

ЕРАТРИЛЪР

КРИС КАРТЪР

СМЪРТОНОСНО
ОБАЖДАНЕ

ТОЙЩЕ СЪБДНЕ
НАЙ-ЗЛОВЕЩИЯ ТИ

КОШМАР

КРИС КАРТЪР СМЪРТОНОСНО ОБАЖДАНЕ

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Той ще сбъдне най-зловещият ти кошмар

Таня Кейтлин се приготвя за спокойна вечер вкъщи, когато получава видеообаждане от най-добрата си приятелка Карън. Отговаря и... кошмарът започва. Карън е завързана за стол в собствената си дневна, със запушена уста. Дълбокият дрезгав глас от другата страна ѝ обещава, че ако затвори, ако дори погледне настрани от камерата, тя ще е следващата.

По време на разследването Хънтър и Гарсия попадат в кръговрат на злото. Преследват хищник, който дебне жертвите си в социалните мрежи. Изучава грешките им, предизвиква ги с тайни послания и се храни със страха им. Той едва сега започва...

Крис Картър създава типичната за неговите романи напрегната, трескава атмосфера. Със „Смъртоносно обаждане“ отново доказва, че освен даровит писател, е и умел познавач на човешката психика и престъпна природа. Бъдете готови за роман, в който страниците летят с шеметната скорост на филм!

Картър е автор на „Екзекуторът“, „Хамелеона се завръща“, „Хищникът“, „Скулптора“, „Един по един“, „Престъпен ум“ и „Отмъстителят“.

1.

Таня Кейтлин спря водата, излезе от душа и бавно се избърса, а после облече любимия си халат в черно и бяло. Взе същата на цвят хавлия, окачена на една от малките кукички зад вратата на банята, и я уви като тюрбан около пясъчнорусата си коса. Въпреки че беше хладка, водата от душа беше образувала повече от достатъчно пара, за да замъгли голямото огледало на стената над черния гранитен плот с умивалника. Таня се приближи до него и избърса с ръка кръгло пространство върху огледалото. Наведе се напред и внимателно се вгледа в отражението си. И само след две секунди я забеляза.

— О, по дяволите, не! — възкликна тя, обърна лице така, че да вижда по-добре профила си, и с двата си показалеца опъна част от кожата си до брадичката. — Няма да стане. Виждам, че излизаш.

Пребори се яростно с импулсивното си желание да изцеди малката пъпка. Издърпа лявото чекмедже под умивалника и започна да преравя съдържанието му. Чекмеджето беше пълно с шишенца, тубички и стъкленици с масла, кремове, лосиони и всичко друго, наскоро рекламирано като ново „чудо“ за третиране на кожа в множеството модни списания, които Таня фанатично купуваше.

— Не ти... не ти... — мърмореше тя, докато местеше нещата насам-натам. — Къде е, по дяволите? Знам, че го имам. — Ровенето стана малко по-трескаво. — Аха, ето я. — Таня въздъхна облекчено.

Отнякъде дълбоко навътре в чекмеджето тя извади малка бяла тубичка. Не беше използвала този продукт, но статията, която беше прочела преди няколко дни, го нареждаше сред петте най-добри „мехлема“ за борба срещу акне на пазара в момента. Не че Таня имаше проблем с акне. Тя имаше невероятно здрава кожа за двацет и три годишна жена, но обичаше да се запасява „за всеки случай“. Количеството продукти за разхубавяване, които си беше купила през последните две години „за всеки случай“, беше зашеметяващо.

Таня отвъртя капачката, отново погледна отражението си в огледалото и внимателно намаза малката пъпка, която заплашваше да

изскочи на брадичката ѝ.

— Точно така, премахната си — победоносно каза тя. — А сега, разкарай се от брадичката ми. И по-добре го направи преди уикенда.

Таня се приготви да започне ритуала с овлажняването на тялото и лицето си, когато чу някакъв звук от спалнята, или поне така ѝ се стори. Тя отвори вратата на банята, нагласи тюрбана на главата си така, че да открие дясното си ухо, и се заслуша. Странната мелодия, която чу, ѝ каза, че получава искане за видеообаждане от едната от трите си най-близки приятелки.

— Идвам... идвам — каза Таня, изскочи от банята и се втурна към спалнята. Намери смартфона си, който вибрираше на нощното шкафче. Движеше се неравномерно наляво и надясно, сякаш танцуваше в ритъм с песента. Таня го грабна и погледна екранчето. Входящо видеообаждане от най-добрата ѝ приятелка, Карън Уорд. Часовникът показваше 22:39.

Държейки телефона пред лицето си, Таня прие обаждането. Тя и Карън често използваха видеовръзката.

— Здравей, скъпа — каза Таня и седна на ръба на леглото. — Току-що трябваше да премахна пъпка на брадичката си, можеш ли да повярваш?

Образът се материализира на екрана на смартфона ѝ и тя се намръщи. Вместо да се покаже лицето на най-добрата ѝ приятелка, както по време на всички техни видеоразговори досега, Таня видя само кадър отблизо на дълбоките очи на Карън, нищо повече. И те бяха пълни със сълзи.

— Карън, наред ли е всичко?

Карън не отговори.

— Скъпа, какво става? — Този път гласът на Таня беше натежал от безпокойство.

Най-последно, много бавно, камерата започна да се отдалечава и Таня почувства, че я стяга страх като дреха, която не ѝ е по мярка.

Русата коса на Карън беше мокра от пот и залепнала като влажна хартия за лепкавото ѝ чело и от двете страни на лицето. Тежки сълзи бяха размазали грима ѝ и бяха потекли по бузите, оставяйки причудлива пътека от черни линии.

Таня доближи телефона до лицето си.

— Карън, какво става, мамка му? Добре ли си?

Отново нямаше отговор, но докато камерата продължаваше да се отдалечава, Таня най-сетне разбра защо. На устата на Карън бе завързана дебела кожена каишка, толкова стегнато, че бе изкривила лицето ѝ и се бе впила в тъглчетата на устата ѝ. По брадичката ѝ се стичаше кръв.

— Какво е това, по дяволите? — с треперещ глас попита Таня. — Карън, това някаква шибана шега ли е?

— Опасявам се, че в момента Карън не е в състояние да говори.

Гласът, който Таня чу през малките високоговорители на смартфона си, беше електронно изменен. Височината му бе намалена с няколко степени и прозвуча страшно плътно. Твърде плътно за човешки глас. Към него беше добавено и забавяне във времето, което го правеше неестествено провлачен. Резултатът беше глас, който с лекота би паснал на образа на демон в холивудски филм. Таня не можеше да определи дали гласът е мъжки, или женски.

— Какво... — Тя отново се намръщи на екрана на смартфона си. Не виждаше друг човек. — Кой се обажда?

— Не е важно кой съм — спокойно и монотонно отговори демонският глас. — Важното е да слушаш внимателно, Таня, и да не затваряш телефона. Ти не ме виждаш, но аз те виждам. Ако затвориш, последиците ще бъдат тежки... за Карън... и за теб.

Таня поклати глава, сякаш се опитваше да се отърси от кошмар.

— Какво?

Озадачеността ѝ се превърна в объркване.

Когато камерата се отдалечи още малко, тя забеляза, че Карън е завързана с дебело въже за кухненски стол. Таня присви очи. Позна стола и големия плакат на стената зад Карън. Кадрите се предаваха от дневната на приятелката ѝ.

Таня се замисли за ситуацията за секунда и после недоверчиво наклони глава настрана. Това сигурно е шега, помисли си тя. И после ѝ хрумна нещо.

— Пит, върнал ли си се? Твой ли е този шибан дяволски глас? — Тонът на Таня беше малко по-спокоен. — Бъзикате ли се с мен? — Тя махна хавлията от главата си и разпусна влажната си коса да падне на раменете ѝ.

Отговор не последва.

— Ха-ха-ха. Пит, Карън, зарежете тази работа. Не е смешно. Всъщност е доста страшно. Едва не се напишках.

Пак не отговори никой.

— Хайде, престанете или ще затворя.

— На твоето място не бих го направил — най-после проговори демонският глас със същия монотонен тон като преди. — Не знам кой е Пит, но може би скоро ще разбере. Кой знае, той може да е следващият в списъка ми.

Таня все още не виждаше никого друго на екрана на телефона си освен Карън. Който и да беше човекът с дяволския глас, той или тя вероятно снимаше, въпреки че телефонът сигурно беше поставен на триножник, тъй като образът не помръдваше.

Това е откачено, помисли си Таня, без да откъсва поглед от очите на най-добрата си приятелка.

Карън си пое дълбоко дъх и въздухът, изглежда, влезе в носа ѝ в твърде голяма доза, защото цялата ѝ глава се разтресе от усилието. Нови сълзи бликнаха в очите ѝ, а после преляха и потекоха по бузите ѝ, образувайки още по-тъмни пътеки.

Таня познаваше Карън много добре и знаеше, че сълзите не са фалшиви. Каквото и да ставаше, сега тя осъзна, че не е шега.

— Въпреки че ми се иска да побъбрим още — продължи сатанинският глас, — времето е от съществено важно значение, Таня. Поне за твоята приятелка Карън. Затова нека ти кажа какво ще направим.

Таня се вцепени.

— Хванах се на бас.

Таня не беше сигурна дали е чула добре.

— Какво? Бас?

— Точно така — потвърди демонът. — Хванах се на бас с Карън. Ако загубя, тя ще бъде освободена и никоя от вас няма да ме чуе отново. Обещавам. — Последва умишлено дълга пауза. — Но ако спечеля... — Човекът от другия край на линията остави думите зловещо недовършени.

Таня поклати глава, докато изпускаше затаения си дъх.

— Аз... не разбирам.

— Играта е много проста, Таня. Наричам я „Изненадващи два въпроса“.

— Какво?

— Трябва само да ми отговориш правилно на два въпроса — обясни нечовешкият глас. — Ще ги задам един по един. Можеш да ми дадеш колкото отговора искаш на всеки въпрос, но ще се придвижим към следващия въпрос, втория, към края на играта, само след като ми дадеш правилен отговор. Ако се забавиш повече от пет секунди, отговорът се смята за грешен. За да бъде освободена приятелката ти Карън, ми трябва само два правилни отговора. — Последва съвсем кратка пауза. — Знам, знам. Играта не звучи вълнуващо, нали? Но... ще видим.

— Въпроси? Какви въпроси?

— О, не се тревожи. Те са пряко свързани с теб. Ще видиш.

Таня трябваше да си поеме дълбоко дъх, преди да е в състояние отново да говори.

— И какво ще стане всеки път, когато кажа грешен отговор?

Въпросът на Таня накара Карън съвсем леко да поклати глава. Очите ѝ се отвориха широко, този път изпълнени със страх и ужас.

— Много добър въпрос, Таня — отвърна гласът. — Имам чувството, че си умна жена. Това е добър знак.

За момент последва мълчание, сякаш линията беше прекъснала. Това беше резултат от електронното устройство за промяна на гласа и забавянето във времето, което използваше демонът.

— Мога само да ти кажа, че заради Карън се надявам, че няма да дадеш грешен отговор.

Дишането на Таня изведнъж се затрудни. Тя не искаше да играе тази игра. И не се налагаше. Трябваше само да затвори.

— Ако затвориш телефона — каза човекът от другия край на линията, сякаш прочел мислите ѝ, — Карън ще умре и аз ще дойда за теб. Ако изчезнеш от екрана и вече не те виждам през камерата на твоя телефон, Карън ще умре и аз ще дойда за теб. Ако се опиташ да се обадиш на полицията, Карън ще умре и аз ще дойда за теб. Но нека те уверя, че това би било безполезно занимание, Таня. Ще им отнеме десетина минути да стигнат дотук. На мен ще ми отнеме само една минута да изтръгна сърцето на приятелката ти от гърдите ѝ и да го оставя на масата, където да го намерят. Кръвта във вените ѝ все още ще бъде топла, когато пристигнат тук.

Тези думи изпратиха мълнии от страх по гърба на Карън и Таня. Карън веднага започна да пищи зад кожената каишка и истерично да извива тяло наляво-надясно, опитвайки да се освободи, но безуспешно.

— Кой си ти? — с треперещ глас попита Таня. — И защо причиняваш това на Карън?

— Предлагам да се съсредоточиш върху настоящия въпрос, Таня. Мисли за Карън.

В същия момент Таня съзря ново движение на екрана. Човек, облечен изцяло в черно, застана зад стола, на който беше завързана най-добрата ѝ приятелка, но Таня не виждаше кой е.

— Господи, що за извратена шега е това? — изкрещя тя по телефона, преглъщайки сълзите си.

— Не, Таня — отговори демонът. — Това не е шега, а реалност. Е, да започваме ли?

— Не, почакай... — замоли се Таня. Сърцето ѝ биеше два пъти по-бързо, отколкото преди няколко минути.

Човекът със сатанинския глас обаче вече не я слушаше.

— Първи въпрос, Таня. Колко приятели имаш във Фейсбук?

— Какво? — На лицето на Таня се изписа озадаченост.

— Колко приятели имаш във Фейсбук? — повтори гласът, този път малко по-бавно отпреди.

Това вече трябва да е шега — помисли си Таня. — Що за глупав въпрос? Наистина ли се случва тази шуротия?

— Пет секунди, Таня.

Озадаченият поглед на Таня потърси лицето на Карън, на което беше изписан само страх.

Зловещият глас започна да отброява:

— Четири... три... две...

Не беше необходимо Таня дори да се замисля, за да отговори на въпроса. Тя беше проверила профила си, преди да влезе под душа.

— Хиляда сто трийсет и трима — отговори тя.

Мълчание.

Въздухът в спалнята на Таня сякаш се сгъсти като тежък пушек.

Човекът зад стола на Карън започна да ръкопляска.

— Сто процента верен отговор, Таня. Имаш добра памет. И този отговор току-що доведе приятелката ти една крачка по-близо до

свободата. Сега трябва да отговориш правилно само на още един въпрос и всичко ще свърши.

Отново последва умишлена пауза.

Таня несъзнателно затаи дъх.

— Тъй като Карън е най-добрата ти приятелка, следващият въпрос би трябвало да е фасулска работа за теб.

Таня зачака.

— Какъв е номерът на мобилния телефон на Карън?

Таня неуверено смръщи чело.

— Номерът й?

Този път демонът не повтори въпроса, а направо започна да брои:

— Пет... четири... три...

— Но... не го знам наизуст.

— Две...

В гърлото на Таня се стегна задушаващ възел.

— Една...

— Това е глупаво — заяви Таня и нервно се изкикоти. — Дай ми секунда и ще ти го кажа.

— Дадох ти пет и те изтекоха. Ти не ми отговори.

Този път в гласа на демона прозвуча различен тон. Таня не можа да го определи точно, но какъвто и да беше, изпълни сърцето й със смразяващ ужас.

— Ти искаше да знаеш какво ще се случи, когато ми дадеш грешен отговор... Гледай.

2.

Детектив Робърт Хънтър от отдел „Обири и убийства“ на лосанджелиската полиция забеляза червенокосата жена веднага щом влезе в денонощната читалня на първия етаж на историческата сграда на библиотеката „Пауъл“, която беше част от кампуса на Калифорнийския университет в Лос Анджелис в Уестуд. Тя седеше сама и пишеше нещо на лаптопа си. Хънтър мина покрай масата ѝ по пътя си към един от далечните ъгли на голямата зала и жената срещна погледа му. В очите ѝ нямаше нищо — нито заинтригуваност, нито покана или флирт. Само небрежен, незаинтересован поглед. Секунда по-късно тя отново се втрени в екрана на компютъра си и моментът отлетя.

Хънтър я виждаше за трети път в библиотеката. Червенокосата винаги седеше зад купчина книги, винаги с голяма чаша кафе пред нея и винаги сама.

Хънтър обичаше да чете, затова харесваше денонощната читалня в библиотеката „Пауъл“, особено в ранните часове на утрото в нощите, когато безсънието му надделее.

В САЩ един от всеки пет души страда от хронично безсъние, в повечето случаи причинено от комбинация от работа и стрес, свързан с финансовото и семейното му положение. В случая на Хънтър обаче безсънието го беше завладяло, преди да се наложи да се справя с напрежението на изпълнената си със стрес работа.

Всичко започна, след като майка му загуби битката с рака. Тогава Робърт беше едва на седем години. Седеше сам в стаята си нощем, страдаше за нея и беше твърде тъжен, за да заспи, твърде уплашен да затвори очи и твърде горд да плаче. Кошмарите, които последваха след смъртта на майка му, бяха толкова опустошителни за малкия Робърт Хънтър, че като самозащитен механизъм, мозъкът му направи всичко възможно да го държи буден нощем. Сънят стана лукс и мъчение в еднаква степен и за да занимава с нещо мозъка си през онези безкрайни безсънни часове, Хънтър ненаситно четеше и поглъщаше

книга след книга, сякаш те го зареждаха с енергия. Книгите станаха неговото светилище. Неговата крепост. Безопасно място, където ужасяващите кошмари не можеха да го достигнат.

С течение на годините безсънието и кошмарите му намаляха значително, но само две седмици след като получи докторска степен по анализ на престъпното поведение и биопсихология от университета Станфорд, светът рухна пред очите му за втори път. Баща му, който така и не се ожени повторно и навремето работеше като пазач в клон на „Банк ъф Америка“, беше прострелян по време на обир, който се беше объркал лошо. Хънтър прекара дванайсет седмици до него в болничната стая, където той лежеше в кома. Четеше му книги, разказваше му смешни истории и часове наред държеше ръката му, но любовта и надеждата за пореден път не се оказаха достатъчни. Когато баща му почина, безсънието и кошмарите се завърнаха с още по-страшна сила и оттогава не го напуснаха. В добра нощ Хънтър успяваше да поспи три-четири часа. Тази нощ не беше от добрите.

Хънтър стигна до последната маса в дъното на залата и погледна часовника си — 00:48. Както винаги, въпреки късния час читалнята беше сравнително оживена, с обичайния прилив и отлив на студенти през цялата нощ.

Хънтър бе заел място, откъдето виждаше цялата зала. Той разгърна книгата, която носеше. Чете петнайсетина минути и реши, че се нуждае от кафе. Най-близките автомати бяха точно пред читалнята, до асансьорите. Докато отново прекосяваше залата, Хънтър пак улови погледа на червенокосата. Този път очите ѝ не се върнаха достатъчно бързо на лаптопа ѝ. Тя го гледаше, но въпреки че я хвана, езикът на тялото ѝ не показваше, че е смутена. Тъкмо обратното, демонстрираше увереност.

Чисто новият автомат навън предлагаше петнайсет вида кафе, девет от тях с добавени аромати. Най-екстравагантното, което беше комбинирано със сметана, карамелен сос и шоколадови пръчици, се сервираше в чаша с вместимост шестстотин милилитра. Цената беше девет долара и деветдесет и пет цента. Това накара Хънтър да се подсмихне. Студентските цени и мерки бяха изминали дълъг път от неговите дни в университета.

— Освен ако не обичате кафето си сладко до гадене, на ваше място не бих си взела това.

Съветът, който дойде от човек, застанал на няколко крачки зад Хънтър, го изненада. Той се обърна и се озова очи в очи с червенокосата.

Красотата ѝ беше очевидна и същевременно интригуваща. Ярочервената ѝ коса, която падаше малко под раменете, беше естествено чуплива. Бретонът ѝ беше леко извит надясно в очарователна лимба. Тя носеше старомодни очила „котешки очи“ с черни рамки, които идеално подхождаха на лицето ѝ със сърцевидна форма и непринудено привличаха вниманието към зелените ѝ очи. Точно в средата под устните си жената имаше пиърсинг с изящно черно камъче. Беше облечена в рокля в стил рокабили в черно и червено, вдъхновена от петдесетте години на миналия век, без ръкави. Ръцете ѝ бяха изрисувани от раменете до китките с разноцветни татуировки. Обувките ѝ „Мери Джейн“ съответстваха на цветовете на роклята ѝ.

— Името на напитката, което гледахте — поясни червенокосата, долавяйки объркването на Хънтър, и посочи автомата за кафе с празната си чаша. — „Карамел фрапучино делукс“. Това е изключително сладко и освен ако не го предпочитате, на ваше място не бих си го взела.

Робърт не съзнаваше, че е разглеждал надписа толкова внимателно.

— Бих казал, че не само захарта е прекалена — отговори той и хвърли бърз поглед през рамо. — Десет долара за чаша кафе?

Устните ѝ се разтвориха в усмивка на съгласие, която беше очарователна и същевременно свенлива.

— Виждала съм ви тук в библиотеката и преди — каза тя, сменяйки темата за сладките и скъпи кафета. — Студент ли сте в Калифорнийския университет?

Хънтър се вгледа в жената пред себе си. Трудно му беше да определи възрастта ѝ. Тя се държеше гордо и властно като държавен глава, но изящните ѝ черти показваха, че може би е в някой от горните курсове. Гласът ѝ също беше малко издайнически — нежен и момичешки, съчетан с достатъчно самоувереност, за да обезоръжи и най-смелите предположения.

— Не — отвърна Хънтър, искрено развеселен от въпроса ѝ. Знаеше, че вече изобщо не прилича на студент. — Студентските ми

дни отдавна приключиха. Аз само... — Погледът му се отмести от нея и се насочи към читалнята. — Обичам да идвам тук нощем. Харесва ми спокойствието на това място.

Отговорът му отново предизвика усмивка на устните на жената.

— Мисля, че знам какво имате предвид — каза тя, обърна се и проследи погледа му през вратата и към просторната читалня, шахматно подредените дъски на пода, масите от тъмен махагон и големите прозорци в готически стил. — Аз харесвам и мириxa на това място — добави тя.

Хънтър се намръщи озадачено.

Червенокосата леко наклони глава и обясни:

— Винаги съм мислила, че ако може да се определи миризма на знанието, това е тази тук, не смятате ли? Съчетание от хартия, стара и нова, кожа, махагон... — Тя замълча за момент и повдигна рамене. — Прекалено скъпи кафета и застояла студентска пот.

Този път Хънтър също се усмихна. Чувството ѝ за хумор му харесваше.

— Аз съм Треиси — каза жената и протегна ръка. — Треиси Адамс.

— Робърт Хънтър. Приятно ми е да се запознаем.

Въпреки изящните ѝ ръце ръкостискането ѝ беше крепко и силно.

— Моля — рече Хънтър, отстъпи вдясно и кимна — първо към празната чаша на Треиси, а после към автомата за кафе. — Заповядай.

— О, не, ти беше пръв. Не бързам.

— Няма проблем. Все още се колебаю — излъга Робърт, който пиеше само черно кафе без захар и подсладители.

— Добре. В такъв случай благодаря. — Треиси се приближи до автомата, сложи чашата си на обозначеното място, пусна няколко монети в процепа и направи избора си — обикновено черно кафе. Без захар.

— Е, как вървят лекциите? — попита Хънтър.

— О, не — отговори Треиси, взе чашата си и се обърна с лице към него. — И аз не съм студентка тук.

Робърт кимна.

— Знаю. Преподавателка си, нали?

Тя му хвърли изпълнен с любопитство, напрегнат и изпитателен поглед, но изражението му не разкри абсолютно нищо. Това я заинтригува още повече.

— Да, точно така, но как разбра?

Хънтър повдигна рамене.

— Предположих.

Трейси не му повярва.

— Няма как.

Тя се замисли за подвързаните с кожа книги на масата ѝ. Нито едно от заглавията им не загатваше за професията ѝ и дори да беше така, Хънтър се нуждаеше от свръхчовешко зрение, за да ги прочете от мястото, където седеше, или докато е минавал покрай масата ѝ.

— Заяви го твърде уверено, за да е предположение. Някак вече си знаел. Как? — Сега изразът в очите ѝ беше недоверчив.

— Елементарно наблюдение — отвърна Хънтър, но преди да добави още нещо към отговора си, усети, че мобилният телефон вибрира в джоба на якето му. Извади го и погледна екранчето. — Извини ме за момент — каза той и доближи телефона до ухото си. — Детектив Хънтър, специален отдел „Свръхтежки убийства“.

Трейси повдигна вежди от почуда. Не беше очаквала това. Няколко секунди по-късно тя видя, че изражението на Хънтър коренно се промени.

— Добре — каза той по телефона и погледна часовника си. Беше 1:14. — Тръгвам. — Затвори и погледна Трейси. — Наистина ми беше приятно да се запознаем. Наслади се на кафето си.

Тя се поколеба за момент.

— Забрави книгата си — извика след него, но Хънтър вече беше слязъл до половината на стълбището.

3.

Специалната секция „Убийства“ (ССУ) на лосанджелиската полиция беше елитно подразделение на отдел „Обири и убийства“. Беше създадена да разследва серийни и сензационни убийства и случаи, които изискват много време и богат опит. Поради специалността на Хънтър по психология на престъпното поведение и факта, че Лос Анджелис, изглежда, привличаше особен вид социопати, Робърт беше включен в още по-специализирано звено в рамките на ССУ. Всички убийства, които бяха извършени с изключителна жестокост и садизъм, бяха определяни като СТ — свръхтежки убийства. Робърт Хънтър и партньорът му Карлос Гарсия съставляваха отдел „Свръхтежки убийства“, ОСУ, в ССУ.

Адресът, който съобщиха на Хънтър, го заведе в Лонг Бийч, и точно в триетажна сграда, облицована с теракота, сгушена между дрогерия и ъглова къща. Дори по това време на утрото и макар че избра възможно най-бързия маршрут, на Робърт му отне близо един час да измине петдесет и шестте километра от кампуса на Калифорнийския университет в Уестуд до пристанището на Лонг Бийч.

Той видя струпалите се черно-бели полицейски коли веднага щом излезе от Редондо авеню и зави наляво по Източен Бродуей. Част от Бродуей вече беше отцепена от полицията на Лонг Бийч. Металическосинята хонда „Сивик“ на Карлос Гарсия вече беше паркирана на улицата пред триетажната сграда, до белия микробус на криминалистите.

Робърт трябваше да намали и да кара съвсем бавно, докато се приближаваше към отцепения район. В град, който почти не заспиваше, не бе изненадващо, че малка тълпа любопитни зяпачи вече се бе събрала зад полицейската лента. Повечето бяха протегнали ръце над главите си и снимаха с мобилните телефони или с таблетите си, сякаш бяха на музикален концерт. Всички се надяваха поне да зърнат нещо. И колкото по-страшно, толкова по-добре.

Хънтър си проправи път през тълпата, показва документите си на двамата униформени полицаи до черно-жълтата лента, която маркираше местопрестъплението, и паркира до колата на партньора си. Слезе от очукания си буик „Ле Сабре“ и разкърши тялото си с ръст метър и осемдесет на студения вятър в ранното утро. Заплашителни, гъсти облаци бяха покрили небето, скриваха звездите и добавяха още един пласт мрак в нощта. Робърт закачи полицейската си значка на колана и бавно се огледа наоколо. Отсечката от улицата, която беше отцепена от полицията, беше дълга стотина метра, започваше от кръстовището с Нюпорт авеню и продължаваше чак до „Лома“, следващото авеню.

Първата мисъл, която хрумна на Хънтър, беше, че местоположението предлага богат избор от маршрути за бягство и магистралата е на по-малко от два километра и половина. Нямаше значение обаче дали извършителят е бил с кола или не, тъй като да изчезне анонимно по някоя от тези улици, не би било проблем за никого.

Гарсия, който стоеше до черно-бяла патрулна кола и разговаряше с полицай от Лонг Бийч, беше забелязал автомобила на Хънтър, докато минаваше през лентата, обозначаваща местопрестъплението.

— Робърт — извика той, докато пресичаше улицата.

Хънтър се обърна към партньора си.

Въздългата кестенява коса на Карлос Гарсия беше завързана на пригладена опашка на тила му. Беше облечен с тъмен панталон, безупречно изгладена светлосиня риза и черно яке. Въпреки че изглеждаше напълно разсънен и дрехите му сякаш бяха излезли направо от химическото чистене, очите му бяха уморени и кървясали. За разлика от Робърт, Карлос обикновено спеше добре през нощта. Тази нощ обаче Гарсия беше спал само два часа, преди да бъде измъкнат от леглото от телефонно обаждане от лосанджелиската полиция.

— Карлос — рече Хънтър и му кимна за поздрав. — Съжалявам за ранното обаждане, приятелю. Е, какъв е случаят?

— Все още не съм сигурен — отвърна Гарсия и леко поклати глава. — Дойдох тук няколко минути преди теб. Опитвах се да намеря водещия полицай, когато те видях, че минаваш през полицейската лента.

Хънтър отмести поглед от партньора си и отново се съсредоточи върху човека, който се приближаваше към тях зад Гарсия. Той идваше от сградата, облицована с теракота.

— Мисля, че той ни намери — каза Робърт.

Карлос се завъртя на пети.

— Вие ли сте от отдел „Свърхтежки убийства“? — попита мъжът с глас, дрезгав от години пушене. Бродираните нашивки на горната част на ръкавите на куртката му показваха, че е сержант от полицията на Лонг Бийч. Изглеждаше на петдесетина години. Гъстата му прошарена коса беше сресана назад от високото чело и разкриваше нащърбен белег точно над лявата вежда. Говореше с лек мексикански акцент.

— Точно така — отговори Хънтър и двамата с Гарсия пристъпиха напред да го посрещнат. Тримата се представиха и се ръкуваха. Сержантът се казваше Мануел Веласкес.

— Е, какъв е случаят, сержант? — попита Карлос.

Веласкес се подсмихна на въпроса, но нервно и колебливо.

— Не съм сигурен как да го опиша с думи — отвърна той и се обърна към сградата зад тях. — Не знам дали някой може да го опише. Трябва да отидете да го видите с очите си.

4.

Насочвана от порив на есенния вятър, който се беше засилил значително през последните няколко минути, купчината облаци над тях се беше сгъстила и когато Хънтър, Гарсия и Веласкес тръгнаха към сградата, облицована с теракота, върху главите им и сухия асфалт блиснаха първите капки дъжд.

— Името на жертвата е Карън Уорд — каза сержант Веласкес, ускори крачка, за да избяга от дъжда, и поведе Робърт и Карлос нагоре по бетонните стъпала към входа на жилищния блок. Вместо да разчита на паметта си, той извади тефтерче и го разгърна. — Била е на двайсет и четири години, неомъжена, и е работела като козметичка в салон на Източна втора улица. — Веласкес инстинктивно посочи на изток. — Всъщност недалеч оттук. Живяла е в тази сграда само от четири месеца.

— Под наем ли? — попита Гарсия, когато влязоха в блока.

— Да. Собственичката е някоя си... — Сержантът прелисти страница в тефтерчето си. — Нанси Роджърс, жителка на Торънс, в Саут Бийч.

— Обир? — попита Хънтър.

Веласкес обезпокоено поклати глава.

— Не, и извършителят дори не се е опитал да направи така, че да изглежда като обир. Няма и видими следи от влизане с взлом или борба. Чантата ѝ е намерена на дивана в дневната. Вътре е портмонето ѝ с две кредитни карти и осемдесет и седем долара в брой. Ключовете на колата ѝ също са в чантата. Лаптопът ѝ е в спалнята, където открихме и няколко бижута върху тоалетката. Гардероби, чекмеджета, шкафове... нищо не изглежда докоснато.

Единствената мярка за сигурност на входа на сградата беше стар домофон. Нямаше камери за наблюдение.

— Сама ли е живяла?

— Да — кимна сержантът.

Жилищният блок не предлагаше асансьор и Хънтър и Гарсия последваха Веласкес нагоре по стълбите към последния етаж.

— Изпратих ченгета да разпитат всички съседни — уведоми ги сержантът. — Нищо. — Той изкриви лице в не много изненадана гримаса. — Никой не е видял и не е чул нищо.

— Нито дори съседът до жертвата? — попита Робърт.

Веласкес поклати глава.

— Съседите до нея са семейство на средна възраст — обясни сержантът. — Господин и госпожа Сантяго. И двамата имат проблеми със слуха. Разговарях с тях, но макар да чукахме силно, господин Сантяго отвори вратата след около един час, и то само защото станал посред нощ да отиде до тоалетната и тогава ни чул, че чукаме.

Стълбите ги доведоха до дълъг и тесен коридор, сега ярко осветен от мощните прожектори на криминалистите. Апартаментът на Карън Уорд беше номер 305, последният вдясно. Никълъс Холдън, единият от експертите по пръстови отпечатащи на екипа криминалисти, беше приклепнал пред външната врата и търсеше отпечатащи.

— Споменахте, че жертвата не е била омъжена — каза Гарсия, докато вървяха по коридора.

— Да — потвърди Веласкес.

— Знаете ли дали се е срещала с някого? Имала ли е приятел?

Сержантът много добре знаеше защо Гарсия задава този въпрос — млада жена беше жестоко убита в собствения си апартамент без видим мотив и без следи от влизане с взлом и затова имената, които щяха да съставят първоначалния списък с „интересни лица“, щяха да принадлежат предимно на хора, с които жертвата може да е имала романтична връзка през последните няколко години. В САЩ така наречените престъпления от страст представляват над половината от всички убийства на жени.

— Съжалявам, детектив, но нямахме време да съберем тази информация. — Веласкес погледна часовника си и поясни: — Истината е, че научихме много малко за жертвата и случилото се в апартамента ѝ, преди да бъде потвърдено, че разследването се предава на ОСУ на лосанджелиската полиция. — Той млъкна и се обърна с лице към двамата детективи. — Честно казано, този вид решения обикновено ме вбесяват. Това е наша юрисдикция, затова ние трябва да

разследваме случая, разбирате ли? Ние тук не сме Б група. Това убийство обаче направо плаче за отдел „Свръхтежки убийства“ от самото начало, затова очаквахме, че ще ни го вземат. — Сержантът вдигна ръце в знак, че се предава. — И в случая няма да имате оплаквания от мен или от хората ми. Щом искате онова зло там вътре... не е необходимо да питате втори път. Цялото е ваше.

Хънтър и Гарсия се намръщиха озадачено.

— Чакайте малко — рече Карлос. — Какво искате да кажете с това „убийството плаче за отдел «Свръхтежки убийства» от самото начало“?

Веласкес отмести очи от Гарсия и погледна Хънтър и после отново Гарсия.

— Не ви ли казаха по телефона?

Отговорът на двамата детективи беше изпълнено с любопитство мълчание.

— О, боже! — Сержантът сведе поглед към пода и поклати глава. — Е, добре. В единайсет и двацет на телефон 911 се получава обаждане от изпаднала в истерия жена. Тя не говори много смислено, но пици думата „убийство“. Както всички знаем, това е „червен флаг“. Обаждането беше прехвърлено до нашия участък и после до моето бюро.

— Говорили ли сте с нея? — попита Карлос.

Веласкес кимна.

— И тя наистина беше изпаднала в истерия и твърдеше, че някой е убил най-добрата ѝ приятелка пред очите ѝ. — Той млькна, вдигна показалеца на дясната си ръка и поясни: — Е, не точно пред очите ѝ, но е била оставена... по-скоро принудена да гледа убийството по видеотелефонна връзка.

— Моля? — Несигурното изражение на Гарсия бързо се превърна в озадачено.

— Правилно чухте, детектив. Жената крещеше по телефона и твърдеше, че някакъв психопат ѝ се обадил от мобилния телефон на госпожица Уорд и я принудил да играе някаква игра, от която зависел животът на приятелката ѝ.

— Игра? — попита Хънтър.

— Да, така каза тя. Вижте, не знам подробности, защото, както ви казах, жената беше в истерия. Първото, което трябваше да направя,

беше да следвам протокола и да изпратя патрулна кола до дома на предполагаемата жертва на убийство, госпожица Карън Уорд. Двама униформени полицаи дойдоха тук малко преди полунощ и познаяте какво. Вратата била отключена. Влезли да проверят и... Ето ви вас в резултат на това.

— Казахте, че истеричната жена твърдяла, че е най-добрата приятелка на жертвата? — попита Карлос.

Сержантът кимна.

— Името ѝ е Таня Кейтлин. Данните ѝ са в колата ми. Ще ви ги дам, преди да тръгнете.

Хънтър, Гарсия и Веласкес най-после стигнаха до апартамент 305 и Робърт поздрави експерта по пръстови отпечатащи от екипа на криминалистите.

— Здравей, Ник.

— Здравейте, момчета — машинално отговори криминалистът.

Хънтър, Гарсия и Веласкес подписаха декларацията за местопрестъпление и получиха бели предпазни гащеризони от тайвек за еднократна употреба и латексови ръкавици. Започнаха да ги нахлузват и Робърт забеляза аварийната врата в дъното на коридора след апартамента на Карън.

— Знаете ли накъде води изходът?

— До метални стълби, които ще ви отведат до уличка зад сградата — обясни сержантът. — Ако завиете наляво, ще излезете на Нюпорт авеню, а ако свърнете надясно, ще се озовете на Лома авеню.

Преди да вдигне ципа на предпазния гащеризон, Хънтър се приближи до аварийната врата, за да я огледа по-добре. Хоризонталната напречна греда показваше, че вратата може да се отвори само отвътре. Не предлагаше достъп до сградата, но ако идваш от апартамент 305, би предоставила много по-бърз маршрут за излизане, отколкото ако се върнеш по коридора чак до бетонното стълбище в другия край.

Робърт бутна надолу гредата и отключи вратата. Не се разнесе звук. Вратата нямаше аларма. Когато отново се обърна към входа на апартамент 305, забеляза, че криминалистът наклони глава първо на една страна, втренчи се във вратата, а после наклони глава на другата страна и пак се втренчи във вратата.

— Откри ли нещо, Ник?

— Само проверявам на светлината под различен ъгъл — отговори Холдън, без да отклонява вниманието си от работата. Маската на носа му подскочи нагоре и надолу, докато говореше. — Но бих казал, че дотук има отпечатъци от трима души, а току-що започнах.

Хънтър кимна с разбиране.

— Би ли ми направил услуга да провериш и аварийната врата, когато приключиш там? Искам да сравня отпечатъците, открити върху двете врати.

Холдън погледна към аварийния изход.

— Разбира се. Няма проблем.

Двамата детективи облякоха гащеризоните, сложиха качулките на главите си и секунда по-късно прекрачиха прага на апартамент 305.

5.

От външната врата на Карън Уорд се влизаше в малък коридор с две големи репродукции на цветя, окачени на белите стени. Непързалия се изтривалка в топло червено поздравяваше всеки новодошъл. Коридорът и останалата част на апартамента бяха отделени със спускаща се от тавана на неравни низове импровизирана завеса от мъниста, които звънтяха като камбанки.

Хънтър не беше виждал такава, откакто беше малко момче. Баба му имаше завеса от мъниста в кухнята си.

Мънистата извънтяха шумно, когато той дръпна настрана завесата и двамата с Гарсия влязоха в дневната. Преди да ги последва, сержант Веласкес се прекръсти и промълви няколко думи на испански.

Дневната беше сравнително просторна и приятно обзаведена с малко, ала добре подбрани модерни мебели, но главната ѝ особеност несъмнено бяха остъклените плъзгащи се врати зад друга завеса от мъниста отсреща, които водеха към ъглов балкон. Покрай северната стена имаше компактна отворена кухня. На стратегическо място между кухнята и дневната беше поставена маса от тъмен чам с четири стола. От другата страна на масата, до скрин от тъмно дърво с витрина, имаше голямо огледало. Двамата детективи спряха, когато влязоха в дневната. Вниманието им веднага беше привлечено от стола начело на масата и ужасяващо осакатеното тяло на него.

Хънтър присви очи, докато мозъкът му увеличи оборотите, опитвайки се да проумее варварството, което вижда.

Жертвата беше съблечена гола. Ръцете ѝ бяха приковани от двете страни на тялото с тънко найлоново въже, омотано няколко пъти около торса ѝ, точно под гърдите, и около облегалката на стола. Глезените ѝ бяха завързани за краката на стола с две отделни ивици въже. Младата жена седеше изправена, с глава, леко наклонена напред, сякаш е заспала. Брадичката ѝ беше клюмнала на два-три сантиметра от гърдите. Онова, което накара Робърт да се усъмни в зрението си обаче, бяха множеството дебели стъкла от огледало, които бяха жестоко

забити в лицето на жертвата и го бяха обезобразили до неузнаваема смесица от кожа, стъкло и плът. От раните на лицето ѝ като водопад се беше стичала кръв на силни вълни и беше обляла целия торс и бедрата ѝ в тъмночервено, а после бе покапала върху дъсчения под и се беше събрала в локва под стола. Част от покривката на масата до жертвата също беше изпръскана с кръв.

От мястото, където стояха Хънтър и Гарсия, лицето ѝ приличаше на гротескен човешки игленик с многобройни стъклени остриета, стърчащи във всички посоки.

— Предполагам, че вие двамата сте от ОСУ.

Думите бяха изречени от криминалистка, която внимателно събираше косми и влакна от големия килим зад масата в дневната.

Изминаха няколко секунди мълчание, преди Хънтър и Гарсия най-после да успеят да откъснат вниманието си от трупа.

— Аз съм доктор Сюзан Слейтър — добави криминалистката и се изправи, — ръководителят на екипа на това местопрестъпление.

Робърт и Карлос не бяха работили с доктор Слейтър. Тя беше висока метър и седемдесет, на трийсет и няколко години, слаба, с високи скули и изящно оформен нос. Главата ѝ беше покрита с качулката на предпазния гащеризон, но на челото ѝ беше паднал тънък кичур сребристоруса коса. Гримът ѝ беше съвсем лек, като за работа, но достатъчен, за да подчертае привлекателността и женствеността ѝ дори под непривлекателния бял гащеризон. Гласът ѝ имаше странна тоналност — мек и приветлив, но в същото време внушаваше убеждението, че е изпълнен с опит и знания.

— Детектив Робърт Хънтър, отдел „Свръхтежки убийства“ на лосанджелиската полиция. Това е детектив Карлос Гарсия. — Двамата кимнаха за поздрав на доктор Слейтър и после пак насочиха вниманието си към жертвата.

— Стряскащо, нали? — отбеляза криминалистката. — Как е възможно някой да причини това на друго човешко същество?

— Извършителят я е убил, като е забил стъкла в лицето ѝ? — изуми се Гарсия. Изражението му очевидно разкриваше отказ да повярва на собствените си думи.

— Може би, детектив — отговори доктор Слейтър. — Невъзможно е да се каже без детайлна аутопсия, но ако е така, това е само част от историята.

— И коя е другата част? — попита Карлос.

Тя пристъпи две крачки към жертвата.

— Нека ви покажа.

Хънтър и Гарсия я последваха. Сержант Веласкес остана до завесата от мъниста.

Като внимаваше да не стъпи в локвата кръв на пода, доктор Слейтър се наведе до стола и направи знак на двамата детективи да сторят същото. Отблизо нараняванията по лицето на Карън Уорд бяха още по-шокиращи.

Няколко различни по големина огледални стъкла бяха срязали кожата и мускулната ѝ тъкан и бяха откъснали лицето от скелетната структура. Парчета кожа и плът висяха от бузите, челото и брадичката ѝ, където беше оголена и костта.

— Ако погледнете само големите парчета стъкло... — започна доктор Слейтър и посочи онези, които стърчаха от дясната и лявата буза на жертвата и лявата очна орбита, и стъклото, което напълно беше пробило меката тъкан под брадичката и бе приковало езика в долната част на устата. — ... оставате с убеждението, че извършителят жестоко е пробол жертвата със строшени стъкла и е оставил всяко от тях в лицето ѝ. Някои са забити толкова силно, че или са счупили костта, или са се заклецили в нея. — Тя насочи вниманието им към две други стъкла — едното в долната челюст, а другото в челото. — Това обаче не е всичко, детективи. В плътта ѝ има още повече дребни стъкълца. — Доктор Слейтър посочи няколко от тях, докато говореше. Някои бяха малки като грахово зърно. — Тези парченца са твърде малки, за да бъдат използвани като оръжие за наръгване. Те са остатъци от ударите. Отчупени парченца от по-големи късове.

Хънтър наклони глава наляво и после надясно, докато оглеждаше лицето на жертвата. Въпреки богатия си опит той пак изтръпна от жестокостта на раните ѝ. Всяка от тях сигурно беше донесла със себе си цяло ново измерение на болка. Страданията на младата жена явно са били невъобразими.

По-голямата част от тялото ѝ беше покрита със засъхнала кръв и нямаше как да е сигурен, но Хънтър остана с убеждението, че жертвата няма рани и охлузвания никъде другаде. Яростта на убиеца беше насочена изключително само към лицето ѝ.

След няколко секунди Робърт се изправи и застана зад стола, за да огледа по-добре тила на мъртвата жена.

— Какво искате да кажете, докторе? — попита Гарсия. — Че убиецът я е завързал за стола и после е забил стъкла в лицето ѝ?

— Не — отговори вместо нея Хънтър и се обърна да види пода зад стола на жертвата, където нямаше стъкла. — Обратното, Карлос — обясни той. — Убиецът е блъснал лицето ѝ в стъкла.

6.

Няколко часа по-рано

— Това е глупаво — заяви Таня Кейтлин и нервно се изкикоти.
— Дай ми секунда и ще ти го кажа.

— Дадох ти пет — отговори демонският глас, — и те изтекоха. Ти искаше да знаеш какво ще се случи, когато ми дадеш грешен отговор... Гледай.

Неочаквано и за изненада на Таня човекът, който стоеше зад стола на Карън, сграбчи кожената каишка около устата ѝ и с едно-единствено силно движение я дръпна от устните ѝ толкова силно, че разкъса дясната страна на долната ѝ устна. Във въздуха се разхвърчаха капчици кръв.

Очите на Таня се изпълниха с ужас, докато се мъчеше да разбере какво става.

Преди Карън да успее да издаде писъка, който сигурно беше заседнал отдавна в гърлото ѝ, Таня видя, че нападателят сложи ръка с ръкавица на тила ѝ. Част от секундата по-късно тя чу трясък, когато насилникът натисна надолу главата на Карън и блъсна лицето ѝ в нещо, което беше поставено пред нея преди това.

Таня не видя точно какво е.

— О, боже мой! — изпищя тя и дръпна назад глава от ужас. Колкото и да беше уплашена обаче, не изпусна телефона. — Какво правиш? Какви ги вършиш, по дяволите? — Тонът ѝ се повиши от смесица от безпокойство и страх.

Същата ръка с ръкавица сграбчи косата на Карън и надигна главата ѝ. Когато лицето ѝ отново изпълни екранчето на телефона, Таня почувства, че към гърлото ѝ се надига жлъч от стомаха ѝ и се събира в гърлото ѝ.

В лицето на Карън се бяха забили три големи парчета стъкло. Първото, дълго седем-осем сантиметра, се беше врязало в лявата ѝ буза. Върхът му, който беше влязъл в устата на Карън, беше отрязал и малка част от езика ѝ. Второто стъкло, което беше много по-малко от

онова в лявата буза, беше проникнало в дясната ноздра на Карън, и бе разкъсало носа ѝ. Третото парче, дълго около четири сантиметра, стърчеше от окървавеното ѝ чело.

Таня не беше експерт, но беше сигурна, че стъклото е стигнало до костта.

— О, боже мой, не... Какво правиш, по дяволите? — Думите на Таня бяха удавени в сълзи. — Карън... не...

— Гледай... — заплашително каза демонският глас и леко завъртя лицето на Карън от ляво надясно, за да покаже по-добре степента на нараняванията ѝ. — Гледай...

Таня се беше втреничила право в камерата на телефона си.

— Гледай... — каза още веднъж сатанинският глас.

— Гледам... — изхленчи Таня, сякаш чувстваше физически болката на приятелката си. — О, боже мой, Карън... — С лявата си ръка тя отчаяно започна да бърше сълзите от очите и лицето си.

— Тя е най-добрата ти приятелка, Таня — обади се пак демонският глас. — От много години. Ти трябва да знаеш наизуст номера ѝ. Всъщност що за приятелка си?

— Знам... знам... — Таня не можеше да направи нищо друго, освен да ридае. — Много съжалявам.

— Не е необходимо да съжаляваш. Трябва само да отговориш на въпроса ми. Имаш пет секунди.

— Не... м-моля те... не го прави.

— Пет... четири... три...

Таня хлипаше, докато пръстите ѝ трескаво докосваха тъчскрийна на смартфона ѝ.

— Ще го направя. Само ми дай минутка. Ще го намеря. — Сълзи замъглиха зрението ѝ. Ръцете ѝ трепереха от страх.

— Две...

— Моля те... Недей.

— Една...

В паниката си Таня изпусна телефона, който падна на леглото с екрана надолу.

— О, не, не, не.

— Времето изтече.

Тряс.

Докато взимаше телефона си, Таня чу същия трясък като преди, само че по-силен. Тя обърна екранчето към себе си и видя, че ръката с ръкавица отново вдига главата на Карън.

И се вцепени.

Лицето на Карън беше неузнаваемо. В плътта ѝ се бяха забили още няколко стъкла, големи и малки, и бяха разкъсали лицето ѝ в маска на ужас. Онова, което доведе Таня до ръба на припадък обаче, беше новото парче стъкло, което беше пробило лявото око на Карън и бе изтърбушило очната ѝ ябълка. От окоето се процеждаше полутечно гъсто вещество, но стъклото не беше проникнало достатъчно дълбоко, за да засегне мозъка ѝ. Таня видя, че Карън все още е в съзнание.

— Номерът ѝ — отново настоя демонът, но нервите на Таня бяха обтегнати до скъсване. Пръстите ѝ трепереха неудържимо. Зрението ѝ бе замъглено от несекващ поток от сълзи. Дишането ѝ беше затруднено и неравномерно. Тя се опита да каже нещо, но гласът ѝ заседна някъде между гърлото и устните ѝ.

Обратното броене започна отново. Таня дори не го чу. Долови само „Времето изтече“ и после...

Тряс.

Тряс.

Тряс.

Три удара в бърза последователност, всеки по-силен от предишния. Последният трясък беше последван от слабо изохкване от Карън.

Ръката с ръкавица пак надигна главата ѝ и всичко утихна за известно време. Устните ѝ бяха разрязани толкова жестоко, че висяха неестествено на една страна. Носът ѝ бе разцепен в основата и по-голямата част от хрущяла беше разкъсана. Върхът му се държеше само на едно тънко парче кожа. Сега и дясното ѝ око беше прободено и от него течаха обилни струи кръв. Трите удара бяха забили стъкло, което беше проникнало по-дълбоко в лявата очна ябълка на Карън.

Въпреки че ѝ прилоша, Таня не можеше да откъсне поглед от екрана. Очите ѝ бяха приковани в гротескните образи.

Карън потрепна конвулсивно два пъти. След втория път главата ѝ се отпусна неподвижно. Ръката с ръкавицата я държа изправена още двайсетина секунди и след това най-сетне пусна косата ѝ.

Безжизненото ѝ тяло се прегърби напред за последен път.

— Предполагам, че в края на краищата, играта беше вълнуваща — каза демонът. — И виж само какво направи, Таня. Уби приятелката си. Поздравления.

— Неееееее! — викът на Таня прозвуча като неразбираем писък.

— Сега можеш да продължиш жалкия си живот.

Чудовището излезе иззад стола и посегна към смартфона на Карън, за да сложи край на обаждането, но докато го взимаше, камерата за момент се насочи нагоре.

Тялото на Таня се скова.

Тя зърна лицето на демона за секунда и онова, което видя, накара съдържанието на стомаха ѝ да изригне от устата ѝ.

7.

Гарсия отмести поглед първо към локвата кръв под стола и после към пръските върху покривката на масата. Беше толкова стъписан от жестокостта на раните на жертвата, че дотогава не бе забелязал, че освен онези, които стърчаха от лицето на убитата жена, никъде другаде няма стъкла.

— И аз стигнах до абсолютно същото заключение — съгласи се доктор Слейтър и застана до Хънтър зад стола на жертвата. — Начинът, по който е завързана жената и въжето е увито около стомаха ѝ, лесно би позволил на извършителя да я хване за главата и да блъсне лицето ѝ напред и надолу. — Тя се престори, че сграбчва жертвата за косата и имитира движението. — Ударът е бил бърз и силен.

Карлос заобиколи масата от другата страна. Очите му продължаваха да претърсват пода.

— Тогава предполагаме, че убиецът е сложил някакъв контейнер, пълен със строшени стъкла, пред нея, може би на масата или на коленете ѝ, хванал я е за косата и е блъснал лицето ѝ в него?

Сержант Веласкес, който все още стоеше до завесата от мъниста, стисна зъби и пристъпи от крак на крак.

— Колкото и абсурдно и садистично да звучи, детектив — отговори доктор Слейтър, — в момента тази теория е на първо място в списъка.

— Намерихте ли... контейнера? — попита Гарсия.

— Не, още не — призна криминалистката. — Но със сигурност мога да ви кажа откъде са дошли стъклата.

8.

Хънтър, Гарсия и сержант Веласкес последваха доктор Слейтър в малкия коридор, който водеше по-навътре в апартамент 305. Там имаше още три врати — една вляво, друга вдясно и трета насреща. Тя ги насочи към вратата вляво.

Единствената баня в апартамента беше с удобно големи размери и цялата облицована в бели плочки. До южната стена беше сгушена бежова керамична вана, с душ над нея от дясната страна. На метална релса беше закачена прозрачна найлонова завеса, която беше дръпната на една страна. Не бяха необходими обяснения. Веднага щом влязоха в банята, те разбраха какво е искала да каже доктор Слейтър с думите, че знае откъде са дошли стъклата. Огромното огледало на цялата южна стена, от тавана до ръба на ваната, беше разбито. По-голямата част липсваше. Бяха останали само няколко парчета в два от ъглите.

— Тук е имало предостатъчно стъкла — отбеляза доктор Слейтър. — Убиецът не е трябвало да търси далеч.

Хънтър и Гарсия погледнаха остатъците от огледалото от вратата на банята, а после влязоха, за да я огледат отвътре. Беше абсолютно чиста. Нямахше дори мънички огледални стъкълца. Убиецът старателно бе събрал всички парчета от счупеното огледало, които сигурно бяха паднали във ваната, или внимателно беше постлал някаква покривка.

Гарсия отстъпи назад и огледа останалата част на банята. Умивалникът беше вдясно от вратата, а тоалетната — вляво. Между банята и тоалетната имаше етажерка с шест лавици, където бяха наредени множество тоалетни принадлежности и парфюми. До етажерката беше подпряна електронна теглилка. На единствената кукичка зад вратата бе окачен розов халат.

— Някакви предположения за часа на настъпване на смъртта? — попита Робърт.

— Първите признаци на следсмъртното вкочаняване току-що започват да се проявяват — отговори доктор Слейтър. — Затова бих

казала преди повече от два часа и половина, но преди по-малко от четири.

Хънтър погледна часовника си — 2:42.

— Намерен ли е мобилният ѝ телефон? — попита той.

— Да — отвърна криминалистката. — В микровълновата фурна, изгорен.

— Ами компютър или лаптоп?

— Лаптопът ѝ беше на дивана в дневната. Ще го занесем на криминалистите от отдел „Информационни технологии“, когато приключим тук.

Хънтър кимна, но подозираше, че криминалистите от отдел „Информационни технологии“ няма да открият нищо. Защо убиецът би унищожил телефона на жертвата, но би оставил непокътнат лаптопа ѝ? Той се приближи до умивалника и отвори шкафчето с огледало над него. Вътре намери всички обичайни заподозрени — четка и паста за зъби, пластири, капки за очи и няколко кутийки силни хапчета против главоболие. Имаше и пълно шишенце със сънотворни таблетки. Кофата за боклук вляво от тоалетната беше празна. С изключение на счупеното огледало на стената нищо друго в банята, изглежда, не беше докоснато.

Робърт се върна в коридора и отвори вратата вдясно. Там имаше малък килер, където жертвата държеше различни вещи и препарати за почистване. Той затвори вратата и отиде в стаята в дъното на коридора — спалнята на Карън Уорд.

Помещението беше просторно, с голямо ниско легло, фотьойл, тапициран с черен плат, тоалетка с четири чекмеджета и дървена етажерка за обувки с осем лавици. Вместо гардероб Карън Уорд беше предпочела да окачва дрехите си на дълга и широка хромирана стойка. Въпреки че двата прозореца, които гледаха на запад, бяха отчасти закрити от стойката с дрехите, в стаята пак проникваше достатъчно слънчева светлина през деня.

Докато очите на Хънтър обхождаха спалнята, нещо започна да го безпокои. Той се приближи до леглото, което се намираше до източната стена, спря и се обърна към стойката с дрехите отсреща.

Тук нещо не се връзва, помисли си Робърт.

От едната страна на стойката с дрехите беше фотьойлът, а от другата — тоалетката. Етажерката за обувки се намираше вдясно от

вратата, до северната стена, и всеки сантиметър от пространството беше запълнен. Имаше само едно нощно шкафче, от близката страна на леглото. На шкафчето Хънтър намери нощна лампа, електронен будилник и роман с меки корици с оръфани краища. Той издърпа единственото чекмедже и затаи дъх.

— Карлос, ела да видиш нещо.

Гарсия отиде при партньора си.

Хънтър извади от чекмеджето пистолет „Колт 1911 Спешъл Комбат“ калибър .38 мм.

— Еха — възкликна Карлос и вдигна ръце от изненада. — Страхотно оръжие, което да държиш до леглото си.

— Тя е имала разрешително за него — каза Робърт и посочи официалния документ в издърпаното чекмедже, а после извади пълнителя. Ако оръжието ги беше изненадало, то мунициите ги изумиха още повече. Пълнителят беше пълен догоре със специални патрони с гъвкав връх „Флекс Тип“, калибър .38.

Двамата детективи се спогледаха обезпокоено.

Патронът с гъвкав връх „Флекс Тип“ беше патентован дизайн на „Хорнади Амунишън“ и беше част от серията „Критична отбрана“. Хънтър и Гарсия бяха добре запознати с него. Патронът нанасяше изключително тежки поражения. Щом проникнеше в мека тъкан, гъвкавият му връх се уголемяваше и разпределяше равномерно налягането върху цялата периферия на кухината на патрона. Резултатът беше пълно разширяване на патрона и максимални поражения. Патроните „Флекс Тип“ не бяха предназначени за учебна практика на стрелбище.

Хънтър пхна пълнителя в пистолета и го върна в чекмеджето. Освен разрешителното за оръжието вътре нямаше нищо друго.

— Споменахте, че чантата на жертвата е била намерена на дивана в дневната — обърна се Робърт към сержант Веласкес.

— Да, точно така.

— Има ли нещо интересно в нея?

— Не.

Хънтър се почеса по брадичката и бавно огледа стаята. Очите му обходиха всичко. Той спря за момент, когато стигна до пространството между стойката с дрехите и тоалетката, и после насочи вниманието си към нощното шкафче до леглото.

— Имам чувството, че нещо не се връзва.

— Кое? — попита Гарсия. — Пистолетът ли?

— И пистолетът също — потвърди Робърт. — Но аз говоря за стаята.

Гарсия колебливо огледа помещението.

Хънтър видя, че доктор Слейтър и сержант Веласкес правят същото.

— Какво имаш предвид, Робърт? — попита Карлос.

— Ако това беше твоята стая — отговори Хънтър — и ако това бяха твоите неща, би ли ги подредил по този начин?

Гарсия се замисли и задържа погледа си на всяка мебел за няколко секунди.

— Ами... вероятно не бих се нуждал от етажерката за обувки или пък от тоалетката с всичките й гримове.

— Не, нямам предвид това, Карлос. Говоря за местоположението на леглото, на стойката с дрехите... на всичко, което виждаш тук. Ако това беше твоята стая и твоите мебели, би ли ги подредил по този начин?

Гарсия отново огледа стаята, като този път обърна повече внимание на разположението на мебелите.

— Ами тук е доста претъпкано.

— Именно — съгласи се Хънтър.

— Но не е заради липса на пространство — намеси се доктор Слейтър, докато погледът ѝ обхождаше пода, тавана и стените. — Стаята е достатъчно голяма. Проблемът тук наистина е разположението на мебелите. Ако разместиш някои неща, помещението ще изглежда много по-голямо.

— Добре — подкрепи идеята ѝ Робърт. — Какво бихте променили? Кое бихте разместили?

Всички се замислиха.

— Аз вероятно бих разменил местата на стойката с дрехите и леглото като начало — обади се пръв Гарсия.

Доктор Слейтър кимна.

— Със сигурност. Вижте. Краят на леглото е само на няколко сантиметра от вратата и практически препречва пътя ти, когато влезеш в стаята. Отклониш ли вниманието си от него за секунда, ще удариш крака си. Освен това не е необходимо да се закрива половината от онзи

прозорец — добави тя и го посочи. — Ако размениш местата на леглото и стойката с дрехите, стаята не само ще изглежда много по-просторна, но и ще бъде много по-светла през деня.

— Може би става дума за енергия — предположи сержант Веласкес, който стоеше на прага. — Сещате се... онова фън нещо.

— Фън шуй — каза Гарсия.

— Да. Може би жертвата е искала такава подредба.

Хънтър поклати глава.

— Не. Принципът на фън шуй е енергията да тече постоянно и безпрепятствено. В този случай енергията от вратата минава през леглото, а енергията от прозореца е блокирана от стойката с дрехите. В тази стая няма нищо фън шуй.

Доктор Слейтър и сержант Веласкес погледнаха с любопитство Хънтър.

— Чета много — обясни Робърт и повдигна рамене. — Бихте ли ми направили една услуга? — обърна се той към сержанта и пристъпи по-близо до леглото. — Излезте, затворете вратата и застанете пред нея. Само за момент. Искам да проверя нещо.

Веласкес се намръщи озадачено на молбата, но изпълни желанието му.

Хънтър погледна вратата, после леглото и накрая прозорците.

— Готово, сержант — извика той след няколко секунди. — Може да отворите вратата.

— Извинете ме за любопитството — каза Веласкес, след като отново влезе в стаята. — Но какво общо има подреждането на мебелите в спалнята с убийството на жертвата?

— Може би няма — отговори Робърт, коленичи и надникна под леглото. Не откри нищо. — Но в този апартамент има твърде много неща, които не изглеждат на място, например цялата тази стая, и не мисля, че това е случайно. Сигурно има определена причина.

— И каква смятате, че е тази причина? — попита сержантът.

Хънтър се изправи.

— Мисля, че Карън Уорд се е страхувала.

Веласкес се поколеба за момент.

— Страхувала се е? От какво?

— Не от какво, а от кого — отвърна Хънтър и посочи, докато обясняваше. — Поставайки леглото тук, тя е можела да спи с лице към

вратата. Затова е спяла в лявата страна на леглото, а ние знаем това, защото нощното шкафче е отляво. Ако е оставяла запалена лампата в коридора, а съм сигурен, че го е правила всяка нощ, Карън Уорд е можела да вижда евентуални сенки под вратата — стъпалата на някой, който се приближава към стаята ѝ. Точно както аз видях вашите, докато стояхте навън.

Сержантът инстинктивно погледна към обувките си.

— Освен това вътрешната страна на вратата на спалнята има сравнително ново плъзгащо се резе — продължи Хънтър. — Обзалагам се, че не е било там преди четири месеца, когато се е нанесла Карън. Тя го е сложила и драскотините по резето и вратата показват, че го е използвала редовно.

Веласкес огледа резето и се съгласи, че изглежда съвсем ново.

— В апартамента има и други издайнически знаци, които говорят, че тя определено се е страхувала от някого.

— Какви знаци? — попита Веласкес.

— Ами например пистолет „Колт Спешъл Комбат“ калибър .38 мм в нощното шкафче, зареден със специални патрони. — Робърт привлече вниманието на всички към леглото. — Ниско легло, близо до пода, за да не може никой да се скрие под него. Стойка за дрехи, не гардероб, за да не може никой да се скрие в него. — Хънтър се приближи до вратата. — Прозрачна завеса в банята, за да не може никой да се скрие зад нея. Карън е имала проблеми със съня, но е отказвала да взима приспивателни. В шкафчето в банята има пълно шишенце, предписано преди девет месеца. В килера е прибрана тъмночервена завеса. Предполагам, че е била сложена пред плъзгащите се балконски врати в дневната. Карън я е смъкнала и я е заменила с непривлекателна завеса от подрънкващи мъниста, подобна на онази на външната врата. Не мисля, че го е направила, защото са ѝ харесвали.

— Шумът — отбеляза сержантът, следвайки мисълта на Робърт. Хънтър пак се съгласи.

— Ако в апартамента влезе неканен гост или през външната врата, или през балкона, Карън получава предупреждение.

— Балконът? — учуди се Веласкес. — Но апартаментът е на третия етаж.

Хънтър кимна.

— Въпреки това поради някаква причина Карън не се е чувствала в безопасност. Дори в собствения си дом.

9.

Карлос Гарсия нямаше какво друго да прави, освен да чака екипа криминалисти да свърши работата си, затова напусна местопрестъплението в три и двайсет. Той искаше да поспи поне два часа преди изгрев-слънце.

Хънтър знаеше, че за него сънят ще бъде невъзможен, и предпочете да остане и да чака да освободят трупа на Карън Уорд от въздетата и да го откарат в Института по съдебна медицина на Лос Анджелис. Трябваша им официалните резултати от аутопсията, за да бъдат сигурни, а това щеше да отнеме един-два дни, но тъй като по тялото на жертвата нямаше други видими наранявания или охлузвания, Робърт беше склонен да вярва, че доктор Слейтър е права в преценката си, че смъртта е настъпила вследствие на тежка мозъчна травма, причинена от пробиване на темпоралния лоб през кухината на лявата очна орбита. С други думи, Карън Уорд беше загубила живота си, след като беше жестоко прободена в лявото око с парче стъкло, достатъчно дълго, за да стигне до мозъка ѝ, но не и преди лицето ѝ да бъде зверски разкъсано от огледални стъкла.

Когато Хънтър излезе от апартамент 305 в Лонг Бийч, първите лъчи слънчева светлина бяха започнали да прогонват нощта. Дъждът, който валя с прекъсвания в ранните часове на утрото в четвъртък, сякаш също се бе уморил от собственото си мъчение, и на разсъмване спря.

Робърт отвори вратата на едностайния си апартамент в Хънтингтън Парк, Югоизточен Лос Анджелис, и влезе вътре. Мястото беше малко, но чисто и удобно, въпреки че на всеки посетител би било простено, ако си помисли, че повечето мебели са дарени от благотворителната организация „Гудуил“. И нямаше да е много далеч от истината. Черният диван, тапициран с изкуствена кожа, различните по стил фотьойли, библиотеката, която изглеждаше така, сякаш всеки момент ще рухне под тежестта на претрупаните си лавици, и издрасканата дървена маса за закуска, изпълняваща функцията и на

бюро с компютър — всичките бяха взети от дворни разпродажби в квартала.

Хънтър затвори вратата, но не помръдна от мястото си и остави тишината и мракът в апартамента му постепенно да го обгърнат. Очите му обиколиха дневната и се спряха на сенките. Той се опита да си представи какво е за една жена, която живее сама, да се чувства уплашена и в опасност всеки път, щом прекрачи прага на дома си. Какво е да се страхува всеки път, когато си легне или отиде в кухнята си. Помъчи се да си представи колко бързо безпокойството и параноята ще завладеят живота ѝ.

Не след дълго, реши той.

Хънтър влезе в банята, пусна душа и стъпи под силната струя гореща вода, оставяйки я да масажира схванатите мускули на врата и раменете му. Затвори очи и успя да се отпусне за десетина секунди, а после пред клепачите му като филм на ужасите заиграха образи от местопрестъплението. Все още не беше подал първоначалния доклад за разследването, а вече множество мисли се блъскаха една в друга в главата му.

Бяха ли дебнали Карън Уорд?

Онова, което видя в апартамента ѝ, определено загатваше за това. Робърт беше работил по много случаи, в които накрая се бе оказало, че извършителят е дебнал жертвата, и разпозна схемата на поведение на човек, който е живял в постоянен страх от някой друг. Освен това Хънтър знаеше, че статистиката в това отношение е плашещо зашеметяваща.

Всяка година в САЩ бяха наблюдавани повече от шест милиона души. Само в Лос Анджелис този брой се отнасяше за една на всеки шест жени и един на всеки четиринайсет мъже. Една на всеки единайсет жени беше следена повече от веднъж и в този брой не влизаше дебненето в интернет и социалните мрежи, където проблемът беше излязъл извън контрол. В Града на ангелите проблемът беше станал толкова сериозен, че през 1990 г. полицията създаде специален отдел за справяне с тормоза и дебненето на хора — „Управление на заплахи“. Няколко случая със знаменитости бяха влезли в новините през годините, но те представляваха пренебрежим процент. Истината е, че повечето от нас не се замислят, че може да ги следят. Повечето не се смятат за обект на обсебеност от страна на друг и затова не са

толкова внимателни и предпазливи в действията си и обикновено не проявяват интерес към проблема. Освен това мнозина ще се изненадат, че жените преследвачи се срещат много по-често, отколкото си мислим, и че те могат да бъдат също толкова склонни към насилие, жестоки и смъртоносни като мъжете. Тази мания не различава пол, цвят на кожата, социално положение, религия или нещо друго.

Но ако Хънтър беше прав за схемата на поведение на Карън Уорд, тогава методът на действие на убиеца не се връзваше.

Бруталността на неколkokратното удряне на нечие лице в контейнер, пълен с натрошени стъкла, надминаваше насилието във всеки случай на дебнене, познат на Робърт, но нехарактерната крайност в употребата на насилие не беше всичко. Очевидно, като част от някаква извратена зловеща игра, убиецът на Карън Уорд беше използвал и телефона на жертвата, за да се свърже с най-добрата ѝ приятелка и да я принуди да гледа всичко чрез видеовръзка.

Защо? Каква беше логиката в това?

По същество дебненето е нежеланото и маниакално внимание, което някой човек обръща на друг, обикновено мотивиран от отхвърляне, ревност, отмъщение, завист, несигурност или чисто психически натрапчив импулс. Хънтър знаеше по-добре от всеки друг, че това е нещо *лично, между двама души*, затова защо беше садизмът на видеообаждането? Защо извършителят беше включил и друг в една от най-индивидуалните мании? Защо беше направил публично достойние гнева и чудовищността си? Нямаше логика. И именно това най-много плашеше Хънтър.

10.

След бърза закуска Робърт се свърза с Гарсия и двамата се срещнаха на Саут Върмонт авеню в Западен Карсън, един от тринайсетте квартала, които съставляват Пристанищния район в Южен Лос Анджелис. Сержант Веласкес им беше дал адреса, който принадлежеше на човека, с когото те искаха да разговарят най-много — Таня Кейтлин, най-добрата приятелка на Карън Уорд.

Върмонт авеню е една от най-дългите улици в посока север-юг в Лос Анджелис и дължината му е повече от 37,5 километра, 35 от които се разстилат почти по абсолютно права линия. Адресът ги заведе в долния край на Саут Върмонт авеню, малко след булевард „Уест Торънс“. Сградата, занемарена на вид правоъгълна постройка в бяло и синьо, която видимо се нуждаеше от грижи, се намираще срещу редица магазини.

— Отдавна ли чакаш? — попита Хънтър, когато слезе от колата си.

Карлос, който се беше облегал на шофьорската врата на своята хонда „Сивик“, погледна часовника си — 8:16.

— Няма и две минути. — Думите му бяха последвани от полуприкрита прозявка.

— Успя ли изобщо да поспиш?

— Съвсем малко — отговори Гарсия и непохватно наклони глава. — Реших да спя в дневната, за да не събудя Ана за втори път през нощта, но идеята се оказа лоша. Диванът не е направен за спане. Поне за човек с ръст метър осемдесет и пет.

Хънтър го разбираше напълно.

— Към шест часа ми омръзна да се мятам и да се въртя и си помислих, че е по-добре да свърша някоя работа. — Карлос сведе поглед към синята папка в дясната си ръка. — Ами ти? В колко часа си тръгна от местопрестъплението?

— Час и нещо след теб, щом закараха трупа в Съдебната медицина точно преди разсъмване.

— Тогава ако те попитам дали изобщо си спал, въпросът ми ще бъде глупав, нали?

Робърт погледна партньора си.

— Да — съгласи се Гарсия със себе си. — Глупав въпрос.

— Какво има в папката?

— Основният профил на жертвата. — Карлос повдигна рамене. — Е, поне част от него. Оперативният отдел още работи по въпроса. Това е всичката информация, която успяха да съберат за нея за толкова кратко време.

— Добре. Какво знаем? — попита Хънтър, докато двамата пресичаха улицата, отправяйки се към жилищния блок в синьо и бяло.

Гарсия разтвори папката.

— Карън Уорд, двайсет и четири годишна, родена на 17 март в град Камбъл, окръг Санта Клара, където все още живеят родителите ѝ. Няма криминално досие, нито неизплатени дългове. Дошла в Лос Анджелис преди четири години да учи естетика и гримиране в Академията за красота.

Те спряха, когато стигнаха до сградата.

— Къде се намира Академията?

— В Кълвър Сити — отговори Карлос и продължи: — Била отлична студентка и завършила година по-късно сред петимата най-добри в класа. Академията има програма, за да помага на студентите да си намерят работа. Издействали ѝ стаж в спа център на име... — Той отгърна на следващата страница. — Дневен спа център „Трилогия“ в Манхатън Бийч.

— Къде е живеела тогава?

— Хмм... — Гарсия прелисти папката, търсейки информацията. — В къща в Саут Бей заедно с... — Той повдигна вежди от почуда. — Не с кого да е, а с човека, с когото сме дошли да се срещнем — Таня Кейтлин.

— Добре.

— Карън Уорд работила в Дневен спа център „Трилогия“ една година, а после се преместила в козметичния салон „Глик“ в Монтерей Парк.

Хънтър изглеждаше малко изненадан.

— Монтерей Парк? Това е доста далеч от Саут Бей.

— Несъмнено — съгласи се Карлос, — но не е пътувала всеки ден дотам, защото се е преместила да живее в Алхамбра.

— Пак ли с приятелката си?

Гарсия отново прегледа информацията в папката.

— Не пише, но предполагам, че Таня Кейтлин ще ни каже.

— Да.

— Карън била в „Глик“ пак една година и после отново сменила работното си място. — Карлос погледна Робърт. — Досещаш се. Нова работа. Друга част на града. Нов адрес.

— Този път къде?

— Пак в западната част — Санта Моника. Новата работа била в козметичен салон от висока класа... „Бърк Уилямс“ на Трета улица.

— А новият ѝ адрес?

— Апълтън Уей в Мар Виста — отвърна Гарсия, продължи да чете наум и се намръщи.

— Какво? — попита Хънтър.

— Много бърза смяна. Работила в „Бърк Уилямс“ само четири месеца и после се преместила в друг спа център на име „Тру Бюти“ в Лонг Бийч, на Източна втора улица.

— Последната ѝ работа, преди да бъде убита — отбеляза Робърт, тъй като си спомни, че сержант Веласкес беше споменал адреса.

— Точно така — потвърди Карлос.

— Нещо за връзките ѝ? — попита Хънтър. — Срещала ли се е с някого?

Гарсия прелисти страниците в папката.

— Нищо.

— А пише ли нещо за причината за смените на работните ѝ места? Затворил ли е някой от козметичните салони? Уволнена ли е била?

Карлос отново потърси информацията.

— Не. Тук не пише нищо по този въпрос, но и на мен ще ми е интересно да знам. Живяла е в Лос Анджелис четири години. Едната прекарала в учене, а през следващите три е сменила местоработата си три пъти. Е, това не е нещо нечувано — призна Гарсия, — но Карън не е сменяла различни случайни работни места. Опитвала се е да направи кариера като козметичка и съм сигурен, че е работила усилено, за да си

осигури редовна клиентела. Това обаче е трудно, когато се местиш насам-натам в голям град като Лос Анджелис.

Хънтър беше съгласен с разсъжденията на партньора си.

— Една и съща професия, различни работодатели. Това показва, че вероятно не са я уволнявали. Ако беше така, тя не би си намерила нова работа толкова бързо, защото не би имала препоръки.

— Да — съгласи се Карлос. — Решението да напусне е било нейно, не на работодателите ѝ. — Той се замисли и стисна устни. — Като гледам трудовата ѝ история, бих казал, че първите две смени на работните места изглеждат нормални. Първата работа — току-що завършила Академията и стажантка в Дневен спа център „Трилогия“. Стажът свършва и е съвсем логично Карън да потърси професионално израстване, по-висока заплата, по-добри възможности и така нататък... Затова е следващият работодател, „Глик“. Е, местоположението му не е страхотно, но когато се опитваш да започнеш кариера, обикновено правиш саможертви. Карън прекарва една година на новата си работа и после си осигурява позиция в козметичен салон от висока класа в Санта Моника — вероятно онова, към което се е стремилa, след като е специализирала като козметичка.

— Въпреки това тя остава там само четири месеца и напуска — добави Хънтър.

— Едва ли е било изпитателен срок — призна Гарсия. — Този път обаче не прилича на стъпка нагоре по стълбата. Защо го е направила?

Робърт изкриви лице в гримаса, с която искаше да каже: „Кой знае?“.

— Бягала е от нещо или от някого?

— Може би.

Хънтър се обърна с лице към сградата.

— Вероятно Таня Кейтлин ще може да хвърли светлина върху нещо повече освен откаченото видеообаждане.

11.

Подобно на онова, което Хънтър и Гарсия бяха видели на външната врата на жилищния блок на Карън Уорд, мерките за сигурност на сградата на Таня Кейтлин също се състояха само от старомодна система с домофони.

Робърт натисна звънеца на апартамент 202 и беше посрещнат с абсолютно мълчание. Нямахме изщракване, нито изсъскване или сигнал. Нищо.

— Работи ли това нещо? — попита Карлос.

— Не съм сигурен, но няма да се изненадам, ако не работи.

Хънтър пристъпи към таблото, доближи дясното си ухо на няколко сантиметра от високоговорителя на домофона и опита пак. И този път не чу нищо, което да предполага, че системата работи добре. Отстъпи назад и огледа заключващия механизъм на вратата. В същия момент двамата чуха пращане и изщракване от малкия високоговорител, последвано от едва доловим женски глас:

— Да?

— Госпожица Кейтлин? — попита Хънтър. — Таня Кейтлин?

— Да.

— Аз съм детектив Робърт Хънтър от лосанджелиската полиция. Говорихме по-рано по телефона.

Изминаха няколко секунди мълчание, докато Таня се мъчеше да си спомни.

— Да, да, разбира се. — Гласът ѝ звучеше уморено и пораженски. — Моля, влезте.

Пронизително бръмчене разтреса тежката врата и после я отключи с още по-силно изщракване. Детективите бутнаха вратата, която изскърца на пантите си.

— По дяволите — рече Гарсия. — Тази врата звучи така, сякаш я изтезават. Някой трябва да я смаже.

До всичките три етажа се стигаше само по бетонно стълбище, което водеше до дълги, тесни и слабо осветени коридори.

— Знаем ли нещо за нея? — попита Хънтър и врътна брадичка нагоре, докато се качваха по стъпалата за втория етаж.

— Съвсем малко — отговори Карлос и отгърна на последната страница на синята папка. — Таня Кейтлин, двайсет и три годишна, родена и израснала тук, в Лос Анджелис — Лейкуд. По-малката от две деца. Баща ѝ е починал. Майка ѝ страда от болестта на Алцхаймер и живее със сина си в Сан Диего. Също като жертвата, и госпожица Кейтлин няма криминално досие. Работи като козметичка в спа клуб „Дъбън“ в Торънс. Учила е в Академията за красота в Лос Анджелис по същото време като Карън Уорд. Завършили заедно и както знаеш, са живели в една къща в Саут Бей по време на стажа си.

— И двете ли са стажували на едно и също място?

— Не. Както ти казах, Карън Уорд е стажувала в Дневен спа център „Трилогия“, докато Академията е уредила госпожица Кейтлин да работи на място на име „Шест градуса“, също в Манхатън Бийч. И двата стажа продължили дванайсет месеца, но трудовата история на Таня Кейтлин е много по-кратка. — Гарсия вдигна показалеца на лявата си ръка. — Само едно работно място, където е и досега — спа клуб „Дъбън“.

— Откога живее тук?

— Малко повече от три години — отговори Карлос. — Преместила се, след като е напуснала къщата, която е споделяла с жертвата.

На всеки етаж имаше по десет апартамента. Жилището на Таня Кейтлин беше първата врата вдясно, когато се качиха по изтърканите стъпала. Кафява изтривалка пред номер 202 посрещаше посетителите с думите: **СЪСЕДИТЕ ИМАТ ПО-ХУБАВИ НЕЩА.**

Хънтър и Гарсия застанаха от двете страни на вратата. Това беше полицейски навик и те го правеха несъзнателно, без дори да се замислят. Нямахме звънец, затова Карлос почука силно два пъти на вратата. След десетина секунди тишина двамата чуха бавни и тежки стъпки, които се приближиха отвътре, но когато стигнаха до вратата, спряха и отново настъпи пълна тишина.

Хънтър и Гарсия си размениха погледи, изпълнени с любопитство.

Карлос повдигна рамене и понечи да почука още веднъж, когато вратата най-после се отключи с две шумни превъртания на ключа.

След това бавно се отвори, доколкото позволяваше веригата.

Двамата детективи бяха принудени да сменят позицията си, за да могат поне отчасти да видят жената, която се беше показала през тясната пролука на откритата врата. Тя не запали лампата вътре и по-голямата част от фигурата ѝ бе забулена в сянка. Хънтър и Гарсия само видяха, че е висока малко повече от метър и шейсет.

— Госпожице Кейтлин? — попита Робърт и наклони глава на една страна, за да я види от по-добър ъгъл, но не намери такъв.

Вместо отговор Таня Кейтлин си пое трудно дъх през запушения си нос, последван от унило кимане.

— Аз съм детектив Хънтър от отдел „Убийства“ на лосанджелиската полиция. — Робърт показа служебните си документи. — Това е партньорът ми, детектив Гарсия.

Умореният ѝ поглед се отмести от лицата им и се насочи към документите и после обратно. Тя кимна веднъж и откачи веригата на вратата.

— Моля, влезте — каза Таня Кейтлин, отвори широко вратата и отстъпи вдясно. Светлината от коридора навън я озари и най-сетне свали булото ѝ от сянка.

Погледът на Хънтър се задържа на нея само няколко секунди. Таня Кейтлин беше олицетворение на нещастieto. Дълбоки тъмни кръгове ограждаха подпухналите ѝ очи, които обикновено бяха светлосини, но поради пълна липса на сън и безброй часове плач, сега бяха в светъл отенък на черешовочервено. Русата ѝ коса бе завързана на разрошена опашка, от която около лицето ѝ бяха паднали няколко кичура. Възпаленият ѝ нос бе зачервен като очите ѝ, а кожата на челото и бузите ѝ беше суха като устните ѝ. Беше облечена в халат в черно и бяло и боса. Цялата миришеше на цигарен дим.

— Моля, влезте — повтори тя и ги покани в дневна, която беше обзаведена пестеливо, но с много вкус. Завесите на цветя на балконските врати бяха дръпнати плътно, оставяйки в стаята да проникне само слаба струя светлина, колкото да не тъне в мрак. Таня посочи към синия диван и двата фотьойла в същия цвят до източната стена. На стъклената масичка за кафе между тях имаше почти празен пакет цигари, а до него — буркан от кисели краставички, който служеше за пепелник. Фасовете вътре бяха изпушени до филтъра. В двата срещуположни края на дневната горяха големи ароматизирани

свещи. Нежното им ухание на ванилия и горски плодове беше напълно неутрализирано от миризмата на тютюнев пушек.

Хънтър и Гарсия последваха Таня в дневната, но я изчакаха тя да седне първа. Таня се настани на единия фотьойл, онзи най-близо до балкона. Двамата детективи седнаха на дивана срещу нея.

Тя уви халата по-плътно около себе си, сякаш я беше обезпокоил внезапен порив на студен вятър. За няколко секунди, изглежда, се почувства неудобно в първоначалната си поза на самия ръб на фотьойла. Премести се наляво и после надясно и се дръпна назад няколко сантиметра, като през цялото време беше свела очи към коленете си. Накрая седна в средата на възглавницата, със скован гръб и на разстояние от облегалката, прегърбени напред рамене, преплетени пръсти и ръце, пъхнати между коленете.

— Госпожице Кейтлин — започна Хънтър, — съзнаваме колко ви е трудно и ви благодарим, че ни приехте, и за времето, което ни отделяте. Ще бъдем колкото може по-кратки.

Таня не каза нищо и не вдигна глава.

— Разбрахме, че вие и Карън Уорд сте били най-добри приятелки.

Тя кимна леко и отново си пое дълбоко дъх.

И после избухна в сълзи.

Хънтър и Гарсия бяха присъствали на същата ситуация повече пъти, отколкото можеха да си спомнят. Най-добре беше да й дадат няколко минути да се овладее.

Робърт стана и отиде в кухнята. След малко се върна с чаша подсладена вода.

— Вземете — каза той на Таня. — Пийнете. Ще се почувствате малко по-добре.

Тя беше закрила с ръце лицето си. Плачът ѝ се беше превърнал в ридания.

Двамата детективи зачакаха.

— Не разбирам... Просто не... — промълви Таня, докато хлипаше.

— Хайде, госпожице Кейтлин — опита отново Хънтър. — Само няколко глътки. Наистина ще се почувствате по-добре.

След като пак си пое дълбоко дъх няколко пъти, Таня най-после спусна ръце от лицето си. Погледът ѝ намери Хънтър и тя посегна към

водата.

— Благодаря.

Робърт ѝ се усмихна съчувствено.

Таня изпи съвсем малка глътка и понечи да остави чашата на масичката за кафе. Гарсия се премести напред на мястото си.

— Още малко, госпожице Кейтлин — подкани я той. — Ще ви помогне, обещавам.

Тя се поколеба, но накрая отстъпи и отново поднесе чашата към устните си. Този път отпи три нормални глътки.

— Моля, наричайте ме Таня — каза и остави чашата. — Да, Карън и аз бяхме най-добри приятелки.

Преди да се върне на мястото си, Хънтър ѝ даде хартиена кърпичка.

Таня пак му благодари и допря единия край на кърпичката до ъгълчето на окото си. Погледът ѝ се отмести към пакета цигари на масичката и може би заради скръбта си тя почувства необходимост да обясни.

— Не съм запалвала повече от две години. — Усмихна се неспокойно. — Това беше пакетът ми за извънредни ситуации. — Ъгълчетата на устните ѝ се извиха леко, но не достатъчно, за да се разтеглят в усмивка. — Вие пушите ли?

— Не — едновременно отговориха двамата детективи.

— А пушили ли сте някога?

Карлос поклати глава.

— Много отдавна — отговори Робърт.

— Много бивши пушачи, които познавам, държат пакет за извънредни ситуации скрит някъде, в случай че нервите им не издържат по една или друга причина. На няколко пъти през последните две години за малко не отворих пакета, но устоях... до снощи. — Таня отмести поглед встрани за момент. — Не трябва да пуша тук вътре и ако можех да понеса ярката светлина навън, щях да пуша на балкона, но... — Тя остави изречението недовършено и поклати глава. — Странно е, че всичко вкусно и всичко, което те кара да се чувстваш добре, е вредно, нали?

Хънтър отново ѝ се усмихна. Подсладената вода започваше да оказва въздействие. Таня прокара език по сухите си устни, погледна детективите и каза:

— Готова съм.

— Таня — рече Хънтър със спокоен и уверен глас и я погледна в очите. — Знам, че ще бъде трудно, затова, моля те, изчакай, колкото искаш, докато се поуспокоиш, но би ли ни разказала за видеообаждането, което си получила снощи, с колкото повече подробности можеш да си спомниш?

Тя отново насочи очи към масичката за кафе и взе чашата с подсладената вода. Двете големи глътки бяха последвани от напрегнато мълчание, след това погледът ѝ стана далечен и се фокусира някъде в празното пространство.

— Добре — най-после каза Таня.

Хънтър и Гарсия извадиха тefтерчетата си.

Тя започна да разказва историята от момента, в който бе излязла изпод душа.

12.

Двамата детективи мълчаливо изслушаха разказа на Таня за събитията. Прекъснаха я само няколко пъти, за да изяснят нещо или да се опитат да я успокоят в моментите, когато споменът ставаше толкова ярък в съзнанието ѝ, че тя се доближаваше до истерия.

Докато им разказваше как е завършило обаждането, Таня отново трябваше да се пребори с чувството си за гадене. Тя посегна към пакета на масичката и с трепереща ръка сложи между устните си последната цигара, но въпреки съчетаното успокояващо въздействие на подсладената вода и никотина нервите ѝ надделяха и отново избухна в сълзи.

Хънтър ѝ даде още една хартиена кърпичка.

По време на двайсетте минути, през които Таня разказа подробностите за видеообаждането, Робърт внимателно следеше не само думите ѝ, но и движенията на тялото и очите ѝ, както и изражението на лицето ѝ. Да, тя показва издائнически знаци — често повдигаше нервно ръка към лицето си и прибираше паднал кичур коса зад ухото си; неспокойно поклащаше глава всеки път, когато казваше нещо, което ѝ беше трудно да повярва, и чоплеше ноктите си, но това бяха признаци на страх. Преживяването наистина я беше вцепенило от ужас.

Гарсия донесе още една чаша подсладена вода и този път Таня не се нуждаеше от подканяне и я изпи цялата на три големи глътки.

Когато изглеждаше достатъчно спокойна, Карлос ѝ зададе първия въпрос.

— Ти ни каза, че когато убиецът е посегнал към телефона на госпожица Уорд, за да приключи обаждането, камерата неволно се е насочила нагоре и си видяла лицето му, така ли?

Таня пак си пое дълбоко въздух на пресекулки.

— Да, но не беше лице.

Гарсия се намръщи.

— Моля?

— Беше маска. Някаква извратена страшна маска.

Карлос хвърли бърз поглед на партньора си и после се премести до ръба на дивана.

— Знам, че ще ти бъде трудно, Таня, извини ме, че те карам да си припомняш онези образи, но спомняш ли си някакви детайли? Можеш ли да опишеш маската?

Тя се втренчи в очите му.

— Дали си я спомням? Няма да я забравя докато съм жива. — Таня допря показалеца на дясната си ръка до десния ъгъл на устните си. — Имаше голям отворен разрез от тази страна на лицето, от тук до тук. — Тя прокара пръст от устата по бузата си до дясното ухо. — Нещо като крива, ужасяваща усмивка на клоун. Виждаха се зъбите, но не бяха човешки, а огромни, остри и изцапани с кръв. По устата и брадичката му също беше размазана кръв. — Таня млъкна, за да си поеме дъх. Очевидно се бореше с образите, които ѝ изпращаше паметта. — Другият ъгъл на устата не беше срязан, но беше увиснал и безформен.

Хънтър забеляза, че ръцете ѝ отново се разтрепериха.

— И нямаше нос — добави тя. — Само остатък, сякаш беше отхапан или откъснат от лицето. И очите му бяха като на дявол.

— Като на дявол? — попита Гарсия. — Какво имаш предвид?

— Цветът им.

— Какъв беше цветът им?

— Бяха червени. И не само ирисът. — Таня посочи едното си око. — Целите бяха червени. Нямаше бяло. Приличаха на две пълни с кръв дупки.

Дишането ѝ отново стана затруднено. Отне ѝ момент да го нормализира.

— Останалата част от кожата на лицето му, включително главата — Таня жестикулираше, докато обясняваше, — беше грапава и пореста, сякаш е била обгорена. — Тя отново поклати нервно глава. — Вижте, знам, че беше маска, но беше най-зловещото нещо, което съм виждала. Никога през живота си не съм била толкова уплашена.

Хънтър не се изненада. След като чу разказа ѝ, той беше сигурен, че Таня се е чувствала точно така, както е искал убиецът — уязвима и ужасена.

— Тогава маската е била гумена, за цялата глава? — попита Карлос. — Не от онези с ластик, които се слагат само на лицето?

— Да, определено беше за цялата глава. Сигурна съм.

— Имаш ли нещо против да помолим някой от нашите художници да се свърже с теб? — попита Робърт и отново привлече вниманието ѝ. — Една рисунка по твоё описание може да помогне.

Таня въздъхна и пак придърпа халата по-плътно около тялото си — типичен знак, че се чувства уязвима.

— Не, разбира се.

Хънтър ѝ благодари с усмивка и продължи:

— Освен това ти говореше за убиеца в мъжки род, но каза, че гласът е бил електронно изменен, за да звучи като демонски глас от филм на ужасите, нали?

Таня потвърди.

— Имаше ли нещо, което ясно показваше, че убиецът е мъж?

Тя се замисли.

— Маската беше едното. Колкото и да беше страшна, лицето беше мъжко, не женско. Както и раменете и формата на тялото. Твърде едро и силно, за да е женско. Който и да беше маниакът, беше облечен изцяло в черно и дрехите бяха прилепнали за тялото му. Не го видях целия, но доколкото забелязах, определено беше твърде мускулист за жена. — Таня придоби леко озадачен вид. — Жените способни ли са да извършат такова нещо? Такъв вид насилие?

— Някои, да — отговори Хънтър.

Озадачеността ѝ се превърна в шок.

— От колко време бяхте приятелки с госпожица Уорд? — попита Гарсия.

— Ами... три години и половина. Запознахме се на курса по козметика в Академията за красота и веднага станахме най-добри приятелки.

— Пит гаджето на госпожица Уорд ли беше?

Таня леко повдигна вежди и погледна Карлос.

— Ти каза, че за момент по време на обаждането си помислила, че Карън и някой на име Пит си правят шега с теб. Кой е Пит? Гаджето на Карън?

— О, не. — Таня се усмихна и поклати глава. — Това е Пит Харис. Той не си пада по жени. Пит е гримьор и много добър наш

приятел. Гримира актьори за филми и затова постоянно пътува. Последния път, когато го чух, беше в Европа и работеше на снимачната площадка с Том Круз или някакво друго голямо име. Помислих си, че се е върнал и двамата с Карън са решили да си направят с мен някаква извратена шега. Пит има много странно чувство за хумор, ако се досещате какво искам да кажа.

Гарсия записа нещо в тефтерчето си.

— Добре... Знаеш ли дали госпожица Уорд е имала романтична връзка с някого?

— О, това е много далеч от истината — отговори Таня с тон, който предполагаше, че предположението граничи с абсурдното. — Не и с всичкото... — Тя изведнъж млъкна и затаи дъх. — О, боже мой. — Очите ѝ се отвориха широко, но не се фокусираха върху нищо определено. — Не се сетих за това. — Примигна веднъж. — Съвсем забравих.

Двамата детективи се спогледаха.

— За какво си забравила? — попита Карлос.

Погледът на Таня бавно се върна на детективите, които седяха срещу нея.

— За преследвача на Карън.

13.

Въпреки че от година и половина господин Джей (както предпочиташе да го наричат) беше програмирал една и съща вбесяваща мелодия за събуждане в будилника си, тази сутрин му отне повече време, за да се отърси от мъглата на съня, която го обгръщаше, и ушите и мозъкът му да разпознаят и декодират звука, който чува. Когато мъглата най-после се разсея, той бързо се надигна, протегна ръка към мобилния си телефон на нощното шкафче и изключи алармата.

Господин Джей внимателно се претърколи на другата страна и погледна жената, която лежеше до него в леглото. Касандра, съпругата му от двайсет и една години, се беше обърнала с гръб към него и изглежда, спеше дълбоко.

Той въздъхна облекчено, зарадван, че е стигнал до алармата, преди Касандра да се събуди. Остана да лежи там няколко секунди, като гледаше как вълнистата руса коса на съпругата му гали голите ѝ рамене. Помисли си леко да се примъкне до нея и нежно да целуне врата ѝ — веднъж, два пъти... хиляди пъти, но знаеше, че ако я събуди, при това по този начин, после и двамата ще закъснеят за работа... а това вече се беше случило два пъти тази седмица.

Когато се запознаха преди всичките тези години, темпераментът и импулсивността ѝ бяха сред многото други неща, които го привлякоха към нея. Тя беше най-разбиращата и подкрепяща жена, която бе срещал. Мнението ѝ по всички въпроси, които обсъждаха, винаги беше интелигентно и разумно. Касандра беше стимулираща. Вдъхновяваща. Забавна. И нито един момент, който бяха прекарвали заедно, не можеше да се нарече скучен. Ожениха се само три месеца след като започнаха да се срещат, и тогава страстта им един към друг сякаш беше неизчерпаема. Прекарваха повечето си време заедно в леглото и никой не се изненада, когато много скоро след сватбата обявиха, че тя е бременна. Ако зависеше само от господин Джей, биха

имали повече деца, поне още едно, но Касандра заяви, че засега едно е достатъчно.

— Може би малко по-нататък, скъпи — каза тя, но това „по-нататък“ така и не се материализира. И във връзката им настъпи срив.

Всяка двойка, колкото и да е влюбена или да е била влюбена някога, неизбежно стига до неравен участък във връзката си, особено по отношение на секса. В случая с господин Джей и Касандра тази неравна отсечка започна с раждането на сина им Патрик. Отначало, макар и все още сравнително редовен, сексът изгуби много от разпалеността си и стана много по-пресметнат и внимателен. Почти пълното отдръпване дойде години по-късно, когато малкият Патрик навлезе в тийнейджърската възраст. За господин Джей това бяха най-лошите години на брака им.

Всеки път, когато той се опиташе да интимничи със съпругата си, Касандра учтиво, но недвусмислено отхвърляше ухажването му. Позволяваше му да я люби само от време на време и дори тогава половият акт беше бърз и машинален. В някои много редки случаи обаче тя търсеше близостта му и тези ноци бяха също като едно време, дори по-хубави.

Касандра изчакваше господин Джей да угаси лампите и да легне в леглото и после го придърпваше към себе си. Първо го целуваше по цялото тяло, като вкусваше настръхналата му кожа, а след това го възбуждаше още повече със страстни леки захапвания по врата и раменете, а накрая го поемаше в уста и го докарваше до ръба на изригването, но не напълно. Даваше му момент да си поеме дъх, а после го караше да легне по гръб и го възсядаше. Забиваше нокти в гърдите му толкова свирепо, че повечето пъти го разкървавяваше, но на господин Джей не му пукаше. Всъщност всичко в любовната игра му харесваше. Обичаше, когато Касандра потреперваше, докато беше върху него, и когато чуваше стенанията ѝ на удоволствие, но най-много му харесваше, когато тя затваряше очи и въздъхваше по такъв опияняващ начин, че той сякаш се пренасяше в друго измерение.

Да, нямаше съмнение, че Касандра значително се укроти след раждането на сина им, особено през тийнейджърските му години, но сега, след като Патрик отиде в колежа, тя започна да се държи все повече като едно време. Импулсивността ѝ се беше завърнала. Както и непредсказуемостта и страстта ѝ към съпруга ѝ, макар и не със същата

сила, както когато се запознаха. И това беше разбираемо за господин Джей — благословия в известно отношение. Той отдавна не беше на двайсет и няколко години и всъщност не беше сигурен дали ще може да се справи с Касандра, ако желанието ѝ към него стане каквото беше преди всичките тези години.

Едно обаче беше сигурно — въпреки препятствията, които беше преживял бракът им, и дребните проблеми, които все още имаха, господин Джей никога не беше преставал да обича съпругата си. Ако наистина имаше такова нещо като сродна душа, той несъмнено беше намерил своята.

14.

Въпреки подозренията на Хънтър и Гарсия въз основа на уликите, които бяха открили в апартамента на Карън Уорд, думата „преследвач“ отекна в ушите им като бомба, която се взриви в затворено помещение.

— Някой е следил Карън Уорд? — попита Карлос и недоверчиво погледна партньора си.

— О, боже мой — промълви Таня и закри с ръка устата си. Тя, изглежда, не чу въпроса на Гарсия. — Не мога да повярвам. Не мога да повярвам, че дори не си помислих за това.

— Таня? — извика Карлос и леко наклони глава наляво, за да улови погледа ѝ, но не успя. Тя се беше втренчила в някаква произволна точка върху килима. — Таня? — отново опита той.

Никаква реакция.

— Госпожице Кейтлин? — настоя Гарсия, този път по-твърдо.

— Извинете. За какво говорехме?

— Карън Уорд казвала ли ти е, че някой я е дебнал?

— Ммм... да. — Таня все още изглеждаше малко втрещена. — Да, разбира се, каза ми. Ние бяхме най-добри приятелки. Но не мога да повярвам, че дори...

— Ще ни разкажеш ли за това? — прекъсна я Карлос.

Тя въздъхна тежко.

— Мога да ви разкажа онова, което знам. — Намести се на фотьойла, като този път се дръпна назад и сложи глава на облегалката. — Мисля, че всичко започна преди по-малко от година, след като Карън си намери работа в „Бърк Уилямс“, много престижен козметичен салон в Санта Моника. Тя беше страхотна козметичка. Умна, с широки познания, внимателна към детайлите. Много добра в работата си и изключително мил човек. Всичките ѝ клиенти я обожаваха, затова не беше изненада, че успя да си намери толкова бързо такава желана работа.

— И това е станало, когато се е преместила от Алхамбра в Мар Виста — каза Хънтър, припомняйки си информацията, която беше прочел в папката на Гарсия.

— Да — отвърна Таня. — Много хубав малък апартамент.

— Споделяше ли го с някого?

— Не, живееше сама.

— Добре — рече Карлос. — Какво се случи, след като госпожица Уорд започна работа в „Бърк Уилямс“?

Таня кръстоса крака и почеса лявото си коляно.

— Мисля, че два месеца след като постъпи в „Бърк Уилямс“, Карън започна да получава онези откачени писма.

— Писма?

Тя кимна.

— Да. На хартия — не текстови съобщения, нито имейли или гласови съобщения. Бележки на обикновен лист хартия — без име, подпис или адрес, нищо.

— Тя позна ли почерка? — попита Гарсия.

— О, не, забравих да кажа, че писмата не бяха написани на ръка. — Таня отмести поглед от празния пакет от цигари на масичката за кафе и въздъхна разочаровано. — Бяха сглобени от букви и думи, изрязани от списания и вестници, като онези чудати бележки за откуп в старите филми.

На Хънтър това му се видя странно и особено тревожно.

— Ти каза „писма“. Имаше ли повече от едно?

— Да. Мисля, че Карън получи две или три през няколкото месеца, докато работеше в „Бърк Уилямс“, но бяха достатъчно, за да я уплашат.

— Това ли беше причината да реши да напусне „Бърк Уилямс“ толкова скоро? — попита Робърт.

Таня пак кимна енергично.

— Карън наистина много се уплаши от тези писма.

— Не ги ли занесе в полицията? — попита Карлос. — Не подаде ли оплакване? Не започнаха ли разследване?

Таня свали праметнатия си крак.

— Казах ѝ да го направи. Дори предложих да отида с нея.

— Отидохте ли в полицията?

— Не, тя не искаше.

Изненадата на Гарсия беше осезаема.

— Защо?

Таня повдигна рамене.

— Карън смяташе, че полицията няма да може да направи много, тъй като писмата са напълно анонимни. Страхуваше се, че само ще ѝ зададат няколко въпроса и после няма да се занимават. Не виждаше как това ще ѝ помогне да престане да се страхува, нито как ще гарантира, че няма да получи още писма. Бележките много я уплашиха. Тя не спеше добре. Мислеше, че ако се премести и смени работата си, всичко ще бъде наред и писмата ще спрат.

— Предполагаше ли, че писмата може да са от някого от клиентите ѝ в „Бърк Уилямс“? — попита Хънтър, докато записваше нещо в тефтерчето си.

— Попитах я — потвърди Таня, — но истината беше, че тя не знаеше какво да мисли. Не проумяваше защо изобщо ги получава. Тогава Карън току-що беше започнала работа в „Бърк Уилямс“. Освен това ми каза, че по онова време всичките ѝ клиенти били жени. Пък и както казах, тя беше най-милият човек, когото може да срещнеш. Всички я обичаха. Защо някой клиент би искал да направи такова нещо на човек като Карън?

— Ти каза, че госпожица Уорд не се е срещала романтично с никого? — попита Карлос.

— Не.

— Знаеш ли кога за последен път е имала връзка с някого? — настоя той.

Таня отмести поглед встрани за момент и се замисли.

— Преди повече от една година — отговори тя. — Карън приключваше стажа си в „Трилогия“. Но не беше нищо сериозно.

— Защо?

Таня повдигна рамене.

— Карън излезе няколко пъти с момчето, с което се запозна тогава. Той не беше американец. Беше някъде от Европа — Швеция или Швейцария, или нещо такова, но никой от двамата не търсеше сериозна връзка. Най-важното за Карън беше да придобие колкото може повече опит в „Трилогия“, за да си намери хубава работа. Мисля, че името на момчето беше Лиъм, или нещо подобно. Той учеше музика

някъде. Завърши и се върна в Европа, преди Карън да приключи стажа си.

Гарсия кимна.

— И никой друг през последните месеци? Госпожица Уорд е била много привлекателна млада жена.

— Не знам за друг — отвърна Таня. — Да, прав сте. Когато ходехме заедно в барове и клубове, обикновено някой опитваше късмета си, но тя не проявяваше интерес. Не съм я виждала да взема телефонния номер на някого, нито да дава своя.

— Карън показвала ли ти е някое от писмата?

Хънтър видя, че Таня стисна челюсти.

— Да... — отговори тя. — Веднъж ми показа едното.

— Спомняш ли си какво пишеше?

Таня отново погледна празния пакет от цигари на масичката за кафе. Пак ставаше нервна. Сложи лакти на облегалките за ръце на фотьойла и се замисли. Споменът я накара да потрепери неспокойно.

— Пишеше нещо от сорта, че ще я докосва и ще я накара да пици и да усети вкуса на собствения си страх. Аз... не си спомням точните думи, но писмото уплаши и мен, особено заради изрязаните букви. Затова ѝ казах, че трябва да го занесе в полицията.

Робърт продължаваше да наблюдава внимателно Таня. Тя отново се тресеше от нерви.

— Ти каза, че госпожица Уорд мислела, че ако се премести и смени работата си, всичко ще бъде наред и писмата ще спрат.

— Да, точно така.

— И стана ли така?

Таня поклати глава и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не. Отначало тя си помисли, че писмата са спрели. Живееше на новото място в Лонг Бийч повече от месец и всичко изглеждаше чудесно. Новата ѝ работа в „Тру Бюти“ също вървеше добре. Карън започна да се отпуска, но после една вечер преди няколко седмици ми се обади, изпаднала в паника, и каза, че пак е получила писмо.

— Показа ли ти го? — попита Гарсия. — Писмото, което е получила, след като се е преместила в Лонг Бийч?

— Не, само ми каза за него по телефона.

— Каза ли ти какво пише? Спомняш ли си?

— Не. Попитах я, но тя не ми каза. Отговори, че било като другите.

— Споменавала ли е как е получавала писмата? — настоя Робърт. — В пощенската ѝ кутия ли са били пускани... или пъхнати под вратата?

Таня кимна, но този път движението беше нервно и боязливо.

— Предишните писма бяха оставени под вратата, не в пощенската ѝ кутия, но не и онова, което получи, след като се премести в Лонг Бийч. — Тя млъкна, сякаш се нуждаеше от време, за да проумее онова, което ще каже. — Бележката, която получи Карън в Лонг Бийч... е била оставена върху леглото ѝ. Под възглавницата.

15.

— Трябва да се обадим на Оперативния отдел — каза Хънтър, щом излязоха от апартамента на Таня Кейтлин.

— Разбира се — отвърна Гарсия. — Какво ти трябва?

— Искам да ги помоля да проверят всички регистрирани обаждания до спешния телефон 911 в жилищния квартал на Карън Уорд от... три месеца.

— Обаждания до 911? Защо?

— Защото човекът, когото търсим, е предпазлив — отговори Робърт. — И обича да планира отрано.

Карлос обърна длани нагоре и погледна недоумяващо партньора си.

— Какво означава това?

— Спомняш ли си какво каза Таня Кейтлин за обаждането, което е получила?

Те стигнаха до стълбището и докато слизаха по първите стъпала, срещнаха висок, атлетичен мъж с черни джинси, червено горнище на анцуг с качулка и тъмно бейзболно яке. Носеше избелели черни маратонки „Ол Старс“. Беше пъхнал ръце дълбоко в джобовете си и бе навел глава. Качулката беше спусната над челото му и Хънтър и Гарсия не можаха да видят лицето му. Докато се разминаваха, се наложи Робърт да извие тяло, за да позволи на мъжа да мине покрай него.

— Коя част? — попита Карлос.

— Когато убиецът й казал да не се обажда на полицията — поясни Хънтър. — Добавил, че ще бъде безсмислено, защото те ще дойдат след десетина минути до апартамента на Карън Уорд, а на него ще му отнеме само една минута да изтръгне сърцето й от гърдите.

Гарсия кимна.

— Да, спомням си.

Двамата стигнаха до първия етаж.

— Готов съм да се обзаложа, че средното време за реагиране на полицията в Лонг Бийч до апартамента на Карън Уорд след обаждане

до 911, е някъде между осем и десет минути.

Карлос спря и погледна партньора си.

— Нещо ми нашепва, че той не е налучкал периода от време — добави Хънтър.

— Засякъл е времето за реагиране.

— Така бих постъпил аз — съгласи се Хънтър. — И за да бъде абсолютно сигурен, бих го направил най-малко три пъти, вероятно и повече.

Гарсия се замисли върху думите му.

— Но това пак не би му дало гаранции, Робърт. Патрулните автомобили не са пожарни коли. Те не стоят на паркинга, очаквайки обаждане, а обикалят по улиците. Може да има патрулна кола зад ъгъла, когато диспечерът изпрати повикването. Времето за реагиране от осем до десет минути лесно може да бъде сведено до една, дори по-малко.

Хънтър се съгласи и кимна.

— Сигурен съм, че той е знаел и това. Но както казах, този човек, изглежда, е много предпазлив и пресметлив и обича да планира отрано. Такъв човек би искал да знае какво е средното време за реагиране на полицията, за да го впише в плана си. Не е можел да направи нищо за риска, ако някоя патрулна кола е зад ъгъла, това е законът на вероятностите, затова е подхождал от друг аспект.

На лицето на Карлос отново се изписа озадаченост.

— Какъв аспект?

— Да убеди Таня дори да не си помисля да се обажда на ченгетата. Без обаждане няма значение дали пред сградата са спрели двамайт патрулни коли. Никой няма да го безпокои.

— Да — съгласи се Гарсия. — Но за да го направи, не е било необходимо да знае правилното време за реагиране. Можело е да си го измисли. Това не е ли известен принцип в психологията? Казваш нещо убедително и повечето хора ти вярват, въпреки че не е истина. Той е можел да каже на Таня каквото иска и съм сигурен, че тя е щяла да повярва.

— Така е, прав си и това би свършило работа за повечето хора, но не и за човек, който е толкова методичен и е планирал убийството от известно време, защото със сигурност не е било спонтанно решение. — Хънтър поклати глава. — Не, такива хора или страдат от

обсесивно-компулсивно разстройство, или са на границата. За да бъде спокоен, той би се разровил за правилния отговор.

— Добре — рече Гарсия. — Какво ни трябва?

— Кажи на Оперативния отдел, че търсим фалшиви обаждания. Изпращане за зелен хайвер, но регистрирано като високоприоритетен случай — изстрели на фона, застрашаващо живота насилие, нещо толкова, където даденият адрес е бил или жилищният блок на Карън Уорд, или районът в непосредствена близост. Освен това часът на обаждането сигурно е бил близък до този на убийството, плюс-минус два часа. Има вероятност извършителят да е говорил с истинския си глас, когато се е обаждал.

— И в зависимост от това откъде е обаждането — добави Карлос — и дали е било направено от телефонен автомат, може да ни проверви с кадри от камери за наблюдение.

Робърт отново се съгласи.

— Също така трябва да издействаме съдебна заповед, за да вземем каквото можем от мобилния оператор на Таня или Карън за видеообаждането — предложи Гарсия. Знаеше, че Таня се е постарала да запомни и да преразкаже обаждането колкото е възможно по-точно, но дори някой с ясно съзнание не би могъл да запомни всяка дума и всеки детайл, още по-малко потресен и травмиран човек като Таня.

— Няма смисъл — възрази Хънтър. — Мобилните оператори няма да дадат информацията.

— Защо?

— На мобилните оператори, действащи на територията на САЩ, не е позволено да пазят записи на видеообаждания, както правят с обикновените телефонни обаждания — обясни Робърт. — Те вече се борят с всичките тези нови закони за поверителност на личното пространство. Запазването на лични изображения на хора или видеокадри без тяхното съгласие би означавало цяло ново измерение на война, която съм сигурен, че не искат да водят.

Двамата детективи най-после излязоха от жилищния блок.

— Ами аудиозапис или писмен препис? — попита Карлос.

Хънтър отново поклати глава.

— Няма да го имат, защото аудиото не може да се отдели от видеото, когато е направено обаждането.

— Затова щом не могат да съхранят едното, не могат да съхранят и другото — заключи Гарсия.

— Именно.

— Сигурен ли си? Откъде знаеш всичко това?

Робърт повдигна рамене.

— Чета много.

16.

— Е, колко време мислиш, че няма да те има този път? — попита Касандра, докато господин Джей довършваше последната си препечена филийка.

— Не дълго. Два, най-много три дни.

— Така каза и последния път. — Касандра отпи от тъмнозелената смес, която току-що беше приготвила в блендера. — Но отсъства цяла седмица.

— Да, и съжалявам за това — отстъпи господин Джей. — Понякога нещата се забавят, хората се бавят и работата продължава малко по-дълго, отколкото се очаква. — Той използва платнена кърпа и избърса ъгълчетата на устата си. — Мисля обаче, че този път няма да има усложнения. Ще ти се обадя и ще ти кажа, ако се промени нещо. Ако не, ще се върна най-късно в неделя. — Господин Джей погледна съпругата си и се намръщи. — Кас, какво пиеш, по дяволите? Изглежда... отвратително.

— Повярвай ми — отговори тя и изпи остатъка от сока си, — не ти трябва да знаеш. Но на вкус е много по-приятно, отколкото изглежда.

— Предполагам, защото изглежда така, сякаш пиеш детска диария.

— Понякога си много гаден, знаеш ли?

Господин Джей се засмя.

— Аз ли? Не аз пия тази гадост. Между другото, много си красива.

Касандра беше очарователно облечена с тясна тъмна пола и тъмнолилава блуза и носеше лъскави черни обувки. Косата ѝ беше разпусната и падаше на раменете, но краищата бяха прибрани над ушите с две елегантни шноли с формата на пеперуди. Гримът, който си беше сложила сама, изглеждаше като дело на професионалист.

Господин Джей погледна часовника си — 8:17.

— Е, добре. Трябва да тръгвам. — Той стана, изпи остатъка от кафето си, взе чинията и приборите си и занесе всичко в умивалника.

— Остави ги там — каза Касандра, преди съпругът ѝ да има възможност да пусне крана. — Ще ги измия после.

— Сигурна ли си? Мога да ги измия набързо. Не е проблем.

— Не, не е необходимо. Аз ще ги измия после. Ти тръгвай. — Тя се приближи до него и леко го целуна по устните. — Къде ще ходиш?

— Във Фриско — излъга той.

— А, да, вярно — излъга и Касандра. Не си спомняше да ѝ е казал. Тя остави празната си чаша в умивалника при останалите съдове. — Е, карай внимателно и ми се обади, когато пристигнеш.

— Да, разбира се.

Господин Джей целуна още веднъж съпругата си и взе сакото на костюма си, което беше праметнато на облегалката на стола. Бутафорното му куфарче, в което беше събрал багажа си снощи пред очите на Касандра и което съдържаше малко дрехи и чантичка с тоалетни принадлежности, го чакаше до вратата. Истинското си куфарче, съдържащо онова, което му беше необходимо, щеше да вземе по пътя за хотела от складово помещение, което бе наел преди години под друго име.

17.

Уличното движение в средата на утрото беше оживено и на Хънтър и Гарсия им трябваша повече от четиридесет и пет минути, за да изминат двайсет и четирите километра от апартамента на Таня Кейтлин в Уест Карсън до жилището на Карън Уорд в Лонг Бийч. Двамата искаха необезпокоявани да огледат втори път местопрестъплението, преди да бъде предадено на екипа за обеззаразяване на сцени на престъпления и травми, който почистваше и дезинфектираще места, където бяха станали престъпления и нещастни случаи.

С изключение на трупа на жертвата и няколко криминалисти, които обикаляха наоколо, облечени в бели гащеризони, апартаментът беше в абсолютно същото състояние, както го бяха заварили в ранните часове на утрото. Локвата кръв на пода на дневната все още беше там, но вече беше изсъхнала и съсирена и бе засилила парливия мирис на метал, който придобива кръвта, когато влезе в допир с кислород. Тъй като всички прозорци бяха затворени и заключени, за да се избегне нашествие на насекоми, които неизменно привлича локвата човешка кръв, пък и температурата навън се беше повишила до двайсет и един градуса, острата миризма на ръжда, която се бе задържала във въздуха, се беше обострила значително и се бе разпространила във всеки ъгъл на всяка стая в апартамента.

Докато минаваха през завесата от мъниста, Гарсия сложи на носа си маската, която си беше донесъл.

Хънтър последва примера му.

— Мисля, че ще бъде по-лесно, ако си поделим работата. Какво ще кажеш? — попита Карлос и запуши с ръка носа си, въпреки че имаше маска. — Ти поеми дневната и кухнята, а аз ще огледам спалнята, коридора и банята. Как ти звучи? — Без да дочака отговор, той прекоси дневната и се отправи към коридора от другата страна.

Робърт не го обвиняваше. Не беше изненадващо, че опияняващата миризма е много по-силна в дневната. Въпреки богатия

си опит нито Хънтър, нито Гарсия бяха свикнали с мириса на кръв на местопрестъплението, или по-точно с психическата нагласа към мириса на кръвта на местопрестъплението — нещо, което повечето детективи от отдел „Убийства“ в лосанджелиската полиция разбираха много добре. За тях имаше отличителна разлика между мириса на кръв на местопрестъпление и мириса на кръв навсякъде другаде, включително на места на катастрофи, в болници и морги. Те смятаха, че на определени местопрестъпления, особено там, където убийствата са извършени с изключителна жестокост, противната сладникава миризма на мед на кръвта винаги е допълнена и от нещо друго. Мирис, който никой не може да обясни, нито да определи точно, но който всички долавяха. Усещаха го. Чувстваха как полазва по кожата им, сякаш е живо същество, което някак е попаднало на местопрестъплението. Мирис, който проникваше в стените и изпълваше въздуха с присъствието си.

Някои смятаха, че това е мирисът, оставен от страха.

Други мислеха, че това е мирисът, оставен от болката.

Трети предполагаха, че това е мирисът, оставен от насилието.

Хънтър беше на мнение, че това е мирисът, оставен от злото.

Преди Робърт да успее да кимне на партньора си в знак на съгласие, Карлос вече беше изчезнал в малкия коридор и бе влязъл в банята. Хънтър се обърна към масата и стола, на който беше намерен трупът на Карън Уорд. Смъкна маската от носа си и я остави да виси на врата си, а после застана неподвижно и се втренчи в стола. Примигна и прогони всяко разсейване от съзнанието си и остави силната и дразнеща миризма на кръв, зло и смърт да задуши сетивата му. Минута по-късно в ушите му отново прозвуча последователността на събитията в разказа на Таня Кейтлин, сякаш пред очите му прожектираха филм, и умът му започна да визуализира сцените.

Робърт си представи гнева на убиеца, докато блъска лицето на Карън в контейнер, пълен със строшени стъкла, отново и отново. Видя грозната, уродлива маска, закриваща лицето на нападателя, точно както я беше описала Таня. Представи си задоволството на убиеца, когато Таня не успява да отговори правилно на въпроса му. Видя отчаянието на Карън. Страхът ѝ. Безпомощната ѝ борба. Образите, които видя Хънтър в съзнанието си обаче, бяха накъсани и непълни. Все още липсваха твърде много кадри. Нещо не се връзваше.

Той най-после излезе от унеса и отиде в отворената кухня. Беше малка, но добре обзаведена, с модерна микровълнова фурна с вентилатор, индукционна печка и хладилник с фризер и външен дозатор за вода и лед. Робърт го отвори и погледна вътре. Беше почти празен. Имаше само пълна до половината кутия портокалов сок и кутия мляко. В дъното на фризера стоеше самотна бъчвичка сладолед — с аромат на шоколадово брауни. Хънтър затвори вратичката, обърна се с гръб към хладилника и провери шкафовете на стената. Там имаше няколко консерви, но нямаше подправки. Ясно беше, че Карън Уорд много рядко е готвила вкъщи, и нещо подсказа на Робърт, че това не е било, защото не е умеела или не ѝ е харесвало, а защото е искала да стои в дома си колкото е възможно по-малко.

Хънтър влезе в дневната, заобиколи локвата засъхнала кръв и се приближи до тъмнокафявия диван с три места за сядане, същия на цвят фотьойл от едната страна и овална масичка за кафе от акрилно стъкло от другата. Тъканото килимче в кафяво и бежово пред дивана изглеждаше ново, както и шкафът под телевизора и бюфетът от тъмно дърво с витрина до едната стена.

Робърт отиде до шкафчето с телевизора и издърпа чекмеджето вляво. Вътре имаше разклонител, два романа с меки корици и наръчници с указания за телевизора, кабелното устройство и всички кухненски уреди. В чекмеджето вдясно Хънтър намери резервни електрически крушки, комплект отвертки и две найлонови папки, съдържащи битови сметки. В бюфета с витрина вдясно от телевизора имаше няколко добре подредени и колоритни декоративни предмета — съдинки, дълбоки купи, гърненца, дървени цветя, квадратна тенекиена кутия и две статуетки на котки. Робърт взе тенекиената кутия и повдигна капака. Беше празна.

Неочаквано го стресна силен шум, който се разнесе някъде навътре в апартамента.

— Карлос, наред ли е всичко? — извика Хънтър и върна тенекиената кутия на мястото ѝ.

— Да — чу се отговорът от спалнята. — Всичко е наред. Само блъснах неволно кулата от обувки тук и половината се посипаха като водопад върху мен. Брей, дали обувките са ѝ били достатъчно?

Робърт се усмихна. Не беше толкова претенциозен, за да твърди, че познава начина на мислене на жените, но със сигурност знаеше

едно — когато става въпрос за обувки, за дамите те никога не са достатъчно.

Той се завъртя на пети и погледът му за пореден път обходи местопрестъплението. И тогава го осени прозрение.

По-рано сутринта нещо го беше глождило в спалнята на Карън Уорд. Нещо друго освен вида на излишно претъпканата стая, но едва сега осъзна какво.

Във вените му като куршум се изстреля адреналин, който накара кожата му да настръхне. Хънтър пристъпи две крачки напред, спря и се вгледа в нещо.

— Извратено копеле!

18.

Гарсия отвори шкафчето с огледало над умивалника в банята и отново прерови съдържанието му. Почувства се като един от онези хора, които трябва да отворят хладилника всеки път, когато влязат в кухнята.

— Да — каза той. — Точно както си мислех. Тук не се е материализирало нищо ново от сутринта.

Затвори шкафчето и се приближи до етажерката вдясно от ваната. На трите най-горни лавици имаше изумителен брой кремове за лице, лосиони и масла, всичките идеално наредени в отделни групи. Гарсия взе едно от шишенцата на най-горната лавица и прочете наум описанието на етикета.

Крем за лице с висока UV защита.

Карлос се замисли. Беше сигурен, че не много отдавна съпругата му Ана си беше купила същия продукт. Остави шишенцето и взе друго.

Крем за лице с ниска UV защита.

След това взе трето.

Крем за лице с екстракт от краставици.

Продължи по-нататък.

Крем за лице с екстракт от авокадо.

Крем за лице със зехтин.

Крем за лице с бадемово масло.

Карлос поклати глава, леко развеселен.

— Имам чувството, че пазарувам продукти за салата — измърмори той, върна шишенцето на лавицата и разгледа друга група. Този път се намръщи. — Какво? Лосион за тяло с аромат на ягодов чийзкейк? Сериозно?

Устните му се разтвориха в усмивка, но въпреки че му се видя смешно, беше и заинтригуван и не се сдържа. Смъкна маската си, отвори шишенцето и го доближи до носа си. За негова изненада кремът миришеше толкова много на прясно изпечен ягодов чийзкейк, че Гарсия чу, че стомахът му къркори. Въпросът, който изскочи в

главата му обаче, беше защо някой би искал да мирише на ягодов чийзкейк.

Карлос вдигна маската на носа си и продължи да преглежда шишенцата.

Кокосов орех.

Ванилия.

— Предполагам, че това е групата с десертите.

Той реши да провери следващата лавица.

Крем за очи.

Крем за очи.

Крем за очи.

Крем за ръце.

Крем за крака.

Крем за шия.

Гарсия отново спря и се замисли.

— Има кремове, разработени специално за шията? — попита Карлос празната баня.

Следващата лавица беше отрупана с хидратиращи масла и лосиони за коса и кожа. На другата след нея имаше няколко скъпи парфюма. На петата и шестата лавица Карън Уорд държеше хавлиите си.

Гарсия излезе от банята и отиде в спалнята. Вместо да запали лампите, той се приближи до прозореца на западната стена и дръпна завесите. Слънчевата светлина най-после озари стаята. От мястото, където стоеше, Карлос огледа претъпканото пространство и после реши да започне от леглото.

Първо провери под възглавниците, покривката и чаршафа. Нищо. Нави ръкави и повдигна дюшека, за да огледа рамката. Нищо. Отиде до тоалетката и издърпа първото чекмедже. Беше пълно с бельо, чорапогащници и чорапи, всичките спретнато подредени в прави редици. В следващото чекмедже имаше тениски, блузи и фланелки с презрамки, отново свършено наредени, за да се използва напълно пространството вътре. Третото чекмедже съдържаше пуловери и къси панталони, а последното — различни аксесоари — колани, шноли, огърлици, гривни, слънчеви очила и така нататък.

Гарсия коленичи и надникна под тоалетката. Там нямаше нищо освен малко прах.

Това е глупаво — помисли си той. — Ако тук е имало нещо, криминалистите вече са го намерили.

Докато Карлос се изправяше, дясното му коляно се блъсна в етажерката за обувки вдясно от тоалетката и върху него се посипа дъжд от обувки.

— Мамка му! — извика той и вдигна ръце да предпази главата си. — Да ме вземат дяволите!

— Карлос, наред ли е всичко? — попита Хънтър от дневната.

— Да — отговори Гарсия и най-после се изправи. — Всичко е наред. Само блъснах неволно кулата от обувки тук и половината се посипаха като водопад върху мен. — Той се почеса по челото. — Брей, дали обувките са й били достатъчно? — извика и се обърна да види бъркотията на пода. Навсякъде бяха разпръснати обувки в различни цветове и стилове. — Защо на някого биха му трябвали толкова много обувки? — измърмори Карлос и отново се замисли за съпругата си, а после кимна и сам отговори на въпроса си. — Защото е била жена, затова.

Гарсия започна да събира обувките и да ги слага върху етажерката. Знаеше колко добре подредени са лавиците и чекмеджетата на Карън Уорд и беше сигурен, че всеки чифт е имал определено място, вероятно според цвета или стила.

От уважение към убитата млада жена той се залови да ги групира, доколкото може, и изобщо не се изненада, когато установи, че повечето имат такъв вид, сякаш не са носени. И сега вероятно никога нямаше да бъдат носени.

Карлос беше стигнал до половината на голямата купчина, когато нещо, което сигурно беше паднало заедно с обувките, привлече погледа му.

Той посегна към него и затаи дъх.

— Мамка му!

19.

Есента в Града на ангелите е много загадъчно нещо. Въздухът не беше резлив, нямаше я характерната студена резливост нощем, нито типичното треперене рано сутрин. Тъкмо обратното, есента можеше да донесе някои от най-топлите дни и нощи и с лекота да достигне температурите в разгара на лятото и днес определено беше един от онези дни.

Хънтър беше смъкнал и четирите стъкла на колата си, докато караше към Главното управление на полицията на Западна първа улица в центъра на Лос Анджелис, но уличното движение с често спиране и потегляне не му позволяваше да достигне скорост, при която вътре да появява ветреца. Неподвижният и застоял въздух в колата, съчетан с повече от седемдесет процента влажност, я превръщаше в сауна и парна баня. Когато двамата с Гарсия най-после влязоха в кабинета си на петия етаж на Главното управление, първото нещо, което направи Робърт, беше да надуе докрай климатика. Карлос сдържа усмивката си. Видя дългата тънка ивица пот на гърба на ризата му.

— В тази жега да имаш кола без климатик не е работа, нали? — подхвърли той, докато включваше компютъра си.

Хънтър го погледна накриво.

— Не започвай пак.

— Не започвам нищо, но ти разбираш, че твоята кола дори не е от този век, нали? Трябва да я изхвърлиш на боклука, приятелю.

— Защо? Колата е страхотна.

— Това не е кола, Робърт, а ръждясало корито с колела. Знам, че ти харесва да я наричаш класика, но...

— Не — прекъсна го Хънтър. — Наричам я само кола. Върши работата си, която е да ме закара от точка А до точка Б, и може да се разчита на нея. Какво друго мога да искам?

— Климатик — заяви Карлос, сипвайки още сол в раната. — Може да искаш климатик.

Без никой да почука, вратата на кабинета им се отвори и вътре влезе капитан Барбара Блейк.

Тя беше поела ръководството на отдел „Обири и убийства“ на лосанджелиската полиция преди няколко години, след пенсионирането на един от най-дълго служилите и най-много награждавани капитани — Уилям Болтър. Барбара Блейк беше избрана от самия Болтър и това ядоса дълъг списък от кандидати, но вбесяването на разни хора беше част от работата на капитана и Барбара Блейк нямаше абсолютно никакви проблеми с това.

Тя беше интригуваща жена — силна и издръжлива, но в същото време привлекателна и елегантна, с дълга черна коса и интригуващи тъмни очи, които никога не издаваха нищо. Въпреки че беше посрещната с известна враждебност, когато я назначиха на поста, Барбара Блейк бързо си спечели славата на корав като камък, сериозен капитан. Не се плашеше лесно, не търпеше глупости и обиди от никого — включително от шефовете си в Главното управление на полицията — и не се страхуваше да ядосва властни политици или високопоставени лица от правителството, ако това означаваше да отстоява нещо, което смята за правилно. Няколко месеца след като пое длъжността, първоначалната враждебност започна да се разсейва и бавно, но сигурно Барбара Блейк спечели доверието и уважението на всеки детектив под нейно командване.

— И така — каза тя и затвори вратата. — Каква е историята на случая от тази нощ? Докладът на полицията на Лонг Бийч, който прочетох, е рехав като сито, но се споменава, че убиецът се обадил по видеовръзка на най-добрата приятелка на жертвата. За какво става дума, по дяволите?

— Колкото и откачено да звучи, капитане — отговори Гарсия, докато разбъркваше единственото кубче кафява захар в кафето, което току-що си беше налял, — случило се е точно това. Преди малко се върнахме от разговор с Таня Кейтлин, приятелката на жертвата, на която се е обадил извършителят.

Капитан Блейк се облегна на вратата.

— Добре, слушам. — Въпросителният ѝ поглед се насочи от Гарсия към Хънтър.

Двамата детективи набързо обобщиха какво им е разказала Таня Кейтлин за обаждането на убиеца.

— Чакайте малко — рече Барбара и вдигна ръка да ги прекъсне, когато те стигнаха до метода на действие на убиеца. — Извършителят ѝ се е обадил да играят някаква игра?

— Точно така — отвърна Хънтър. — Два въпроса. Ако отговори правилно, приятелката ѝ ще живее. Ако даде грешен отговор... — Той щракна два пъти на снимковия файл, който беше получил от екипа на криминалистите. — Ела да видиш.

Капитанът застана зад стола му и Робърт започна да ѝ показва снимките на компютъра си.

— Господи! — възкликна тя, без да може да прикрие стъписването си, но в същото време вцепенена от жестокостта на изображенията, които гледаше. Осмата снимка в поредицата беше кадър отблизо на нараняването в лявото око на Карън Уорд, което се предполагаше, че е било фаталното, нанесено с дълго парче огледално стъкло, стърчащо от очната ѝ ябълка. Този път Барбара отвратено отмести поглед встрани.

— Достатъчно — каза тя, отстъпи назад и се отдалечи от бюрото на Хънтър. — Не е необходимо да виждам повече. Какво му става на този свят, по дяволите? — Блейк поклати глава и примигна, опитвайки се да прогони образите. — Това далеч преминава границите на садизма и психопатията.

Хънтър много добре разбираше раздражението ѝ. За разлика от повечето хора той знаеше, че не е толкова трудно да убиеш някого. Всеки може да го направи.

В САЩ голям брой убийства се случват вследствие на грешка в преценката. Нужен е само един момент на безумие. Някой не съумява да сдържи гнева си и го извършва — бързо натискане на спусъка, блъскане, удар в слепоочието, замахване с бейзболна бухалка към главата, остър инструмент, забит в уязвима част на тялото. Има стотици начини да сложиш край на нечий живот само за секунда. Изисква се обаче определен тип човек — студен, пресметлив, садистичен, лишен от чувства — за да извърши убийство, предшествано от мъчения. Да можеш умишлено да нанасяш огромна физическа болка на друго човешко същество и да изпитваш удоволствие от това, е нещо, на което не са способни мнозина на тази земя.

— После става по-лошо — рече Хънтър. — Той я е принудил да гледа.

— Да, знам — отговори капитан Блейк. — Ти току-що ми каза.

— Не — обади се Гарсия. — Не най-добрата й приятелка. Жертвата.

На лицето на Барбара се изписа озадаченост.

— Убиецът е принудил Карън Уорд да гледа отражението си след всеки удар в лицето. Накарал я е да гледа собственото си обезобразяване.

— Какво?

— Когато отидохме на местопрестъплението първия път — обясни Робърт, — нещо в дневната на Карън Уорд ме притесняваше, но не можех да определя какво. Трябваше да се досетя какво е, когато огледах спалнята й първия път, но там не се връзваха толкова много неща, че ми убегна.

— И какво беше? — попита капитан Блейк.

— Огледалото.

— Какво огледало?

Хънтър приближи стола си до бюрото и щракна няколко пъти с компютърната мишка, докато намери онова, което търсеше.

— Това са снимките на дневната на Карън Уорд. — Той посочи екрана на компютъра си.

Барбара отново отиде при него.

— Виждаш ли това? — Хънтър посочи голямото огледало, поставено между масата и дивана. — Какво прави тоалетно огледало в дневната?

Капитанът повдигна рамене.

— Това не е чак толкова необичайно, Робърт. Може би не й е достигало място в спалнята. Освен това много жени обичат да хвърлят един последен поглед на тоалета си, преди да излязат.

Хънтър кимна, приемайки доводите й.

— Проблемът е, че в спалнята й има място, капитане. — Той щракна още няколко пъти с мишката. — Това е снимка на спалнята й. Виждаш ли пространството между стойката с дрехите и тоалетката? Проверих пода. Там имаше четири малки следи, които идеално съвпадаха с гумените уплътнители на тоалетното огледало. Било е преместено, капитане.

— Освен това Таня Кейтлин ни каза, че убиецът непрекъснато я подканвал да гледа — добави Гарсия. — Тя не можела да разбере защо, тъй като наистина гледала, и му го казала няколко пъти.

— Защото убиецът не е казвал на нея да гледа, а на Карън — завърши Хънтър.

Блейк стисна устни — един от издайническите й знаци за безпокойство.

— Искал е да я изтезава по всеки възможен начин — продължи Робърт. — Физически и психически.

Тримата дълго мълчаха.

— Ами маската, която е носел убиецът? — наруши тишината капитан Блейк. — Описа ли я свидетелката?

— Да — отвърна Карлос. — Следобед ще изпратим художник при нея. Ако убиецът не си е направил сам маската, има малка вероятност да идентифицираме доставчика.

Барбара кимна.

— А как е влязъл в сградата? И в апартамента на жертвата? Знае ли някой?

— Мерките за сигурност в жилищния блок на жертвата са доста примитивни и лесно може да се преодолеят — отговори Гарсия. — Само една старомодна система с домофони и бутон за отваряне на вратата, нищо повече. Един земен магнит върху слабия заключващ механизъм на вратата, и си вътре.

— Ами апартаментът й?

Карлос отпи от кафето си.

— Нямаше следи от борба... нито от влизане с взлом, затова предполагахме, че жертвата е пуснала убиеца да влезе или защото го е познавала, или защото той е съчинил достатъчно правдоподобна история, когато е позвънил на вратата. Така или иначе, тя му е отворила.

— Има и вероятност той да я е чакал вътре, когато си е дошла вкъщи — добави Хънтър.

Капитан Блейк смръщи чело.

— Как е влязъл?

— Още не сме сигурни, но знаем, че го е правил и преди.

Интересът на Барбара видимо се засили.

— Какво? Влизал е в апартамента й и преди? Откъде знаете?

Робърт се облегна назад на стола си и обясни:

— Когато отидохме на местопрестъплението първия път, открихме няколко издайнически знака, които загатваха, че Карън Уорд е живяла в страх. Подозренията ни бяха потвърдени по-рано тази сутрин от най-добрата ѝ приятелка. — Хънтър каза на капитан Блейк какво им е разказала Таня Кейтлин за писмата, които е получила Карън Уорд.

— И едното е било оставено върху леглото на жертвата? — попита Барбара.

— Да — потвърди Гарсия. — Но историята не свършва дотук. След като излязохме от апартамента на госпожица Кейтлин, ние решихме да отидем пак на местопрестъплението да огледаме още веднъж.

— И?

— И докато проверявах спалнята, неволно се блъснах в етажерката за обувки на жертвата. Половината ѝ колекция се посипа върху мен и да ти кажа, капитане, там имаше достатъчно обувки да отвориш магазин.

— Няма такова нещо като достатъчно обувки — заяви Блейк. — Но продължавай.

— След като водопадът от обувки спря, намерих това. Беше изпаднало от едната.

Карлос посочи прозрачно пликче за веществени доказателства на бюрото си. Вътре имаше бял лист хартия с големина двацет на тринайсет сантиметра. Капитан Блейк забеляза пликчето едва сега. Тя пристъпи по-близо, за да го види по-добре, и очите ѝ веднага се отвориха широко. Върху листа имаше колаж от букви и думи, изрязани от списание и подредени в изречения.

Писмо от преследвач.

20.

Касандра излезе от къщата им на задънена улица в Гранада Хилс, Сан Фернандо Вали, един час след господин Джей. Беше четвъртък сутринта, а всеки четвъртък тя работеше доброволно в един от няколкото благотворителни магазина на „Женско сърце“ — национално сдружение за жени със сърдечни заболявания.

Майка ѝ Джанет, с която Касандра беше много близка, беше починала преди осем години, жертва на коронарна тромбоза, причинена от остър спазъм на лявата коронарна артерия. Тогава баща ѝ не беше вкъщи и Джанет, която беше навън и се грижеше за градината, не успя да стигне навреме до телефона. Тя умря в задния си двор, заобиколена от рози и слънчогледи, но истинският шок беше, че смъртта ѝ бе неочаквана. Майката на Касандра не показва симптоми, свързани със сърдечно заболяване — никаква тежест в горната част на тялото, болки в гърдите, задъхване, световъртеж, гадене или проблеми със съня — нищо. Всъщност тя беше доста енергична шейсет и една годишна жена, която редовно правеше гимнастика и се хранеше балансирано. Причината за спазъма на коронарната артерия така и не беше установена.

След смъртта на майка си Касандра реши да посвети част от времето си в помощ на хора със сърдечни проблеми и работеше доброволно в различни организации на сърдечноболни. „Женско сърце“ ѝ беше любимата.

Тя погледна часовника си и заключи външната врата на къщата. Не беше необходимо да бърза. Имаше достатъчно време да стигне до магазина, преди да отвори в единайсет. Касандра се качи на сребристия си кадилак SRX, който беше паркиран на алеята пред къщата вместо на улицата, и включи двигателя. Даде на заден ход и погледна в огледалата.

— Хм? — измърмори тя, присви очи и се вгледа във външното огледало, а после се обърна да види задното стъкло. Нещо се беше

заклецило между стъклото и чистачката. Приличаше на бял лист хартия. Пак боклучави реклами, помисли си Касандра.

Тя включи чистачката, за да се отърве от него, но вместо да изхвърли листа, чистачката го размаха няколко пъти от ляво надясно.

— По дяволите!

Касандра разкопча предпазния колан и отвори вратата на колата. Когато се приближи до задното стъкло, тя видя, че предметът не е лист хартия, а плик, протегна ръка и го взе. Нямаше марка, нито адрес на получател или подател. Отпред имаше само име — Касандра, но не беше написано на ръка или напечатано. Някой беше изрязал буквите от страница на списание и ги бе залепил така, че да образуват нейното име.

— Бъзикаш се с мен, мамка ти — каза тя с тон, който прекрачваше прага на гнева. Бързо се завъртя и огледа улицата. Там нямаше никого и единствените коли, които видя, бяха на съседите ѝ.

Тя наблюдава още малко улицата и сетне погледна плика в ръцете си. Знаеше, че вътре ще намери поредното писмо.

С това ставаха общо три. Първите две бяха оставени на плота в магазина на „Женско сърце“, където Касандра работеше доброволно от седем седмици. Само бял плик и нищо повече освен името ѝ отпред, образувано от колаж от отделни изрязани букви.

— Мисля, че имаш обожател, Кас — каза ѝ Дебора, по-възрастна доброволка, когато ѝ даде първия плик преди два месеца. Писмото вътре обаче не изразяваше обожание. Явното намерение на посланието беше да я уплаши, но всъщност я накара да се подсмихне.

Тя попита Дебора дали е видяла кой е оставил бележката на плота, но колежката ѝ отговори, че няма представа. Писмото било оставено до касата и Дебора го видяла едва когато трябвало да таксува покупка.

Второто писмо, което получи Касандра четири седмици по-късно, беше горе-долу същото като първото, и пак беше оставено до касата. Този път съдържанието му не я накара да се усмихне, а я ядоса. Тя смяташе, че бележките очевидно са дело на някакъв идиот, който се опитва да бъде забавен и може би да я уплаши, обаче изобщо не успява... но кой?

За жалост благотворителният магазин, в който работеше Касандра, нямаше камера за наблюдение, иначе тя щеше да прегледа

записите, да разпознае виновника и следващия път, когато той или тя стъпи в магазина, да му даде да разбере.

Въпреки всичко Касандра не придаваше голямо значение на писмата и всъщност съвсем беше забравила за тях. Дори не спомена за бележките на господин Джей или на някого другиго.

Е, добре — помисли си тя и отново погледна плика в ръката си, — това вече е прекалено.

Който и да беше този човек, той или тя беше идвал в дома ѝ, за да сложи бележката върху колата ѝ, и Касандра нямаше да остави това току-така.

Хрумна ѝ да скъса плика и да го изхвърли на боклука, но в изблик на гняв го отвори и извади листа. Беше същият като предишните два — бял лист хартия с големина двацет на тринайсет сантиметра, на който някой беше залепил букви и думи, изрязани от списание, за да създаде послание.

Касандра прочете набързо кратката бележка и затаи дъх. Този път съдържанието не я накара да се подсмихне, нито я ядоса, а най-после я уплаши.

21.

Изрязаните букви и думи, които образуваха писмото, което бе намерил Гарсия в спалнята на Карън Уорд, бяха от заглавия на статии и реклами, различни по цвят, големина и форма.

Капитан Барбара Блейк застана до Карлос и два пъти прочете наум кратката бележка на бюрото му:

Веднъж един приятел ми каза, че за да разбереш наистина какво е да си някой друг, трябва да „влезеш в неговите обувки“. Може би да повървиш малко с тях. Е, аз току-що влязох в твоите, Карън.

Барбара погледна Гарсия, след това Хънтър и после отново Гарсия.

— И това е изпаднало от една от обувките й?

Карлос кимна и взе втори плик за веществени доказателства, който беше на пода до стола му.

— Тази — каза той и сложи плика на бюрото си, до писмото. Вътре имаше чифт лъскави обувки в черно и червено с тринайсетсантиметрови тънки токчета. — Тъкмо мислех да ги занеса на криминалистите за анализ.

Блейк наклони глава надясно, докато оглеждаше обувките.

— Какво означава това, по дяволите? — попита тя и посочи предметите на бюрото на Гарсия. — Че убиецът е пробвал обувките на жертвата?

— В момента не отхвърляме нито една вероятност, капитане — отвърна Карлос. — Ще помолим криминалистите да проверят подложките и вътрешността на обувките за ДНК и други следи, но ако случаят е такъв, убиецът е или жена, която се представя за мъж, или мъж с много малки крака. Тези обувки са номер трийсет и седем и половина.

— Това потвърждава думите на Тания Кейтлин, че авторът на писмото, преследвачът на Карън Уорд, отново е влязъл в апартамента ѝ без нейно знание.

— Открихте ли други писма?

— Не, а проверихме навсякъде — отговори Гарсия. — Във всяка обувка, джоб, чекмедже, шкаф, под мебелите — всичко.

— Но приятелката ѝ ви е казала, че жертвата е получила повече от едно писмо, нали?

Двамата детективи кимнаха.

— Тогава къде са другите?

Карлос повдигна рамене.

— Не знаем. Възможно е Карън да ги е изхвърлила.

Последва момент на изненадано мълчание.

— Защо би го направила?

— Защото писмата са я плашели, капитане — отговори Хънтър. — Защо да държи в дома си нещо, което я плаши? Повечето хора не биха го направили.

— Писмата са веществено доказателство, Робърт, и може да е имало някакви следи по тях. Госпожица Уорд не ги ли е занесла в отдел „Управление на заплахи“? Не е ли подала оплакване? Не е ли задействала разследване?

— Разбирам, но според най-добрата ѝ приятелка Карън не е гледала така на въпроса — поясни Хънтър. — Госпожица Уорд е смятала, че тъй като писмата са абсолютно анонимни, полицията няма да може да направи много за нея. Мислела, че само ще ѝ зададат рутинните въпроси и ще захвърлят случая ѝ накрая на опашката. Била е уплашена. Не спяла добре и искала писмата да спрат. Решението, което измислила, било да се премести.

Капитан Блейк се замисли за момент.

— Добре, но тогава защо според теб е запазила точно това писмо? — Барбара кимна към бележката на бюрото на Гарсия.

— Това е проблемът, капитане — отвърна Хънтър. — Мислим, че не го е запазила.

Блейк разбра след секунда за какво намеква Робърт.

— Не го е намерила.

— Така смятаме — съгласи се Карлос. — И между другото, това не е чак толкова изненадващо.

Барбара вложи леко недоумение в погледа, който му отправи.

— Казвам ти, капитане — отвърна той, — там имаше повече от шейсет чифта обувки. Ако Карън Уорд е била като Ана, колкото и обувки да е имала, е носела предимно три, може би четири чифта. Удобните. Останалите са само последица от някаква вътрешна женска обсебеност от обувки.

Блейк не можеше да оспори логиката му. Въпреки че самата тя притежаваше зашеметяващ брой обувки, носеше предимно само няколко чифта от тях. Останалите обуваше в редки случаи, може би един-два пъти годишно, в зависимост от повода. Тя отстъпи крачка назад от бюрото на Карлос, докато в главата ѝ се въртяха няколко мисли.

— Тогава според вас това означава, че в края на краищата, извършителят не е познавал толкова добре жертвата? — попита тя двамата детективи.

— Защото е сложил посланието в обувка, която тя не е носила много често? Възможно е — съгласи се Хънтър и кимна, а после наклони глава настрани. — Но не непременно.

— Какво искаш да кажеш, Робърт? Един преследвач би забелязал обувките, обещите, чантата, червилото ѝ... всичко в нея. Дебненето не е ли продукт на нежелано и маниакално внимание на един човек към друг?

Хънтър кимна.

— Затова, ако е бил обсебен от нея, той би забелязал обувките ѝ. Би трябвало да е знаел кои обувки носи по-често.

Робърт се съгласи и после обясни:

— Проблемът е, че хората, тласкани от неудържимо обсебване, много лесно може да изпаднат в самозаблуда, капитане, и преследвачите са на едно от първите места в този списък. Те отчаяно искат да бъдат част от света на „жертвите“ си. — Той изписа кавички във въздуха с пръстите си, защото знаеше, че повечето преследвачи не възприемат като жертва източника на обсебеността си. — За да постигнат това, мнозина влизат в дома на жертвата, докато я няма, и спят в леглото ѝ, ядат храната ѝ, гледат телевизора ѝ, обличат дрехите ѝ, обуват обувките ѝ, правят всичко, за да почувстват, че са част от живота ѝ. Все едно имат връзка. Някои — и преследвачът на Карън Уорд, изглежда, попада в тази категория — обичат да преминават

границата и да оставят малки следи, така че жертвите да разберат, че са били в дома им. Понякога тези следи са във формата на бележки. — Хънтър посочи писмото на бюрото на партньора си. — Но може да е нещо много по-фино. Нещо, което ще изпълни със съмнения главата на жертвата, например разместен предмет, открехната врата или запалена лампа.

Капитан Блейк се замисли за този сценарий. Нищо не би уплашило повече една жена, която живее сама, от мисълта, че някой е влизал в дома ѝ, защото щом е влизал, когато я е нямало, може да влезе и когато тя е вкъщи, или по-лошо — вече може да е там.

— Тогава причината да оставят следи е да уплашат жертвата — каза тя.

— Някои, да — съгласи се Хънтър. — Но не всички, и тук вече става дума за самозаблуда. Нарича се еротомания, доста често срещана характерна черта при преследвачите. Това е вид самозаблуда, при който те мислят, че обектът на преклонението им, обикновено някой абсолютно непознат или някоя знаменитост, е влюбен в тях.

— Е, Лос Анджелис е идеалният град за това, нали? — отбеляза Барбара.

— И така — продължи Хънтър, — влизането в дома на жертвата, спането в леглото ѝ, използването на четката ѝ за зъби и така нататък ги кара да мислят, че наистина са част от света ѝ и че мястото им е там. В техните фантазии скриването на бележки е забавна игра, каквато биха играли двама влюбени. — Робърт млъкна, за да даде малко време на капитан Блейк да осмисли думите му.

— Защото ако мисли, че жертвата е влюбена в него — каза в заключение Барбара, — той също така ще смята, че и на нея ще ѝ доставя удоволствие да играе играта.

— Именно.

— Казваш, че той може да е сложил бележката в обувка, която тя не носи много често, нарочно, за да направи малко по-забавно търсенето на великденското яйце.

— Възможно е — допусна Хънтър.

Капитан Блейк се върна в средата на кабинета и докато вървеше, забеляза изражението на лицето на Хънтър. Обезпокоено изражение, което беше виждала много пъти.

— Е, какво има, Робърт?

Той я погледна и недоумяващо повдигна вежди.

— Хайде, не ме гледай така, сякаш не знаеш за какво говоря. Очевидно те безпокои нещо. Какво?

— Всичко в този случай ме безпокои, капитане.

— И мен ме безпокои, но те познавам добре и виждам, че те тревожи нещо. Какво?

Хънтър се приближи до кафемашината и напълни чашата си.

— Кафе? — предложи той.

Барбара отказа, като размаха ръка.

— Тази работа с дебненето — най-после каза Хънтър. — Така както я виждам, е на приливи и отливи, променлива и объркваща.

— Защо?

Робърт се върна до бюрото си, но не седна, а се подпря на ръба.

— Действията на извършителя. От малкото, с което разполагаме засега, някои от тях са напълно съвместими със схемата на поведение на преследвач, но други изобщо не се доближават.

— Би ли пояснил, моля? — помоли капитанът.

Хънтър отпи от кафето си.

— Както току-що обсъждахме, влизането в дома на жертвата, когато тя не е била там, оставянето на следи или бележки, дори самото убийство като последица, всичко това лесно може да се свърже с дебнене. Фактът, че цялата ярост на убиеца е била насочена изключително към лицето на Карън Уорд — нараняванията и пълното му обезобразяване — показва обсебеност от начина, по който е изглеждала тя, и това отново е съвместимо с поведението на човек, вманиачен по красотата ѝ. Някой, който много лесно може да изпадне в самозаблуда. Телефонното обаждане до Таня Кейтлин обаче, играта с въпроси, която я е накарал да играе, принуждаването ѝ да гледа как убиват най-добрата ѝ приятелка и жестокостта и задоволяването на собствените страсти по време на целия акт, всичко това излиза извън границите на дебненето, капитане.

Барбара присви очи, когато явно се замисли за нещо друго.

— Нека те попитам нещо — каза тя и погледът ѝ бавно се отправи към Хънтър. — Мислиш ли, че убиецът е блъфирал? Ако Таня Кейтлин бе отговорила правилно и на двата въпроса, мислиш ли, че той щеше да остави Карън Уорд да живее?

В стаята настъпи мълчание и докато мислеше върху въпроса на капитана, изведнъж му хрумна нещо друго и Хънтър затаи дъх. Погледът му се насочи надолу към пода, докато подреждаше мислите си.

— Умен кучи син — тихо измърмори той, но Гарсия и капитан Блейк го чуха. — Знаел е, че тя няма да го направи.

— Кое, Робърт? — попита Барбара.

Хънтър я погледна.

— Знаел е, че тя няма да отговори правилно на въпросите — отвърна той. — Това е единствената причина да принуди Таня да играе играта.

Капитан Блейк и Карлос го погледнаха заинтригувано.

— Замисли се, капитане — каза Робърт. — Кой би си направил всичкия този труд и тази подготовка и би поел такъв голям риск да играе елементарна игра, която може да загуби?

Никой не отговори, но заинтригуваните погледи станаха замислени.

— Какво щеше да направи убиецът, ако Таня беше отговорила правилно и на втория въпрос? — продължи Хънтър. — Добре, ти победи. Браво. Дай ми минута да развържа приятелката ти и ще изчезна за нула време. Между другото, съжалявам за огледалото в банята. Ще ти изпратя чек по пощата.

Изминаха още няколко секунди мълчание, докато капитан Блейк и Гарсия мислеха върху думите му.

— Но ти каза, че и двата въпроса, които й е задал, са били пряко свързани с нея — отбеляза Барбара.

— Точно така — потвърди Хънтър. — Първо я е попитал за броя на приятелите й във Фейсбук, а после за номера на мобилния телефон на Карън Уорд. Лесни въпроси, предназначени играта да изглежда честна. — Робърт млъкна и вдигна пръст. — Дори повече от честна. Въпроси, предназначени играта да изглежда лесна и възможна за спечелване, но преди всичко да натрапят силно чувство за вина. — Хънтър погледна партньора си. — Карлос, колко пъти по време на разговора сутринта Таня закри с ръце лицето си, плака и каза, че тя е виновна за всичко и че трябвало да знае наизуст номера на Карън?

Гарсия направи гримаса.

— Ами безброй пъти.

— Именно. И това е умната част. Илюзията. Простичък, лесен въпрос, но такъв, на който той е знаел, че Таня няма да отговори правилно.

— Откъде може убиецът да е знаел това, Робърт? — попита капитан Блейк.

Хънтър взе мобилния си телефон.

— Защото я е питал и преди това.

22.

Щом Хънтър и Гарсия си тръгнаха от апартамента ѝ, Таня Кейтлин седна на дивана в дневната. Отново уви халата около себе си и скръсти ръце на стомаха си. Погледът ѝ безцелно обиколи стаята няколко пъти и после, без определена причина се съсредоточи върху пръстите на краката ѝ. В момента в нищо нямаше логика и нещо ѝ подсказваше, че вероятно никога няма да има.

— Защо не знаех номера ѝ? — тихо промълви тя. Тялото ѝ леко започна да се поклаща напред-назад, но очите ѝ не се откъснаха от пръстите на краката ѝ. — Трябваше да го знам.

Последва дълго мълчание. Таня потрепери и гласът ѝ утихна до шепот.

— Три, две, три, девет, пет... не. Не е така.

Поклащането на тялото ѝ леко се усили.

— Три, две, три, пет, пет... не. Пак не е така.

Тя мислеше, че е изплакала всичките си сълзи, но грешеше. Без да усети, нови замъглиха зрението ѝ и започнаха да се стичат, криволичейки, по бузите ѝ.

— Три, две, три, пет, девет, четири... не. Грешка. — Поклащането, треперенето и дишането ѝ изведнъж станаха много ясно изразени. — Аз... — Гласът ѝ заседна в гърлото. — Не знам. Не си спомням. Би трябвало да си спомням, но не мога. — Треперещите ѝ ръце се стрелнаха към лицето и Таня отново се разрида. — Карън... Аз съм виновна. Много, много съжалявам.

Нямаше представа колко дълго седя със закрито с ръце лице. Когато най-после вдигна глава, пръстите ѝ бяха започнали да посиняват. Погледът ѝ намери празния пакет от цигари върху масичката за кафе и рефлексите я накараха да посегне към него.

— Мамка му — разочаровано каза.

Разбира се, беше забравила, че цигарите са свършили.

— Искам да пуша. Нуждая се от цигара. — Фактът, че преди няколко години ги беше отказала, изглежда, вече не я безпокоеше. Тя

пусна пакета върху масичката за кафе и стана. — Наистина се нуждая от цигара.

Започна да търси в дневната. Думите „Нуждая се от цигара“ се отронваха от устата ѝ всеки път, когато отвореше някое чекмедже, шкаф или кутия.

Нямаше цигари.

— По дяволите. — Тя тресна поредното чекмедже. — Трябва да изляза да си купя цигари. — Огледа се наоколо за портмонето си и го намери върху масата за хранене.

При нормални обстоятелства никога не би излязла от апартамента си, без да си сложи поне малко фон дьо тен, очна линия и червило. В края на краищата, си изкарваше прехраната с гримиране. Освен това не би ѝ минало през ума да прекрачи прага на дома си, облечена с халат или с разрошена коса, но сега обстоятелствата изобщо не бяха нормални.

Щом хората ходят в „Уол март“ по бикини и бельо — помисли си тя, — тогава и аз мога да изтичам по халат до най-близката бакалия на отсрещната страна на улицата.

Може би хората в квартала бяха свикнали с чудатостите в „Уол март“ повече, отколкото предполагаше Таня, тъй като никой, нито дори касиерката не обърна внимание как е облечена.

Когато се върна в апартамента си, тя вече палеше втора цигара. Сълзите ѝ бяха спрели и треперенето бе намаляло значително. Таня се приближи до дивана и този път дори легна. Нямаше значение, че се чувстваше изтощена и че не беше мигнала цяла нощ, защото беше сигурна, че пак няма да може да заспи, не и без помощта на приспивателни.

Тя се замисли за тази идея.

Знаеше, че има кутийка „Авентил“ на дъното на чекмеджето с лекарствата, но вече се беше върнала към един лош навик през последните няколко часа и не искаше да се връща към втори.

Отхвърли идеята и положи глава на възглавниците. Няколко секунди по-късно клепачите ѝ натехаха и тя не беше в състояние да ги отвори.

Успокояващото въздействие на ментоловите цигари беше много по-силно, отколкото очакваше, защото почти веднага щом угаси лампата, се унесе в дрямка. Сънят и реалността затанцуваха пред

очите ѝ като карнавал от образи, които милваха и в същото време пляскаха лицето ѝ, но най-много от всичко я тревожеше шумът. Пронизителен. Обезпокоителен. И се засилваше.

Какво беше това, по дяволите?

Звучеше като електрически нож.

Бръмченето стана още по-силно.

Не. Електрически трион.

Откъде се чува!

Звукът стана прекалено силен.

Таня най-последно отвори очи.

В стаята беше тихо.

— Какъв гаден, откачен сън — леко се усмихна тя и потърка очи с дланите си.

И после го чу отново. Или поне така ѝ се стори.

— Какво? — Таня се надигна и седна твърде бързо, а в главата ѝ рязко нахлу кръв. Зави ѝ се свят.

Пое си дълбоко дъх и се хвана за дивана, за да не политне встрани. Все още не беше сигурна дали умът не ѝ прави номера.

Стаята постепенно престана да се върти, но шумът не спря.

Таня погледна наляво, после надясно, но завесата беше дръпната и светлината — слаба, и поради унеса от съня не видя много.

Звукът се чу отново, но този път не беше толкова силен, колкото преди няколко минути. Беше загубил силата си, докато преминаваше от сън в реалност.

И после я връхлетя спомен и смрази душата ѝ.

— О, боже мой. — Таня притисна ръце до устата си и изви врат, за да погледне зад себе си. Външната врата беше отключена. Веригата беше свалена. Беше забравила да заключи, когато се върна от бакалията.

Тялото ѝ се вцепени от страх.

— Някой е тук. Някой е в апартамента ми.

Дишането ѝ се учести до задъхване за частица от секундата. Летаргията на съня изчезна напълно, но и шумът спря.

— Какво става, по дяволите? Полудявам ли?

Тя се заслуша и зачака.

Нищо.

Съсредоточи се по-усилено и почака още малко.

Пак нищо.

— Мамка му! Вероятно полудявам — прошепна Таня и се засмя на себе си, а после стана и отиде до външната врата да я заключи. За по-сигурно застана там и напрегна слух.

Тишина.

Тя се прокашля, за да изчисти гърлото си, и това я накара да осъзнае колко е жадна. Приблужи се до хладилника и си наля голяма чаша студена вода, но когато я поднесе към устните си, шумът пак отекна в дневната. По гърба ѝ като водопад се плъзна страх и чашата падна от ръката ѝ и се разби на парчета на пода в кухнята. И тогава Таня го чу отново — приглушен и тих звук, но съвсем реален. Чуваше се някъде отдясно. Тялото ѝ веднага се завъртя в тази посока. Този път очите ѝ се съсредоточиха върху източника на звука за по-малко от две секунди.

Мобилният ѝ телефон.

Вибрираше върху книгата с меки корици на масата за хранене.

Таня едва не се изсмя истерично.

— Тъпа кучко — каза си тя, прескочи счупената чаша и грабна телефона от масата. Пригответи се да отговори на обаждането, когато ѝ хрумна друга мисъл.

Телефонно обаждане.

Гърлото ѝ се сви, сякаш я душаха силни пръсти.

Телефонът вибрираше в ръката ѝ.

Таня погледна екранчето — непознат номер.

— О, боже мой! Пак е той. Онзи шибан психопат. — Очите ѝ отново се напълниха със сълзи на отчаяние. — Не. Няма да отговоря. Не.

Телефонът най-после спря да звъни.

Таня пак погледна екранчето с ужасено изражение на лицето. Четири пропуснати обаждания.

— Защо? Защо отново се случва това?

Бъзз, бъзз.

Телефонът избръмча два пъти. Този път не беше обаждане, а съобщение. На екрана се появи началото на текста.

Таня, аз съм детектив Робърт Хънтър от лосанджелиската полиция. Ако проверяваш обажданията си, моля отговори. Ако не...

Мъглата на объркване в главата ѝ се сгъсти.

Таня се приготви да отключи телефона и да прочете остатъка от съобщението, когато той отново завибрира — входящо обаждане. Тя се поколеба няколко секунди, докато съзнанието ѝ постепенно се проясни и умът ѝ заработи с нормалната си скорост. Таня допря телефона до ухото си и с треперещ глас каза:

— Ало?

— Таня, обажда се детектив Робърт Хънтър. Говорихме по-рано тази сутрин.

Тя веднага позна гласа му. В начина, по който говореше детективът, имаше нещо, някаква увереност в тона му, която я успокояваше.

— О! Здравейте, детектив. — Бясно биещото ѝ сърце започна да забавя ритъма си.

— Много съжалявам, ако съм те събудил. — Гласът на детектива прозвуча искрено.

— Не, съвсем не. Все още не мога да заспя, въпреки че се опитвам. — Таня се обърна да погледне часовника на стената и очите ѝ се отвориха широко от изненада. Мислеше, че е дремала на дивана не повече от петнайсет-двайсет минути, а всъщност бяха изминали близо три часа, откакто бе легнала на него. — О, боже! — възкликна тя.

— Нещо не е наред?

— Не. Не. Само... загубих представа за времето. Не забелязах, че е минало толкова бързо.

— Като се имат предвид обстоятелствата, това не е толкова лошо.

— Не е — призна Таня. — Прав сте. Предполагам, че не е. — Тя се засмя отново — не истерично, но Хънтър долови напрежението в гласа ѝ.

— Сигурна ли си, че всичко е наред?

— Да. — Таня погледна парчетата от счупената чаша и разлятата вода на пода в кухнята.

Хънтър ѝ даде още няколко секунди и каза:

— Искрено съжалявам, че отново те безпокоя толкова скоро, Таня, но току-що ми хрумна нещо, за което трябва да те попитам.

Тя въздъхна дълбоко. Вече не искаше да мисли за случилото се, но знаеше, че няма избор.

— Да. Разбира се. — Гласът ѝ отново стана плах.

— Искам да те помоля да се замислиш назад във времето. За съжаление не мога да ти кажа колко назад. Може би няколко дни, няколко седмици, няколко месеца или дори по-дълго.

— Добре — неубедено отвърна тя.

— Опитай се да си спомниш дали някой ти е задавал същия въпрос, който те попитаха вчера, или нещо много подобно. И като казвам „някой“, имам предвид всеки — приятели, познати, непознати, клиенти в козметичния салон, всички.

Таня се облегна назад на дивана.

— Не съм сигурна дали разбирам, детективе.

Хънтър имаше чувството, че се е изразил с твърде много думи, и този път се помъчи да обясни по-простичко.

— Добре. Предполагам, че с въвеждането на смартфона, всички ние сме станали малко... мързеливи в запаметяването на телефонни номера. Ако се върнем назад десет-петнайсет години, повечето от нас са знаели наизуст най-малко пет номера.

Таня беше млада, но знаеше, че Хънтър е прав. Когато беше едва десетгодишна, тя наистина знаеше наизуст доста телефонни номера — домашния си, на баща си в работата и така нататък.

— Да, вярно е — съгласи се Таня.

— Чудесно. Въпросът ми е дали си водила подобен разговор с някого — как по-рано сме помнели няколко телефонни номера, а сега вече не ги помним.

Таня присви очи и се замисли.

— Да — отговори тя. — Миналата седмица Синтия и аз разговаряхме за това как по-рано сме знаели наизуст много телефонни номера.

— Добре, коя е Синтия?

— О, колежка козметичка в „Дъбън“, спа клуба, в който работя.

Хънтър записа името на лист хартия.

— Участваше ли някой друг в разговора?

Таня отново се замисли за няколко секунди.

— Не. Бяхме само Синтия и аз.

— Спомняш ли си някой да е стоял наблизко и да ви е чул?

Таня прехапа устни.

— Не. Спомням си добре. Бяхме в склада и подреждахме.

— Добре. А спомняш ли си да си водила подобен разговор с някой друг? Може би клиент или някоя вечер на среща... с когото и да било. Може би разговор, в който някой е подметнал по-конкретен въпрос?

— Дали знам наизуст номера на мобилния телефон на най-добрата си приятелка? — Гласът на Таня стана по-тих и тъжен.

— Да. Но може да не е бил толкова директен.

Тя пак се замисли. Лявата ѝ ръка се вдигна към устата и Таня започна да пощипва устни с палеца и показалеца си.

Хънтър чакаше търпеливо.

— Аз... в момента не съм сигурна, детективе. Умът ми все още е объркан.

— Няма проблем, Таня. Благодаря ти, че се опита. Би ли ми направила услуга да си помислиш по този въпрос? Може изведнъж да си спомниш.

— Да. Разбира се.

— Ако се сетиш нещо, колкото и незначително да ти се струва, моля те, обади ми се. Без значение колко е часът.

— Да, разбира се. Ако си спомня нещо, ще се обадя.

Таня затвори и взе визитната картичка, която Хънтър беше оставил до пепелника на масичката за кафе. Дълго я гледа и после в ухото ѝ зашепна параноята. Тя реши, че няма да остави визитката, докато не запамети и двата номера на нея.

23.

След още един ден, в неделя сутринта, най-после бяха готови резултатите от аутопсията на Карън Уорд. Подробностите за бруталността, с която беше убита, бяха също толкова шокиращи на хартия, колкото и визуално.

На лицето ѝ бяха нанесени общо двацет и девет жестоки разкъсвания. Три от стъклата бяха проникнали в устата ѝ, вследствие на което езикът ѝ беше почти напълно прерязан. Убиецът беше използвал толкова много сила в удрянето на главата, че парчетата стъкла се бяха забили в шест от четиринайсетте лицеви кости на Карън, включително в носа, бузите, челото и брадичката. Имаше фрактури и на двете скули, носа и челюстта. Смъртта наистина беше настъпила в резултат на пространна мозъчна травма, при която хипоталамусът и зрителният тракт бяха разкъсани от дълго тринайсет сантиметра огледално стъкло, вкарано през лявата очна кухина на жертвата.

Токсикологичните изследвания бяха отрицателни. Убиецът не беше дал седативи на Карън, нито я беше упоил преди убийството, и това означаваше, че тя е била сто процента в съзнание по време на цялото изпитание.

Криминалистите също бяха получили няколко отрицателни резултата. В апартамента на жертвата бяха открити пръстови отпечатъци само на един човек и те принадлежаха на Карън Уорд. Отпечатъците, намерени върху външната страна на входната врата, също не предоставяха много. Едните бяха на Карън, а другите три не съвпадаха с никого в базата данни на Модерната технология за идентифициране на пръстови отпечатъци (МТИПО), което означаваше, че собствениците им нямат криминални досиета, но резултатът, който изненада всички, беше анализът на вратата на аварийното стълбище до апартамента на Карън Уорд. Там нямаше нито един пръстов отпечатък, сякаш тя е била почистена напълно още същата нощ.

Криминалистите все още анализираха влакна, косми и пращинки, събрани от местопрестъплението. Дотук нищо не беше отбелязано като необикновено. Контейнерът, който беше използвал убиецът за стъклата от огледалото в банята, не беше открит, нито останалите парчета стъкло. Полицаяте предполагаха, той убиецът може би ги е запазил като трофеи.

Специалистите от отдел „Информационни технологии“ успяха да разбият паролата на лаптопа, намерен в дневната на Карън Уорд. Екипът вече претърсваше текстовите файлове, снимките, имейлите и всичко друго, което можеше да намери, но както очакваше Хънтър, все още не бе попаднал на нищо, което можеше да представлява интерес за разследването.

— Провервя ли ти? — попита Гарсия, когато Хънтър най-после се върна в кабинета. Робърт бе прекарал цялата сутрин в Санта Моника, където ходи в „Бърк Уилямс“, козметичния салон, в който беше работила Карън Уорд по времето, когато бе започнала да получава писмата, както им беше казала Таня Кейтлин.

— Още не съм сигурен — отвърна Хънтър, съблече якето си и го преметна на облегалката на стола си.

Карлос направи гримаса, докато чакаше партньорът му да поясни.

— Успях да взема списък на всички клиенти, които е обслужила Карън Уорд по време на краткия си период на работа в „Бърк Уилямс“.

— Добре. Колко са?

— Шейсет и две имена.

— Еха.

— Не е толкова зле, колкото звучи. Съдейки по телосложението, Таня Кейтлин беше убедена, че убиецът е мъж, спомняш ли си?

— Да. Тогава колко от шейсет и двамата клиенти в списъка са мъже?

— Петима.

— Чудесно. Стесняваме доста кръга.

— Оперативният отдел вече работи върху профилите им. Затова ще почакаме да видим какво ще открият и ще поемем оттам.

— Ами писмата, които е получавала Карън? Попита ли за тях хората от козметичния салон?

— Попитах ги и никой нямаше представа за какво говоря.

— Така ли? — Това определено се стори странно на Гарсия. — Какво искаш да кажеш?

— Карън, изглежда, не е казала на никого в „Бърк Уилямс“ за писмата, които е получавала, нито че е била следена — поясни Хънтър. — Говорих не само с управителя на козметичния салон, но и с всички други, които работят там, включително рецепционистката. Всички повториха думите на Таня — Карън била страхотна козметичка и най-милият човек, когото може да срещнеш, но никой не знаеше за никакви писма. Тя не е казала на никого.

— Каква причина е посочила за напускането си? — Карлос се наведе напред и сложи лакти на бюрото си. — Сигурно им е казала нещо.

— Да. Обяснила, че се връща в Камбъл заради семейни проблеми. Това било всичко. — Робърт седна зад бюрото си. — Работила там по-малко от четири месеца, затова никой не се чувствал достатъчно близък с нея, за да я попита за повече подробности.

— Е, Лос Анджелис е толкова голяма метрополия, че да смениш квартала е все едно да отидеш в друг град. Хората лесно може да се измъкнат с невинна лъжа като тази.

— След „Бърк Уилямс“ отидох в Лонг Бийч да говоря със служителите на „Тру Бюти“ — продължи Хънтър.

— Нека отгатна. Абсолютно същата история. Карън не е казала на никого за писмата, които е получавала, нито че е била следена.

Робърт кимна и включи компютъра си.

— И накрая се отбих в спа клуб „Дъбън“ в Южен Торънс.

— „Дъбън“? Там не работи ли Таня Кейтлин?

— Точно така. Искях да говоря със Синтия, за която спомена Таня.

— Онази, с която е разговаряла за запаметяването на телефонни номера?

— Именно.

— И?

— Синтия е деветнайсетгодишна девойка — обясни Хънтър. — Наскоро е завършила курс по козметика. Стажува в „Дъбън“. Живее с родителите си в Гардина. — Робърт поклати глава. — Какъвто и разговор да е водила с Таня, е бил безобиден. Попитах я дали е

говорила за това с някой друг. Не си спомняше. Не мисля, че убиецът е получил информацията чрез нея.

— Като стана дума за Таня, чувал ли си се с нея? Спомнила ли си е други разговори на тази тема?

— Не. Надявах се, че ще си спомни нещо, когато я попитах вчера. Че въпросът ще изненада мозъка ѝ. Сега, след като е имала време да мисли за това, вероятно няма да си спомни.

— Не следя мисълта ти — каза Гарсия. — Със сигурност колкото повече мислиш за нещо и колкото повече ровиш в паметта си, толкова по-голяма вероятност има да си спомниш нещо, не е ли така?

— В повечето случаи, да.

— Но не и в нейния случай. Защо?

— Защото вината, която е стоварила върху себе си, би отключила реакция с токсичен защитен механизъм, който би тласнал мозъка ѝ към избирателна посттравматична амнезия.

Карлос мълчаливо се втренчи за няколко секунди в партньора си.

— Добре — каза накрая той. — Тогава само за момент нека забравим, че имаш докторска степен по психология, Робърт, и пак ми го обясни.

Хънтър се усмихна и отговори:

— Таня се чувства виновна за смъртта на Карън, защото мисли, че е трябвало да знае номера ѝ. Тя смята, че най-добрата ѝ приятелка е мъртва по нейна вина, и заради това, като защитен механизъм да намали болката, има вероятност мозъкът ѝ да реши да забрави всеки спомен, който по някакъв начин е свързан с вината. Колкото повече мисли за това, толкова повече мозъкът ѝ ще прогонва спомените, защото припомнянето ще я накара да се почувства още по-виновна.

— Добре, сега разбирам и това не е хубаво.

— Все пак стискам палци — добави Хънтър. — Всеки реагира различно на травмите, затова не се знае. По-късно тази вечер пак ще ѝ се обадя.

Гарсия взе тефтерчето си.

— Между другото, говорих с криминалистите малко преди да дойдеш.

— Нещо ново?

— Току-що бяха приключили с анализа на писмото, което намерихме в спалнята на Карън. — Карлос се облегна назад на стола

си. — Както очаквахме, не са открили нищо. Върху бележката няма никакви пръстови отпечатащи или ДНК. — Той вдигна глава от записките си. — Кой си прави труда да изреже букви от списание, за да скрие почерка си, но забравя да си сложи ръкавици, докато сглобява посланието?

Хънтър не каза нищо, защото колкото и невероятно да звучеше, това се беше случвало и преди. Повечето убийци имаха коефициент на интелигентност по-нисък от средния и се категоризираха като „дезорганизираны убийци“. Филмите и романите понякога описваха някои от тях като изключително умни и гениални, но в действителност повечето се бореха с изпита по математика за четвърти клас. Определяха ги като „дезорганизираны убийци“, защото те всъщност нямаха за цел да убият жертвите си. Правеха го поради неконтролируем импулс на насилие, отключен от редица фактори — срам, несигурност, гняв, ревност, ниско самочувствие или под влиянието на психоактивни вещества. Списъкът беше дълъг и много личен. Проблемът, обратната страна на монетата, беше, че „организираните убийци“ наистина бяха много интелигентни, подредени, систематични и много, много дисциплинирани.

— Листът хартия, върху който са залепени буквите, е от обикновен пакет — продължи Гарсия. — И в него няма нищо особено. Лесно може да се намери във всеки супермаркет или магазин за канцеларски материали.

— Ами обувките? — попита Робърт.

Карлос поклати глава.

— Почистени са... с белина. Криминалистите не са открили абсолютно нищо в тях. Няма и никакви клетки от кожа. Нито дори на самата Карън.

Това не изненада Хънтър.

— А извадили ли са късмет с маската?

Рисунката, върху която беше работила Таня Кейтлин заедно с полицейския художник, вече беше разпратена до всички магазини за карнавални костюми в района на голям Лос Анджелис.

Гарсия въздъхна.

— Засега няма съвпадение. Явно никой не е виждал такова нещо. Няма я и в интернет. Маската не е купена от магазин, Робърт. Той си я е направил сам.

Хънтър не се съмняваше, че случаят е такъв, но все пак трябваше да проверят.

— Не всички новини обаче са лоши — обяви Карлос. — Има и един положителен резултат. Ти се оказа сто процента прав.

— За какво?

— За обажданията до 911.

Гарсия щракна с компютърната мишка няколко пъти, докато намери онова, което търсеше.

— През изминалите три месеца е имало четири фалшиви обаждания с висок приоритет от района на домашния адрес на Карън Уорд. Два от адресите, съобщени от обажданията се, са били за същия жилищен блок, а другите два — за съседните.

— А някакви камери за наблюдение? — попита Хънтър.

Карлос се изсмя.

— Надявал си се, нали? Ти го каза съвсем точно, Робърт. Този човек е всичко друго, но не и тъп. Стоял е далеч от телефонни автомати и е използвал четири мобилни телефона с предплатени карти. Никакъв шанс за проследяване.

— Разполагаме ли с аудиофайловете на обажданията?

Гарсия се облегна назад на стола си и погледна Хънтър с многозначителна усмивка.

— Вече да. Току-що получих имейла.

24.

Робърт стана и отиде до бюрото на Карлос. Към имейла на екрана бяха прикрепени четири аудиофайла. Първият беше отпреди три месеца, а последният — отпреди девет дни.

— Нека ги прослушаеме в хронологичен ред — предложи Хънтър.

Гарсия кимна и щракна два пъти на първия аудиофайл. Обаждането до 911 беше регистрирано в 22:55.

ДИСПЕЧЕР (женски глас): 911, какъв е вашият спешен случай?

МЪЖКИ ГЛАС: Ами... мисля, че току-що чух изстрели от единия от апартаментите по-нататък по коридора от мен.

Гласът имаше ясно изразен южняшки акцент, но двамата детективи се спогледаха разтревожено, защото звучеше младежки, сякаш принадлежеше на човек на двайсет и няколко години.

Тракане на клавиатура.

ДИСПЕЧЕР: Изстрели? Сигурен ли сте, господине? Възможно ли е да е било силен трясък?

МЪЖКИ ГЛАС: Не, не мисля.

Кратка пауза.

ДИСПЕЧЕР: Добре. Можете ли да опишете какво точно чухте?

МЪЖКИ ГЛАС: Едно е сигурно — те пак се карат. Знаете ли, те се карат адски много. Винаги нощем. Постоянно крещят. Тази вечер обаче сякаш бяха полудели. Сигурен съм, че целият блок ги чу. И после изведнъж — бум, бум, бум — три силни пукота. И сега всичко утихна като в църква. Казвам ви, нещо не е наред в онзи апартамент.

ДИСПЕЧЕР: Добре, господине, какъв е адресът?

Адресът, който каза обажданият се на диспечера, сигурно беше завел полицията в апартамента под този на Карън Уорд.

Отново тракане на клавиатура.

ДИСПЕЧЕР: Патрулна кола тръгва веднага, господине. Бихте ли ми казали вашето...

Мъжът затвори.

— Патрулната кола е отишла на адреса за единайсет минути — каза Гарсия, четейки от имейла, който беше получил. — В доклада им пише, че били доста изненадани, когато жена на около двацет и пет години, с бебе в ръцете, отворила вратата. Жената, Дона Фаръл, живеела в апартамента с приятеля си, който работи като нощен пазач, затова не бил въщи. Полицаите я попитали за изстрели, силни трясъци или съседи, които се карат често, но тя им казала, че не е чула силен шум или гласове, нищо. Никога не била чувала караници в съседните апартаменти. Преди да го регистрират като фалшив сигнал, ченгетата почукали на няколко други врати. Отговорът навсякъде бил един и същ. Никакви изстрели или силни трясъци. Никакви каращи се съседи. — Карлос превъртя надолу имейла. — Обаждането било от мобилен телефон с предплатена карта. Непроследимо.

— Разбрали ли са откъде е било? — попита Хънтър.

Гарсия превъртя още малко текста.

— Да. Обаждането било от района на жилищния блок на Карън Уорд. Той вероятно е стоял пред сградата, когато се е обадил.

— Вероятно — съгласи се Робърт. — Трябвало е да е близо, за да засече времето на реагиране. Добре, нека чуем следващото обаждане.

Карлос щракна два пъти върху прикачения файл. Обаждането беше прието в 23:08, четиринайсет дни след първото.

ДИСПЕЧЕР (мъжки глас): 911, към кого да пренасоча обаждането ви?

МЪЖКИ ГЛАС: Живея на ъгъла на Източен Бродуей и Лома авеню в Лонг Бийч. От прозореца си ясно виждам балкона и прозорците на сградата на срещната страна на улицата.

Този път Хънтър и Гарсия се спогледаха още по-озадачено. Гласът на обаждания се звучеше със съответната разтревоженост, но изобщо не приличаше на онзи, който бяха чули в предишното обаждане. Южняшкият акцент беше изчезнал, заменен с типичен лосанджелиски изговор. Не беше и младежки. Човекът, който се обаждаше, звучеше така, сякаш беше на трийсет и пет години, с много по-плътен и мрачен глас.

ДИСПЕЧЕР: Добре, господине. Какъв е проблемът?

МЪЖКИ ГЛАС: В момента стоя на прозореца и ясно виждам в единия от апартаментите на последния етаж. Завесите са

дръпнати и лампите са запалени. Някакъв мъж крачи напред-назад и размахва ръце като луд. Проблемът е, че той държи меч или мачете. Или нещо много подобно. Каквото и да е, казвам ви, че оръжието изглежда адски заплашително.

ДИСПЕЧЕР (с малко по-настойчив глас): Има ли някой друг в апартамента при него? Виждате ли?

МЪЖКИ ГЛАС: Затова се обаждам. Наблюдавам този човек от пет-десет минути и както казах, той само крачи напред-назад в дневната, размахва оръжието във въздуха и крещи на стените, или поне така изглежда. Но току-що видях, че на другия прозорец се появи момиченце, не в същата стая с него, а съседната. Детето сигурно е на дванайсет-тринайсет години. Изглежда ужасено. Не виждам детайли, защото разстоянието е голямо, но мисля, че плаче.

ДИСПЕЧЕР: Малко момиче?

МЪЖКИ ГЛАС: Да.

ДИСПЕЧЕР: Добре, господине. Знаете ли адреса на сградата?

Обаждащият се каза адреса, който пак беше на жилищния блок на Карън Уорд.

МЪЖКИ ГЛАС: Апартаментът, за който говоря, е последният в коридора на най-горния етаж.

ДИСПЕЧЕР: Казахте, че виждате апартамента от прозореца си. Бихте ли ми дали вашия...

Човекът вече беше затворил.

— Това трябва да е бил апартаментът на самата Карън Уорд — отбеляза Гарсия. — Изпратил е ченгетата в нейния дом?

Хънтър кимна и попита:

— За колко време са отишли там?

Карлос погледна имейла.

— Този път за десетина минути.

— Пак ли мобилен телефон с предплатена карта? — попита Робърт.

— Позна.

Хънтър се облегна на ръба на бюрото на Гарсия.

— Добре, нека изслушаме следващото обаждане.

Карлос отвори файла. Третото обаждане в списъка беше постъпило в 23:13, двацет и осем дни след второто.

ДИСПЕЧЕР (женски глас): 911, какъв е вашият спешен случай?

МЪЖКИ ГЛАС: Ммм... Тя не диша. Не знам какво да направя. Тя не диша и аз съм виновен.

Нервният глас беше изпълнен с безпокойство и задавен от сълзи. Тонът пак се различаваше драстично от предишните две обаждания. Този път беше тих и пресипнал, сякаш обажданият се беше в последните стадии на силно възпалено гърло. Акцентът също беше различен — отличителен южнотексаски носов изговор.

ДИСПЕЧЕР: Бихте ли ми казали името си, господине?

МЪЖКИ ГЛАС: Тод. Тод Филипс.

Тракане на клавиатура.

ДИСПЕЧЕР: И кой е човекът, за когото става дума, Тод? Кой казваш, че не диша?

МЪЖКИ ГЛАС: Приятелката ми. Името ѝ е Кели Диксън. Трябва да ми помогнете. Моля ви.

ДИСПЕЧЕР: Затова съм тук, Тод, но за да го направя, трябва да ти задам няколко въпроса. Ти каза, че Кели не диша. Сигурен ли си? Напиваш ли пулса ѝ?

МЪЖКИ ГЛАС: Не. Не мога.

Отново тракане на клавиатура.

МЪЖКИ ГЛАС: Трябва да изпратите някой да ни помогне. Моля ви, изпратете помощ.

ДИСПЕЧЕР: Помощта ще дойде много скоро, Тод. Трябва да запазиш спокойствие и да ми кажеш още подробности. Можеш ли набързо да ми разкажеш какво се случи?

МЪЖКИ ГЛАС: Не исках да я нараня. Не исках. Кълна се. Обичам я.

ДИСПЕЧЕР: Чудесно, Тод, вярвам ти, но трябва да ми кажеш какво се случи.

МЪЖКИ ГЛАС: Не знам. Скарахме се за нещо глупаво и аз се разгорещих. Хванах я. Стисках и сега тя не мърда. Не диша. Трябва да изпратите помощ. Моля ви. Трябва.

ДИСПЕЧЕР (трака на клавиатурата, докато говори): Добре, Тод. Къде се намирате?

Мъжът каза адреса и веднага затвори.

— От 911 позвънили обратно на номера — прочете Карлос от имейла, — но — изненада — никой не отговорил. Въпреки това трябвало да спазят протокола, затова изпратили на мястото патрулна

кола и екип парамедици. Адресът бил сградата срещу жилищния блок на Карън. Не е необходимо да споменавам, че не открили никого на име Тод Филипс или Кели Диксън. Въпросният апартамент принадлежал на възрастна двойка, която живеела там повече от двайсет и пет години.

— За колко време отишли този път? — попита Хънтър.

— Малко под десет минути.

Робърт записа времето в тефтерчето си.

— Според джипиеса мястото на обаждането съвпада с адреса, съобщен от обаждания се — добави Гарсия, — затова отново вероятно той е стоял пред сградата, когато се е обадил.

— Защото е знаел, че обаждането ще бъде проследено — потвърди Робърт. — И ако се беше обадил от уличен автомат някъде другаде, мястото нямаше да съвпада с разказа. Той уж е бил с приятелката си, която не дишала, нали? — Хънтър се почеса по брадичката. — Никакви издънки.

Карлос сложи курсора върху последния прикачен файл.

— Да го пусна ли?

Робърт кимна.

— Чудя се какви ли глупости ще чуем сега.

25.

Четвъртото и последно обаждане беше получено точно пет седмици след третото и една седмица преди убийството на Карън Уорд. Беше регистрирано в 23:19.

ДИСПЕЧЕР (женски глас): 911, къде е мястото на вашия спешен случай?

ЖЕНСКИ ГЛАС: Лома авеню 231, Лонг Бийч.

Гарсия погледна Хънтър с широко отворени очи.

— Женски глас. Какво става тук, мамка му?

Робърт също беше изненадан, но реши да запази коментарите си, докато изслуша целия запис.

ЖЕНСКИ ГЛАС: Може ли да изпратите някого в дома ми, моля?

Гласът звучеше уплашено и беше изпълнен със силни чувства.

ДИСПЕЧЕР: Какъв е проблемът, госпожо?

ЖЕНСКИ ГЛАС: Бившият ми съпруг току-що влезе с взлом в къщата ми. Креци и бръцолеви несвързано като ненормален. Не е на себе си и е склонен към насилие.

ДИСПЕЧЕР: Добре, и къде е сега?

ЖЕНСКИ ГЛАС: Пред вратата ми. Моля ви, изпратете някого.

ДИСПЕЧЕР: Пред вратата ви? Къде сте, госпожо?

ЖЕНСКИ ГЛАС: Заклучила съм се в спалнята.

Бам. Бам. Бам.

Хънтър и Гарсия чуха нещо, което прозвуча като три силни удара по врата.

ДИСПЕЧЕР: Добре. Пил ли е? Знаете ли?

ЖЕНСКИ ГЛАС: Вероятно. Непрекъснато пие.

ДИСПЕЧЕР: Удари ли ви?

ЖЕНСКИ ГЛАС: Не. Още не е имал възможност. Веднага щом нахлу през външната врата, аз побягнах и се заклучих тук. Но ако влезе...

ДИСПЕЧЕР: Добре, госпожо, как се казвате?

ЖЕНСКИ ГЛАС: Роуз Ландри.

ДИСПЕЧЕР: И адресът ви е Лома авеню 231, Лонг Бийч?

ЖЕНСКИ ГЛАС: Да, точно така.

Забързано тракане по клавиатура.

ДИСПЕЧЕР: В момента към вас тръгва патрулна кола. Ще дойдат скоро. Можете ли да останете на телефона с мен, Роуз?

ЖЕНСКИ ГЛАС (отчаяно): Не. Не мога. Трябва да затварям.

Обаждането приключи.

Гарсия се облегна назад на стола си и прокара ръка по устата и брадичката си, сякаш пригладяваше въображаема брада.

— Този път даденият адрес е бил на къща на ъгъла до жилищния блок на Карън — каза той. — На трийсетина секунди оттам. Принадлежи на пенсиониран учител и съпругата му — Джон и Джудит Марбъл.

— За колко време са отишли полицаите? — попита Хънтър.

Карлос погледна имейла.

— За осем минути. Най-бързото реагиране от всички.

Робърт записа времето.

— А сега ще се повтори — рече Гарсия. — Какво става тук, мамка му? Гласът беше женски. Той работи ли с някого, или е случайно?

— Не, не е случайно, Карлос — отговори Хънтър и прегледа записките си. — И четирите фалшиви сигнала са подадени в един и същ трийсетминутен интервал — между 22:55 и 23:25. Спомняш ли си какъв беше часът на обаждането на Таня Кейтлин до 911?

— Не точно, но предполагам, че пак е някъде в границите на този половин час.

— В 23:19 — потвърди Хънтър. — Освен това всички фалшиви обаждания са направени в сряда вечерта. Карън Уорд беше убита преди две нощи, в сряда.

Гарсия отмести поглед към екрана на компютъра. И четирите обаждания бяха отбелязани във формат месец/ден/година. Той още не беше осъзнал, че всичките са в сряда.

— Ако изчислим средното време за реагиране — продължи Робърт, — ще получим девет и три четвърти минути. Закръглим ли го, това е точно средното време за реагиране, което убиецът е казал на

Таня по телефона. — Хънтър поклати глава. — Това не е случайно, Карлос. Убиецът се е обадил и четирите пъти.

Гарсия се замисли за последното обаждане.

— Гласов модификатор? — попита той.

— Аудиоанализът ще го потвърди — отвърна Робърт. — Но с подходящо оборудване промяната на мъжки глас в женски е само въпрос на плъзгане на няколко регулатора нагоре и надолу, това е всичко.

— Вероятно е решил, че женският глас ще бъде хубав щрих — отбеляза Гарсия.

— Определено не е толкова подозрително — съгласи се Хънтър. Знаеше, че седемдесет — седемдесет и пет процента от фалшивите обаждания до 911 в САЩ са от мъже, не от жени.

— Не забравяй, Карлос, той вече е бил направил три фалшиви обаждания преди това — всичките с мъжки гласове, всичките насочващи полицията на Лонг Бийч към едно и също място. Това е било последното обаждане преди убийството. Не е искал да рискува.

— Е, убиецът определено е майстор на фалшивите обаждания — отвърна Гарсия. — Защото казвам ти, ако не знаех, щях да си помисля, че всичките са редовни. Понякога гласът е напрегнат, друг път — уплашен или разтревожен и без абсолютно никакво колебание. Отговаря на всеки въпрос на диспечера според човека, за когото се представя. Не бих се изненадал, ако извършителят е учил актьорско майсторство. — Карлос се замисли върху думите си. — От друга страна, половината в този град са учили за актьори.

Хънтър не каза нищо, но някъде дълбоко в съзнанието му започна да го тревожи нещо друго.

26.

През следващия един час Хънтър и Гарсия преглеждаха снимки от местопрестъплението и различни документи и се опитваха да получат по-задълбочен профил на Карън Уорд. Карлос ровеше в интернет от трийсет и пет минути, когато изведнъж спря и се намръщи пред екрана на компютъра си.

— Чакай малко — измърмори той, наведе се напред и сложи лакти на бюрото.

Робърт погледна партньора си над своя монитор.

Гарсия беше съсредоточен в уебстраницата, която четеше.

— Нещо не е ли наред? — попита Хънтър.

Карлос вдигна показалец.

— Още не съм сигурен. Дай ми минута.

Робърт се върна на файла, който четеше, но мислите му все още се въртяха около четирите обаждания до 911, които бяха изслушали. Колкото повече се опитваше, толкова по-малко логика намираше във всичко. Теорията за преследвача го тревожеше все повече.

Общо взето, преследвачите бяха несигурни хора, силно импулсивни и роби на чувствата си, които рядко можеха да контролират. Разбира се, част от тях бяха много добре организирани в някои аспекти на манията си. Те наблюдаваха обекта на страстта си принудително, защото изпитваха потребност да знаят всичко за него. Следяха го. Снимаха го. Подклаждаха огъня на обсебеността си по всеки възможен начин, защото тъжната истина беше, че повечето водеха скучен, безинтересен живот и колкото и да е странно, вманиачеността му придаваше „смисъл“, нещо, за което да живеят, някакво усещане за цел, и именно там беше уловката.

Ако обектът на страстта им умреше внезапно, тогава щеше да изчезне и „смисълът“ и да се замени с празнота, толкова дълбока, че можеше да ги разкъса отвътре. Затова защо да го убиват?

Историята показваше, че в повечето случаи, когато това действително стане, убийството не е планирано. Преследвачите не си

бяха поставили за цел да убият онези, които дебнат. Впоследствие се завръщаше онзи изменчив индивид, който се бори да овладее емоциите си. Накратко, безразсъден, импулсивен акт, в резултат на който дебнатият умира. Засега обаче този убиец не беше показал нищо такова. Напротив, той беше добре подготвен, методичен, много умен и изобретателен и щом бе започнал да засича времето за реагиране на полицията три месеца преди убийството, несъмнено го беше планирал отрано. Импулсивността и безразсъдството не се вместиха в неговия случай.

— Мамка му! — възкликна Гарсия и откъсна Хънтър от мислите му.

Двамата се спогледаха.

— Може би има друга причина Таня да не може да си спомни дали е водила подобен разговор с някой друг.

— Каква причина? — попита Робърт.

Карлос посочи екрана на компютъра си.

— Трябва да видиш нещо.

27.

Касандра затвори вратата на дневната, пусна чантата си до тъмносивия диван и бавно отиде в кухнята. Извади стъклена ваза от бюфета, напълни я с вода и сложи вътре пъстрия букет цветя, който беше донесла.

Не, цветята не бяха от таен обожател, нито ѝ бяха изпратени от господин Джей. Касандра сама си купи букета. Честно казано, дори след двайсет и една години брак съпругът ѝ все още я изненадваше от време на време с неочаквани дребни подаръци — понякога цветя, друг път шоколадови бонбони, покана за романтична вечеря, билети за опера или балет, или дори мач на „Лейкърс“, тъй като Касандра беше голям почитател на „Ел Ей Лейкърс“. Какъвто и да беше поводът, на картичката, прикрепена към букета или подаръка, винаги пишеше едно и също: *Ти ме правиш най-щастливия човек на земята. С цялата моя обич, днес и завинаги. Джей.*

Споменът предизвика искряща усмивка на устните ѝ, предимно защото Касандра се смяташе за голяма късметлийка. Въпреки годините господин Джей все още беше много красив мъж, висок и с четвъртита челюст, обръсната глава и черни очи, които бяха толкова изразителни, че можеше да го разбереш с един-единствен поглед. За разлика от повечето съпрузи на приятелките ѝ, той не се беше изоставил физически. Телосложението му все още показваше следи от активната му спортна дейност на млади години, със силни рамене, стегнат стомах и жилави, мускулести ръце. Касандра никога не пропускаше да забележи закачливите погледи, които му хвърляха другите жени, включително повечето ѝ приятелки, но не беше виждала съпруга си да им отвърща. Той беше неизменно учтив с другите жени, но никога не флиртуваше с тях.

Веднъж, и само веднъж, след като тя отхвърли ухажването му в леглото преди години, господин Джей спокойно я попита дали има друг. Дали се е влюбила в друг мъж. Дали е престанала да го обича.

— Моля те, не ставай глупав, мили — отговори тя. — Разбира се, че не съм се влюбила в друг. Разбира се, че не съм престанала да те обичам. Просто тази вечер не съм в добро настроение.

Това беше вярно тогава и до днес. Касандра никога не се беше влюбила в друг и никога не беше преставала да обича господин Джей. Беше абсолютно сигурна в това. И как би могла? Той беше добър, мил и любящ съпруг и страхотен баща на Патрик. Винаги се държеше с нея с достойнство и уважение. Изслушваше я и наистина ценеше мнението ѝ за всеки аспект на семейния им живот. Да, много неща се промениха през годините, особено след като синът им стана тийнейджър. Тогава Касандра се чувстваше най-зле, в най-лошия период на живота си. Беше загубила майка си само една година преди това и неизвестно защо, когато малкото ѝ момченце заприлича повече на млад мъж, Касандра установи, че се бори с депресия — състояние, което беше запазила в тайна от абсолютно всички. Състояние, което я дистанцира не само от съпруга ѝ, но и от всичките ѝ приятелки. Не беше сигурна дали е случайно или не, но когато Патрик навлезе в последната си година в гимназията, тя най-после започна да овладява депресията и бавно, но сигурно да изпълзва от онази тъмна дупка. С всеки изминал ден ставаше все повече такава, каквато беше преди.

Тя погледна стенния часовник в кухнята — 19:24. Смяташе да отиде да вечеря някъде, може би в някой хубав италиански ресторант или в средиземноморския, който наскоро беше отворил на две преки от дома ѝ, но отхвърли идеята, защото трябваше да шофира на връщане. Не се чувстваше удобно да седи сама в заведение и въпреки че можеше да покани някоя приятелка да дойде с нея, тази вечер беше в настроение за домашна обстановка.

Касандра се върна в дневната, сложи вазата с цветята в средата на масата за хранене и пак отиде в кухнята.

— Е, да видим какво имаме — каза тя и отвори хладилника. — Хмм. — Намръщи се, докато оглеждаше лавиците. Хладилникът беше пълен, но нищо не я развълнува достатъчно много. — Знаеш ли какво? — поведе тя разговор със себе си. — Ти имаше тежка седмица, а сега е събота, международната вечер на „не на готвенето вкъщи“. Щом няма да излизам, тогава може да си поръчам да ми донесат храна. — Затвори хладилника и се замисли, но само за две секунди. — Да, това звучи като план.

Тя се приближи до кухненския плот, издърпа последното чекмедже вляво и извади няколко рекламни листовки с менюта за доставяне на храна вкъщи.

— Пица? Не. Мексиканско? Хм... Не.

Докато ги отхвърляше, Касандра ги връщаше в чекмеджето.

— Италианско?... Може би.

Тя сложи настрана листовката.

— Здравословна салата? Хмм... Не тази вечер. Бургер и ребърца? Не. Японско?

Този път сумтенето излезе с напевна интонация. Касандра разгърна менюто и бързо прегледа предложенията.

— Пиле териаки? Звучи добре. Може би дори и малко сашими.

— Тя стисна устни и усети, че устата ѝ се изпълва със слюнка.

Решението беше взето.

— Но едно по едно — добави Касандра и върна всички други менюта в чекмеджето. — В момента се нуждая от една голяма чаша вино.

Този път не се наложи да мисли и да се колебае. Знаеше точно кое вино ще вземе. Грабна менюто, върна се в дневната и от големия и добре зареден шкаф избра бутилка каберне совиньон „Ауърглас Истейт“ от 2002 година. Измъкна корковата тапа, поднесе бутилката към носа си и леко вдъхна аромата — пролетни цветя и горски плодове.

— О, да, абсолютно божествено.

Наля си една чаша, но не отпи веднага. Първо, за да определи по-добре нюансите, искаше да остави виното да диша една-две минути. В това време можеше да си поръча вечерята. Касандра се приближи до дивана и взе чантата си. Докато търсеше вътре мобилния си телефон, намери бележката, която някакъв откачен психопат беше оставил на задното стъкло на колата ѝ. Беше забравила за нея, но когато пръстите ѝ докоснаха белия лист хартия, споменът за думите в бележката се завърна и кожата на ръцете ѝ настръхна.

Някога имала ли си чувството, че те наблюдават, Касандра?

— Гадост — каза тя и разтърси рамене, сякаш да прогони неприятното усещане. Бързо грабна мобилния си телефон и отново пусна чантата на пода. Инстинктивно огледа дневната и после се приближи до външната врата. Знаеше, че я е заключила. Видя, че

веригата е закачена, но параноята я накара да отиде да провери. Ключът беше превъртян докрай.

— Мамка му! Как може да ме разстрои толкова много една глупава, тъпа бележка? — запита се Касандра, но истината беше, че много добре знаеше защо. От три-четири седмици, много преди да получи писмото, чувството, че я наблюдават, я преследваше като тъмен призрак почти навсякъде, където отидеше — на работа, навън с приятелки, на вечеря със съпруга си. Където и да беше, тя изведнъж изпитваше чувството, че някой я гледа.

Знаеше, че от време на време всеки има такова чувство. И тя го беше изпитвала много пъти в миналото, но сега беше различно. Този път усещането беше мрачно и задушавашо, сякаш я наблюдаваше самото зло.

Касандра се втурна към масата за хранене, взе чашата с виното и отпи две големи глътки. Знаеше, че това не е начинът да оцени такова хубаво вино, но в момента се нуждаеше от алкохола много повече, отколкото от вкусовото изживяване.

Тя върна чашата на масата и провери мобилния си телефон. Нямаше съобщения, нито пропуснати обаждания. Господин Джей ѝ беше обещал, че ще ѝ се обади, ако плановете му за връщане се променят. Засега обаче нямаше нищо и това означаваше, че той ще си дойде у дома най-късно утре. Мисълта ѝ донесе утеха.

Беше отхвърлила предишните две писма, които получи, докато работеше в благотворителния магазин на „Женско сърце“ като някаква глупава шега. Не спомена за тях на съпруга си, но този път, каквото и да беше, бе отишло твърде далеч. Тя вече беше решила, че ще покаже на господин Джей бележката, оставена на колата ѝ. Затова я държеше в чантата си, да не забрави.

Касандра взе менюто на японския ресторант и се приготви да набере номера му, когато на вратата се позвъни. Тя спря и се намръщи. Не очакваше никого.

Бим-бам.

— Шегувате ли се? — попита Касандра, остави менюто и погледна часовника си — 19:36.

Бим-бам.

Държейки телефона си, тя се приближи до вратата и надникна през шпионката. Навън стоеше униформен полицаи, който се беше

втренчил във вратата, сякаш можеше да види през нея.

Касандра се намръщи още повече.

— Кой е? — извика тя, без да отваря.

— Госпожа Дженкинсън? — попита полицаят. Гласът му беше спокоен, но твърд.

— Да?

— Аз съм полицай Дъглас от лосанджелиската полиция във Вали. Може ли да поговорим, госпожо?

Касандра остана озадачена.

— За какво?

Полицаят се забави, сякаш трябваше да се успокои.

— Става дума за съпруга ви, госпожо. Джон Дженкинсън.

Нещо в тона на гласа му накара сърцето на Касандра да пропусне един удар.

— Какво? Какво за Джон? Всичко наред ли е?

Отново последва кратко мълчание.

— Ако е възможно, госпожо, мисля, че ще е по-добре да разговаряме вътре.

Касандра почувства, че стените я притискат.

— О, боже мой! — промълви тя, бързо отключи вратата и я откряна. — Какво се е случило? Добре ли е Джон? Къде е той?

Касандра не виждаше очите на полицаия, защото бяха скрити зад тъмни слънчеви очила с огледални стъкла, но изражението на лицето му беше сериозно и мрачно.

— По-добре да седнем, госпожо Дженкинсън.

Тя отново се вгледа изпитателно в лицето му, но видя само тъмна стена.

— Защо? Какво се е случило?

— Моля, нека да седнем.

— Добре, влезте — каза най-после Касандра, отвори широко вратата и посочи тъмносивия диван в дневната. — Моля ви, кажете ми какво става. Къде е Джон? Добре ли е? Всичко наред ли е?

Полицаят влезе в къщата.

Касандра затвори вратата и той се обърна към нея.

— Може ли да ви попитам нещо, госпожо Дженкинсън?

— Да, разбира се.

Полицаят свали тъмните си очила.

— Някога имали ли сте чувството, че ви наблюдават?

28.

Хънтър стана и се приближи до бюрото на Гарсия.

— Какво откри? — попита той.

Изражението на лицето на Карлос все още беше изненадано и същевременно озадачено. Той явно не беше очаквал, че ще попадне на информацията, която беше открил. Протегна показалец и отново посочи екрана на компютъра си.

— Виж.

На екрана имаше уебстраница на социална медия. Хънтър я погледна недоумяващо.

— Какво по-точно гледам? — попита той.

— Ето този постинг. — Карлос го посочи.

Робърт прочете написаното, замисли се, прочете го още веднъж и след това погледна партньора си.

— На кого е уебстраницата?

— На Пит Харис — отговори Гарсия.

Хънтър се помъчи да си спомни.

— Приятелят, за когото спомена Таня ли? Гримборът, който бил някъде в Европа?

— Същият — потвърди Карлос. — И както изглежда, наистина е в Европа. Качил е нещо тази сутрин. — Той превъртя текста нагоре до началото на страницата. — Намира се на снимачна площадка в Берлин. Там е от близо един месец.

Робърт видя информацията и Гарсия превъртя обратно до мястото, където беше преди това.

— А сега — рече Карлос — забеляза ли първия коментар?

Хънтър кимна. Коментарът беше от Таня Кейтлин, с отговори от Карън Уорд и Пит Харис. Погледът му потърси датата най-отгоре на постинга.

— Качен е преди повече от шест месеца — тихо и замислено каза той.

— Точно така — съгласи се Гарсия. — Затова, дори ако Таня не преживяваше посттравматичната амнезия, за която ти спомена, не съм сигурен дали ще го помни.

Робърт отново насочи вниманието си към екрана. Пит Харис беше качил изображение, което вероятно бе свалил от интернет. Снимката показваше две жени, застанали една до друга. Онази вляво беше на двайсет и няколко години, а тази вдясно — на около петдесет и пет. По-младата се усмихваше на мобилния си телефон, а другата държеше до ухото си слушалка на старомоден телефон с шайба. Върху изображението с черни букви беше написано заглавие на тест, последван от скала с оценки:

ТИ СРЕЩУ ПОКОЛЕНИЕТО НА РОДИТЕЛИТЕ СИ.

ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО С ТЕЛЕФОНЕН НОМЕР.

ПРАВЯТ ЛИ ЛЕНИВ МОЗЪКА ТИ ТЕХНОЛОГИИТЕ?

Колко телефонни номера помниш, без да поглеждаш в списъка с контактите си?

0 = 100% ленив мозък. Ти си роб на телефона си. Помниш ли собственото си име?

1 — 3 = Ако искаш вярвай, но ти си по-добър от 85% от хората тук, ала не се заблуждавай, мозъкът ти пак е ленив и ти си далеч от възможностите на поколението на родителите си.

4 — 6 = Сега вече си близо и заслужаваш потупване по рамото. Успя да стигнеш до първите 3% на твоето поколение. Да, сериозно.

7 — 10 = Поздравления, ти току-що се изравни със средностатистическия човек от поколението на родителите си и сега си в елитния 1% от твоето поколение.

Повече от 10 = Какво? Наистина ли? Внушително. Банките на паметта ти са хиперактивни и изобщо не страдаш от ленив мозък. Поколението на родителите ти не може да се сравни с теб в запомнянето на телефонни

номера и в този ден и в тази епоха ти може би си
ЕДИНСТВЕН ПО РОДА СИ.

Пит Харис беше представил постинга си с думите: *Бъдете честни, хора.*

Първият коментар беше от Таня Кейтлин: *Ха-ха, не помня наизуст нито един телефонен номер. Знам, срамувам се. Мозъкът ми е напълно ленив :-). И признавам, че съм роб на телефона си.*

Карън беше добавила отговор към коментара на Таня: *Сериозно? Нито дори моят номер? Страхотна най-добра приятелка си, няма що, ха-ха.*

Или пък моят номер? — беше добавил Пит.

Отговорът на Таня гласеше: *Съжالياвам, паметта ми е скапана, когато се налага да запомням разни неща. Знаете го. Ами вие двамата? И вие сте най-добрите ми приятели. Знаете ли наизуст моя телефонен номер? И не лъжете.*

Карън беше написала: *Разбрах те, Таня, ха-ха.*

А Пит: *Да, край на темата. Слава богу за чудесата на технологиите. Ха-ха. :-)*

— Колко души са коментирали постигна? — попита Хънтър.

— Има петдесет и два коментара от четиридесет и шест човека. Но постингът е харесан от деветдесет и един — отвърна Гарсия и посочи екрана.

— Може ли? — Робърт кимна към компютърната мишка на Карлос.

— Разбира се. — Гарсия отмести стола си малко наляво.

Хънтър се наведе, използва мишката, за да уголеми секцията с коментарите и бавно прочете всичките. Повечето бяха подобни на първия отговор на Таня и казваха, че не могат да запомнят наизуст нито един номер. Никой не се открояваше с нищо.

— Като кого си се регистрирал? — попита Робърт.

— С моето име — отговори Карлос и направи гримаса. — Това означава, че профилът на Пит е публичен, както и постингът му. Всеки може да го е видял. Няма как да проследим кой го е прочел. — Той погледна партньора си. — И няма да се изненадам, ако именно този постинг е подсказал на убиеца идеята за извратената му игра във

видеообаждането. Тук има всичко, което му е било необходимо — Карън му казва, че Таня е най-добрата ѝ приятелка, а Таня му казва, че не може да си спомни номера на Карън, без да провери в телефона си. Ти си прав, Робърт. Той е знаел предварително, че тя няма да знае отговора на въпроса му.

Хънтър отстъпи крачка назад от бюрото на Гарсия и въздъхна. Беше сигурен, че Карън е щяла да умре при всички случаи и че убиецът също го е знаел. Играта беше само фасада, но за какво? За да достави удоволствие на съкровениите садистични желаниа на убиеца? Може би. Да изпълни Таня с чувство за вина, което да я измъчва до края на живота ѝ? Това също беше възможно, но в момента Хънтър не можеше да предложи отговор на собствените си въпроси.

— А профилите на Карън и Таня? — попита той. — Провери ли ги? И те ли са публични?

— Да, проверих ги — отговори Карлос. — Профилът на Карън не е публичен. Ако не си ѝ бил приятел тук, няма да можеш да видиш информацията за нея.

— А профилът на Таня?

Гарсия се засмя.

— Пълна противоположност. Отворен е за абсолютно всички.

Фактът, че в днешно време хората толкова свободно поместват в интернет всякакъв вид информация за живота и ежедневието си, не преставаше да изумява Хънтър. Снимки, имена, места, гаджета, харесвания, нехаресвания... всичко беше там и не беше необходимо да си гений, за да се възползваш.

— Абсолютно сигурни ли сме, че Пит Харис наистина е бил в Европа през последния месец? — попита той.

Карлос леко въртна глава наляво.

— Не сме проверили официално, но той качва постинги от Берлин от три седмици. Повечето са като този, който ти показах, винаги с негова снимка най-отгоре, а за фон — някоя известна забележителност на Берлин, затова ако не е правил с фотошоп живота си през последния месец, той е в Германия, Робърт.

Хънтър прие обяснението, но не се отказа.

— Нека проверим все пак. За човек, който се е подготвил толкова добре като убиеца, снимките с фотошоп за алиби са най-лесната от всичките му задачи.

— Ще помоля някой от екипа да се заеме — рече Гарсия и вдигна телефона на бюрото си. Обаждането продължи по-малко от две минути.

29.

Господин Джей слезе от асансьора на петия етаж на хотела, в който беше отседнал, и спокойно тръгна по ярко осветения коридор към стаята си — 515. Докато прекрачваше прага, той сложи навън табелката с надпис „Моля, не ме безпокойте“ и заключи вратата. Във въздуха се носеше леко и много приятно ухание на жасмин и ванилия, благодарение на ароматерапията, която предлагаше хотелът.

Господин Джей остави куфарчето и сакото си върху луксозното голямо легло, изрита обувките си и отиде в банята, облицована с бели плочки. Пусна кранчето на умивалника, наведе се и започна да плиска лицето и врата си с леденостудена вода. Част от нея изпръска яката на ризата му и се стече по гърдите и гърба му, но той нямаше нищо против. Всъщност усещането за прохлада му беше приятно. Измина цяла минута, преди господин Джей да се изправи и да погледне отражението си в огледалото.

Изглеждаше много различен.

Той се втренчи в очите си, пое си дълбоко дъх и го задържа в дробовете си. Няколко секунди по-късно стисна устни и бавно го издиша.

— Дишай — каза си наум господин Джей. — Дишай.

Той повтори процедурата още пет пъти и най-после спря водата.

Време беше да се върне към нормалния си вид.

Господин Джей вдигна лявата си ръка към лицето и с връхчетата на пръстите си дръпна надолу долния клепач на дясното си око. След това, използвайки палеца и показалеца на дясната си ръка, внимателно извади бебешкосините контактни лещи, които носеше от дванайсет часа. Извади лещата и от лявото си око, изхвърли и двете в тоалетната и пусна водата. Сега очите му бяха с естествения си цвят и господин Джей започна да сваля от лицето си фалшивите мустаци, козята брадичка и фалшивите зъби и ги остави настрана. През следващите шейсет секунди той отваря и затваря уста, за да раздвижи челюстите

си, и търка брадичката и устните си, за да премахне мъчителното усещане.

Господин Джей отново заприличваше на себе си.

Последната стъпка беше внимателно да махне русата перука от главата си и да масажира скалпа си една минута.

Боже, колко добре се почувства.

В момента господин Джей можеше да мисли само за единственото друго нещо, от което се нуждаеше повече, отколкото от душ. Той се върна в спалнята, извади две малки бутилки уиски от минибара и ги изсипа в чаша — без лед и вода. Докато отпиваше от питието, господин Джей затвори очи и остави златистата течност да обгърне небцето му. Уискито не беше с добро качество, но алкохолът беше достатъчно силен. Той изпи още една глътка и остави чашата на нощното шкафче. Докато протягаше ръка към куфарчето си, господин Джей чу, че мобилният телефон звъни в джоба на сакото му. Мелодията беше от личен телефон, не от служебния. Той го взе, погледна екранчето и се намръщи. Обаждането беше от Касандра, но не беше обикновено, а искане за видеовръзка.

Господин Джей беше разговарял със съпругата си по видеовръзка само веднъж, преди единайсет месеца, за да изпробват това приложение на новия ѝ телефон. На никого от двамата не му хареса много.

Вероятно се обажда да пита кога ще се върна у дома — помисли си той. — Но защо с видеообаждане? — Следващата мисъл, която му хрумна, го изпълни с облекчение: — Добре че магнах онези боклуци от лицето си.

Господин Джей вдигна телефона пред лицето си и прие обаждането, но когато изображението се материализира на екранчето, изражението му стана още по-озадачено. Виждаше само едната стена на дневната в дома им. Знаеше, че е тяхната дневна, защото позна стенния часовник и репродукцията на Гоген, която съпругата му беше купила преди няколко години.

— Ало? Кас? — извика той с несигурен глас. — Къде си? Наред ли е всичко?

Отговор не последва.

— Кас?

Мълчание.

— Скъпа, не знам дали ме чуваш, но не съм сигурен дали това нещо работи. Не те виждам и не те чувам.

Пак нямаше отговор, но камерата бавно се отмести надясно и най-после показа лицето на Касандра.

Господин Джей почувства, че по гърба му ползват ледени тръпки. Нещо не беше наред.

Касандра седеше на трапезен стол. Косата ѝ беше завързана на опашка. Главата ѝ беше наведена и закриваше част от лицето, но онова, което видя господин Джей, го накара да се разтрепери. Съпругата му беше плакала, при това от известно време, ако се съдеше по зачервения ѝ нос и размазания грим, който се стичаше чак до брадичката.

В емоционално отношение Касандра беше най-силната жена, която господин Джей познаваше. Не се разплакваше лесно. Той я беше виждал да плаче само веднъж, когато майка ѝ почина преди осем години.

— Касандра, скъпа, какво става? Добре ли си? Защо плачеш? — В гласа му прозвуча искрено безпокойство.

Тя си пое дълбоко дъх през запушения си нос, но не каза нищо.

— Кас, кажи нещо, за бога. Започваш да ме плашиш. — Господин Джей обърна телефона си наляво и надясно, сякаш проверяваше нещо. — Мамка му. Включен ли е звукът на това нещо? Не знам дали боравя правилно с видеото, скъпа.

— Всичко е наред със звука, Джон.

Гласът, който се разнесе от малките високоговорители на мобилния телефон на господин Джей, накара тялото му да се вцепени. Беше дигитално изменен, за да звучи плътно и дрезгаво, но твърде плътно за човешки глас.

— Какво? Кой си ти? И какъв е този демонски глас? Какво става, по дяволите?

— Става това, че се хванах на бас със съпругата ти — отговори гласът.

Объркването на господин Джей се засили.

— Какво? Това някаква шега ли е?

— О! Определено не. Гарантирам ти, че всичко е абсолютно реално, Джон.

— Кой си ти?

— Няма значение. Но това има. Вдигни глава.

Заповедта беше отправена към Касандра.

Треперейки, тя се подчини.

Касандра повдигна брадичка и когато видя съпруга си на екранчето, по лицето ѝ отново потекоха сълзи. Сърцето на господин Джей се сви. Той съсредоточи вниманието си върху очите ѝ и в тях съзря нещо, което никога не беше виждал — безнадеждност и силен страх. Господин Джей разбра, че онова, което се случва, не е шега.

— Касандра, какво става? Кой е в къщата с теб?

Устните ѝ отново потрепериха, но тя само поклати глава.

— Не ѝ е позволено да говори, Джон — съобщи гласът. — Първо трябва да ѝ разреши.

Въпреки тези думи Касандра извика през сълзи, но от устата ѝ излезе само шепот.

— Джон, моля те.

ПЛЯС.

Непознатият зашлеви Касандра през лицето толкова бързо, че господин Джей изобщо не видя движението. Главата ѝ неестествено се изви наляво от силата на шамара. Кожата на дясната ѝ буза веднага се зачерви и от гърлото ѝ се изтръгна изпълнен с болка писък на агония, последван от отчаяно ридание.

За секунда и от чиста изненада, сърцето на господин Джей излезе от ритъм. Очите му се отвориха широко. Не можеше да повярва.

— Мамка му! Копеле!

— Казах ти да не говориш, докато не ти разреши, нали? — спокойно рече гласът. — Не го прави отново.

Касандра бавно обърна глава и пак погледна в екранчето на мобилния си телефон. Силната плесница беше разцепила десния ъгъл на устата ѝ и по брадичката ѝ се стичаше тънка струйка кръв. Страхът в очите ѝ се беше превърнал в ужас.

Във вените на господин Джей като тъмна лавина премина гняв, който се разля във всички посоки, докато цялото му тяло се разтрепери.

— Касандра, миличка — каза той. — Моля те, чуй ме. Всичко ще бъде наред. Обещавам ти. Засега прави каквото той ти казва. Ще реша проблема. Обещавам ти, любов моя. Ще умра, преди да позволя да ти се случи нещо лошо.

Касандра преглътна сухо и по лицето ѝ потекоха още сълзи. Тя примигна веднъж и леко кимна, за да покаже, че не само е разбрала, но и че му се доверява.

Господин Джей затвори очи и си пое дълбоко дъх. Когато след секунда ги отвори, той сякаш се беше превърнал в съвсем друг човек, когото Касандра не беше виждала дотогава.

30.

Лицето на господин Джей беше безизразно, очите му бяха студени като камък и въпреки всичко, което се случваше, следващите му думи бяха произнесени смразяващо спокойно, непоколебимо и решително.

— А сега, слушай, който и да си ти. Знаем защо правиш това. Знаем, че си ядосан. Знаем, че си обиден, но твоят проблем съм аз и никой друг. Съпругата ми не е част от това. Ето защо, разправяй се с мен. — Господин Джей доближи лице до телефона си. — Ти и аз. Никой друг. Кажете само час и място и ще бъда там, за да се изправя пред теб очи в очи. Имаш думата ми. След това ще направим каквото искаш. По твоите условия. Без въпроси. В момента обаче остави жена ми на мира и напусни дома ни.

— Знаеш защо го правя? — попита демонският глас. Въпреки електронното изкривяване иронията в тона му беше непогрешима.

— Не се прави на тъп — с леден тон отвърна господин Джей. — И двамата знаем защо искаш да ми отмъстиш. Как си успял да ме откриеш, е съвсем друг въпрос, но очевидно съм проявил небрежност в някоя от поръчките и съм оставил някаква следа, която те е довела до мен. Поздравления. Кой знае колко време ти е отнело да ме откриеш, но това вече няма значение. Хвана ме. Ето ме. Това искаше, нали? Затова вземи мен и пусни съпругата ми.

Господин Джей видя, че Касандра леко присви очи. Объркването, породено от думите му, се сблъска със страха ѝ.

— Става много интересно — развеселено каза гласът. — И съдейки по изражението на жена ти, и тя е заинтригувана като мен. Затова защо не ни кажеш, Джон? Защо мислиш, че ти отмъщавам?

— Щом си ме погнал, тогава много добре знаеш на какво съм способен. Сигурен ли си, че искаш да се правиш на тъп?

Лицето на господин Джей остана напълно безизразно, но погледът му стана много по-заплашителен.

— Казвам ти още веднъж. Остави на мира съпругата ми. Махни се от дома ни и двамата с теб ще решим проблема по какъвто начин искаш.

— Много съжалявам, че ще те разочаровам, Джон — каза демонският глас, — но въпреки онова, което си мислиш и което, трябва да призная, разпали любопитството ми, ти и аз няма какво да решаваме. Каквото и да си направил обаче, сигурно е било нещо много лошо, щом смяташ, че някой ще хване жена ти, за да ти отмъсти. Но каквото и да е, не ме интересува. Все едно, тази игра на думи се изтъква... а времето лети, особено за съпругата ти. Ето защо нека аз ти кажа какво ще направим, Джон. Както споменах, хванал съм се на бас с жена ти. Два въпроса. Ще ти задам два въпроса. За да спечелиш тази игра, трябва само да отговориш правилно и на двата. Ако го направиш, тя ще бъде освободена и повече няма да ме видите и чуете. Но ако не отговориш правилно... — Гласът заплашително не довърши изречението. — Слушай внимателно, Джон, защото няма да повтора правилата...

— Не ме слушаш — прекъсна го господин Джей. Тонът му остана спокоен, но властен и настойчив. — Не играем игра. Не и с живота на съпругата ми. Ти и аз ще се срещнем очи в очи и тогава може да играем каквато психоигра ти харес...

— Млъкни, Джон, мамка му — срязва го демонският глас. — Ти отказваш да слушаш. Давам ти възможност да спасиш живота на жена си и единственият начин, по който можеш да го направиш, е, ако ми дадеш два правилни отговора. Ако предпочетеш да не отговаряш, ти губиш и тя умира тук и сега, пред очите ти.

Касандра отново избухна в сълзи. Наведе глава и започна да трепери истерично.

Възможно ли е това да е случайност? — запита се господин Джей. — *Възможно ли е този идиот да няма представа с кого си има работа?* Може би. Господин Джей знаеше, че е най-добрият в работата си. Не допускаше грешки. Беше изключително внимателен. Затова как го беше открил този тип?

— Касандра, миличка, чуй ме — опита се да я успокои господин Джей. — Той няма да те докосне. Няма да те нарани. Обещавам ти, моя любов. — Той млъкна за секунда и когато отново заговори, се обърна към сатанинския глас. — Ако е вярно, че нямаш представа с какво се

занимавам и кой съм, нека ти дам шанс да преосмислиш действията си. Аз работя за най-могъщия синдикат в Лос Анджелис и цяла Калифорния. Синдикат, който не спазва никакви закони. Има си свои закони. Разбираш ли какво ти казвам? — Господин Джей не дочака отговор. — Ролята ми в този синдикат е много специфична. Може да се каже, че аз съм „последната правоприлагаща сила“ на техните правила — последната инстанция в тяхната верига за решаване на проблеми. Всъщност аз съм „краят на веригата“. Ако дойда при теб, аз ще бъда последният човек, когото ще видиш. Схващаш ли картинката?

Отново последва умишлено мълчание.

— Искаш да ми кажеш, Джон — отвърна демонът със странна извивка на преправения си глас, сякаш се бореше да удържи смеха си, — че ти си... наемен убиец. Поръчков убиец. И че работиш за някакъв... престъпен синдикат. И че трябва да се страхувам от теб.

— Казвам ти, че ако от главата на съпругата ми падне дори един косъм — отговори господин Джей с непроменен глас, — на тази земя няма да има камък, под който да се скриеш и да не те намеря. И жив ще те одера. Обещавам. Ще изтръгна сърцето ти от гърдите и ще го дам на плъховете да го изядат. Ще те накарам да страдаш по невъобразими начини. Разбираш ли?

Гласът не отговори.

— Затова сега аз ти давам възможност да спасиш твоя живот. Ако освободиш съпругата ми веднага и си тръгнеш, няма да те търся. Ще те оставя да живееш. Имаш думата ми. Тръгни си и ти обещавам, че ще забравя всичко. Слушаш ли ме?

Изминаха още няколко секунди мълчание.

— Да — отвърна гласът. — А ти слушаш ли ме, Джон? Защото ако слушаш, не откъсвай поглед от екрана.

31.

Психотерапевтката доктор Гуен Барнс беше останала в частния си кабинет, след като си тръгна последният ѝ пациент за вечерта. Тя предпочиташе да прегледа записките си, докато дневните сеанси все още са пресни в паметта ѝ. Ако изобщо беше възможно, не би си взимала работа за вкъщи, особено в събота вечерта.

Първият ѝ пациент за деня беше жена на средна възраст, която беше идвала няколко пъти преди това и твърдеше, че има проблеми, само за да ѝ има нещо. Сеансите им минаваха в обсъждане и опити да се изясни някакъв несъществуващ проблем, който си беше въобразила пациентката.

— Тук няма какво толкова да преглеждам — каза си доктор Барнс.

Следващите ѝ четирима пациенти бяха хора със сложни брачни проблеми, на които тя се стараеше да помогне, но знаеше, че в края на краищата, връзката им е обречена на гибел. Двете двойки не можеха да понасят партньорите си и доктор Барнс беше останала с убеждението, че главната причина да идват при нея е не за да търсят помощ, а за да прекарат деветдесет минути далеч от човек, когото мразят с цялата си душа.

Последната ѝ пациентка за деня, седемнайсетгодишно момиче на име Бевърли Доусън, беше същинска човешка главоблъсканица. Бевърли страдаше от множествоно раздвояване на личността и случаят ѝ беше колкото интригуващ, толкова и ужасяващ. След осем сеанса доктор Барнс вече се бе запознала с пет различни самоличности, всяка от които носеше в себе си цяло ново измерение на сложност. Най-стряскащата беше онази, която доктор Барнс тайно наричаше „силно агресивната Бевърли“, или САБ.

Докато приключваше с преглеждането на записките си, доктор Барнс инстинктивно сложи дясната си ръка върху лявата китка — нещо, което несъзнателно правеше всеки път, когато беше нервна или мислеше, но когато пръстите ѝ докоснаха голата кожа, тя погледна

ръцете си и я обзе тъжно, почти болезнено чувство. Затвори очи и прогони чувството. Няколко секунди по-късно отново придърпа стола си по-близо до бюрото и изключи компютъра.

След като най-после заключи кабинета си до края на уикенда, доктор Барнс слезе с асансьора в подземния паркинг на сградата. Денят беше дълъг. Всъщност седмицата беше дълга и тя нямаше търпение да се прибере къщи, да си вземе горещ душ и да си почине с бутилка хубаво червено вино. По дяволите, можеше дори да изпуши един джойнт.

Докато се приближаваше към перленобялата си тойота „Камри“, една от последните коли, все още останали в паркинга, Гуен забеляза, че някой е оставил нещо върху предното стъкло. Това не я изненада. Почти всеки ден намираще най-малко една листовка върху колата си. Повечето рекламираха заведения за бързо хранене в квартала или отстъпки в някой от множеството местни барове и клубове.

Доктор Барнс стигна до колата си и взе листовката, готова да я изхвърли. Само че този път не беше листовка, а плик. Отгоре бяха залепени големи букви, изрязани от лъскаво списание, които бяха наредени така, че да оформят името ѝ.

— Какво е това, по дяволите? — промълви тя, остави куфарчето си на земята и разкъса плика.

Изненадата ѝ нарасна. Вътре имаше лист хартия, прегънат на две, с още изрязани букви и думи, залепени една до друга, така че да образуват кратко съобщение. Гуен го разгърна и се приготви да го прочете, когато чу някакъв шум вляво от себе си, или поне така ѝ се стори. Очите ѝ мигновено се стрелнаха в тази посока. Не видя нищо на слабата светлина в паркинга. Там нямаше никого. Доктор Барнс огледа почти празния паркинг. Пак не видя нищо. Отново насочи вниманието си към листа в ръката си и най-сетне прочете бележката.

— Какво? — учуди се Гуен и се намръщи, а след това пак се огледа наоколо. Паркингът беше тих като преди минута.

Погледът ѝ се насочи към началото на посланието и тя го прочете още веднъж.

— Каква глупава, тъпа шега. Нима някой очаква да повярвам? — запита се доктор Барнс и се приготви да изхвърли писмото, но в същия момент забеляза, че на дъното на плика има още нещо.

Тя го изсипа на дланта на дясната си ръка.

И след част от секундата сърцето ѝ се смрази.

32.

Хънтър остана в кабинета, след като Гарсия си тръгна. Въпреки че не научи много от Фейсбук, Туитър и другите социални мрежи, той искаше да се разрови малко по-надълбоко в личните профили на Карън Уорд, Таня Кейтлин и Пит Харис. Започна, като внимателно препрочете всичките петдесет и два коментара под постинга „Ленив мозък“ във фейсбука на Пит Харис. Пак никой не се открие с нищо особено, с изключение на коментара на Таня Кейтлин, която недвусмислено признаваше, че не знае наизуст нито един телефонен номер. Разбира се, убиецът на Карън Уорд можеше да е попаднал на същата информация с други методи и постингът да е само случайност, но Хънтър не вярваше в случайности, особено в този случай, когато Карън беше задала на Таня много директен въпрос: *Сериозно? Нито дори моят номер? Страхотна най-добра приятелка си, няма що.*

През следващия час и половина Робърт прескача от един профил в друг, чете постинги, разглежда снимки и свалени от интернет изображения. Колкото повече четеше и колкото повече изображения виждаше, толкова повече се изненадваше. Хората разкриваха живота си в интернет за всеки, който искаше да прочете за него, и въпреки че повечето уебсайтове на социални медии предлагаха доста надеждни мерки за сигурност, мнозина ги пренебрегваха.

Към девет и половина вечерта очите на Хънтър вече се бяха насълзили от виране в компютърния екран. Трябваше да излезе от кабинета.

Най-голямата му страст беше малцовото шотландско уиски. Старомодният шкаф за напитки в ъгъла на дневната на апартамента му съдържаше малка, но внушителна колекция от малцови уискита, които вероятно биха задоволели повечето познавачи. Робърт не се смяташе за експерт по уискито, но за разлика от мнозина поне знаеше как да цени аромата и качеството му, вместо само да се напие, макар че понякога и това помагаше.

Той си помисли да си отиде вкъщи, където можеше спокойно да се наслади на колкото иска малцово уиски, без да се охарчи, но се поколеба дали идеята да си седи у дома тази вечер е толкова добра.

Хънтър живееше сам. Нямаше съпруга, нито приятелка. Не се беше женил и интимните му връзки рядко продължаваха по-дълго от няколко месеца, понякога много по-малко. Напрежението на работата като детектив в отдел „Свръхтежки убийства“ на лосанджелиската полиция и всеотдайността, която тя изискваше, изглежда бяха прекалено трудни за разбиране от страна на повечето жени. Робърт обаче нямаше нищо против живота на самотник, но все пак беше човек и понякога самотата в малкия му апартамент беше последното, от което се нуждаеше. И тази вечер беше една от онези.

Нощният живот в Лос Анджелис безспорно е от най-оживените, най-лудешките и най-вълнуващите в света. Изборът беше неограничен — от луксозни и модни нощни клубове, където богатите и известните се смесваха с холивудските звезди, до тематични барове и мрачни, долнопробни ъндърграунд заведения и частни купони, където откачалките изпълзваха да играят. В каквото и настроение да си, със сигурност ще намериш подходящо място в Лос Анджелис. Тази вечер Хънтър беше в настроение за силно питие, но в спокойна обстановка.

33.

— Слушаш ли ме, Джон? Ако ме слушаш, гледай екрана.

Стомахът на господин Джей се сви, когато чу непоколебимата решителност в дигитално изменение глас. Очите му бяха втрещени в Касандра и изпълнени със съмнение, гняв и страх. В нейните очи обаче той съзря и нещо друго освен уплаха. Нещо, което беше виждал много пъти преди това, но никога в очите на съпругата си. Беше го виждал в очите на хората, които премахваше — отчаяние, породено от пълна безнадеждност.

Касандра, миличка. Моля те, чуй ме. Всичко ще бъде наред. Ще реша проблема. Обещавам ти, любов моя. Ще умра, преди да позволя да ти се случи нещо лошо.

Сега обаче тя беше осъзнала, че това не е вярно. Какво можеше да направи господин Джей? Как можеше да остане верен на обещанието си? Как можеше да попречи да ѝ се случи нещо лошо? Как можеше да я защити, когато беше на стотици километри от нея?

Объркването на Касандра беше неизмеримо. Тя никога не беше виждала съпруга си толкова безчувствен. Никога не го беше чувала да говори толкова студено. Това не беше господин Джей, когото познаваше. Не беше човекът, за когото се беше омъжила. Касандра се беше омъжила за бизнес консултант, който имаше малка фирма.

Аз работя за най-могъщия синдикат в Лос Анджелис и цяла Калифорния. Синдикат, който не спазва никакви закони. Има си свои закони. Ролята ми в този синдикат е много специфична. Може да се каже, че аз съм „последната правоприлагаща сила“ на техните правила — последната инстанция в тяхната верига за решаване на проблеми. Всъщност аз съм „краят на веригата“. Ако дойда при теб, аз ще бъда последният човек, когото ще видиш.

За какво говореше той, по дяволите? Вярно ли беше нещо от това? Ако блъфираше, за да се опита да уплаши и прогони човека в дома ѝ, изглежда, не успяваше.

— Гледай екрана — заповяда демонът.

Изведнъж, светкавично като шамара, който беше получила по-рано Касандра, господин Джей видя, че вдясно от съпругата му се появи ръка с ръкавица и я наръга във врата. Тялото ѝ се разтресе силно, първо от удара и после от болка. Устата ѝ се отвори, готова за неизбежния писък, но парализираните ѝ гласни струни успяха да издадат само сподавен вик, който микрофонът на мобилния телефон не улови.

— *Heeeee!* — изкрещя господин Джей.

Все още с телефона в ръка, той скочи на крака и загуби равновесие, но бързо го възвърна, като се хвана за леглото. Възелът в стомаха му се превърна в бездънна яма, която заплаши да го погълне.

Очите на Касандра, които все още бяха приковани в неговите, се разфокусираха. Животът отстъпваше пред вцепенението.

Когато ръката с ръкавица се отдръпна, господин Джей осъзна какво всъщност се е случило. Според ъгъла на наръгването, от югуларната вена на Касиди трябваше да бликне кръв с толкова силно налягане, че да я изстреля из стаята. Господин Джей знаеше това много добре, но видя само мъничко петно там, където кожата ѝ беше прободена с игла на спринцовка.

— Успокой се, Джон — каза демонският глас със спокоен и зловещ тон. — Жена ти не е мъртва. Все още. Инжектирах ѝ нещо, което ще вкочани по-голямата част на тялото ѝ, но няма да повлияе на мозъка и нервната ѝ система. Слуховият и зрителният кортекс също няма да бъдат засегнати. Знаеш какво означава това, нали? — Този път човекът, който беше с Касандра, направи пауза, за да постигне драматичен ефект. — Въпреки че тялото ѝ ще бъде временно парализирано, тя ще може да чува, да вижда и да чувства абсолютно всичко. Нали така?

Очите на Касандра трепкаха безцелно няколко секунди и после отново се втренчиха. Озадачеността в тях се превърна първо в борбеност, после в безутешност и накрая в неподправен ужас, когато тя осъзна, че вече не контролира тялото си.

Господин Джей прочете израза в очите ѝ като отворена книга и сърцето му се сви за втори път.

— И така, както се опитвах да ти обясня, преди да ме прекъснеш, Джон, ето какви са правилата.

Тялото на господин Джей се разтрепери от комбинация от гняв и нещо, което не беше изпитвал много отдавна — страх. Той беше говорил сериозно — имаше ли дори малък шанс, щеше да даде живота си за съпругата си, без да се колебае.

— Вземи мен — настоя господин Джей, сдържайки гнева си и опитвайки се да говори спокойно. — Ще дойда при теб — със завързани ръце и очи... както поискаш. Само ми кажи къде и ще бъда там. Ще се разменим. Ще пуснеш съпругата ми и ще вземеш мен. И после прави каквото искаш. Ако това ти доставя удоволствие, може да ме нараняваш до насита, преди да ме убиеш. Няма да се съпротивлявам. Обещавам. Само я пусни.

Последва пълно мълчание.

И в същия момент съвсем нова теория сякаш зашлеви в лицето господин Джей.

— За пари ли става дума? — попита той, съмнявайки се в собствените си думи. — Пари ли искаш?

Пак мълчание.

— Имам близо четири милиона долара в международна банкова сметка. Ако изтегля още ресурси, вероятно ще събера още един милион. Това са пет милиона долара. Всичките са твои. Мога да ти ги прехвърля до последния цент. Ти само трябва да...

— Не ме слушаш, Джон — отново го прекъсна демонът. — Има само един начин да помогнеш на жена си и това е, като отговориш правилно и на двата ми въпроса. Ако ме прекъснеш още веднъж, ще го приема за грешен отговор. Всеки път, когато ми кажеш грешен отговор, жена ти ще бъде наказвана. Разбираш ли какво ти казвам?

Касандра замоли с поглед съпруга си.

— Да или не, Джон? Никой друг отговор няма да свърши работа. Кажеш ли друг отговор освен „да“ или „не“, ще започна да я наказвам.

Господин Джей стисна в юмрук пръстите на дясната си ръка и цялото му същество се разтрепери от неописуем гняв. Никога през живота си не се беше чувствал толкова безпомощен. Накрая каза отговора, който искаше да чуе демонският глас.

— Да.

— Сега най-после си на правилния път — отговори сатанинският глас и обясни правилата. — Просто е, нали? И дори не си помисляй да

се обаждаш на полицията. Уверявам те, че те няма да пристигнат тук навреме.

Устата на господин Джей пресъхна като пустиня.

— И така, слушай, Джон, защото животът на жена ти зависи от това.

Последва изпълнена с напрежение пауза.

— Къде е родена Касандра?

Господин Джей присви очи срещу екранчето. Правилно ли беше чул? Сериозно ли говореше този психопат? Що за тъп въпрос беше този, че да зависи от него човешки живот?

— Това някаква шибана шега ли е? — попита той. Кръвта му кипеше във вените.

— Имаш пет секунди. — Електронно измененият глас изобщо не прозвуча шеговито.

Въпреки че Касандра не можеше да се движи и това се отнасяше и за изражението на лицето ѝ, изразът в очите ѝ се промени като този на съпруга ѝ — първо от ужас в объркване.

Какво? Това ли е въпросът? Не може да е истина. Какво става, по дяволите? Това сигурно е някаква извратена шега.

След това объркването се замени с надежда. Господин Джей беше ходил в града, където беше родена, толкова много пъти, че името сигурно се беше запечатало в паметта му. Нямаше как да сбърка.

— ... четири... три...

— Касандра е родена в Санта Ана — отговори господин Джей. — Ориндж Каунти, Калифорния... Какво е това, мамка му?

Погледът в очите на Касандра омекна, когато отново се напълниха със сълзи — този път на радост.

— Правилно, Джон. Поздравления. Виждаш ли? Не е толкова трудно, нали? Сега трябва само да ми кажеш още един правилен отговор и ти и жена ти пак ще бъдете двойка, макар да имам чувството, че ще трябва да обясняваш много неща. — Отново последва кратко мълчание. — Но нека да не избързваме със заключенията. Още един правилен отговор.

През цялото време господин Джей не откъсваше поглед от Касандра. Към надеждата в очите ѝ се присъединиха опасения, а гневът в неговите очи се замени с отказ да повярва.

— Годишнината от сватбата ви, Джон. Кога е? — попита гласът.

Щом Касандра чу въпроса, изразът в очите ѝ отново се промени — този път от опасения към пълна паника.

Колкото и да обожаваше съпругата си, през последните седем години господин Джей съвсем беше забравил за годишнината от сватбата им. Касандра му беше напомнила три пъти, но когато той не си я спомни за четвърти път, не видя смисъл да му я напомня повече. Но не го обвиняваше. Знаеше, че пропуските в паметта му започнаха след нейния период на депресия, за който господин Джей не знаеше нищо, тъй като тя се стараеше да го крие от него и всички други. Докато Касандра, водена от състоянието си, се дистанцираше от господин Джей, а той правеше същото, но по свой начин, една от последиците беше, че забрави годишнината от сватбата им.

Отчаянието във втренчения поглед на Касандра беше отражение на цялостното поведение на господин Джей. За пръв път, откакто лицето на съпругата му изпълни екранчето на мобилния му телефон, той отмести очи от нея и сякаш търсеше нещо, погледна първо наляво и после надясно.

— Имаш пет секунди... Четири...

Господин Джей погледна към тавана. Знаеше датата. Разбира се, че знаеше датата на собствената си сватба. Трябваше само да разрови паметта си.

— Три...

Той си пое дъх много по-обезпокоено, отколкото мислеше.

— Две...

Очите му се върнаха на екрана и видяха, че по лицето на съпругата му отново се стичат сълзи. В тях нямаше радост.

— Седми март — най-последно изтърси господин Джей. — Оженихме се на седми март. Годината беше 1996.

34.

Доктор Гуен Барнс седеше в стая за разпити номер две в полицейския участък на Рампарт на Западна шеста улица. Тя изпи остатъка от блудкавото, изстинало кафе. Преглътна горчивата течност и стомахът ѝ се разбърка.

— Стига толкова — промълви Гуен, остави вече празната картонена чаша на голямата метална маса пред себе си и я отмести настрана. Дори това да беше най-превъзходното кафе на света, след пет чаши нямаше как да изпие още едно. Нуждаеше се от голяма чаша вино, не от такива боклуци. По-скоро цяла бутилка. — Това надминава абсурдното — добави тя и се обърна към голямото, подобно на прозорец огледало вдясно от нея. Не за пръв път беше в полицейска стая за разпити. Много добре знаеше, че гледа едностранно огледало, но това не беше разпит. От другата страна нямаше никой, който да я наблюдава, въпреки че ѝ се искаше да има. Може би някой слушаше. — Сигурно е някаква шега — каза доктор Барнс достатъчно високо, за да бъде уловен гласът ѝ от многопосочния микрофон в средата на масата. — Досега трябваше да дойде някой детектив. Хайде.

Докато довършваше изречението си, тя се обърна, погледна към тежката врата на два метра от нея и зачака, подканвайки я да се отвори.

Десет.

Двайсет.

Изминаха трийсет секунди.

Не ѝ провървя.

Гуен въздъхна дълбоко и се облегна назад на неудобния метален стол.

На масата пред нея бяха наредени мобилният ѝ телефон, ключовете на колата, пликът, оставен на предното стъкло на тойотата ѝ, и бележката, която беше намерила в него. Всеки път, когато я погледнеше, сърцето ѝ пропускаше един удар.

След като прочете писмото в подземния паркинг на сградата, където се намираше психотерапевтичният ѝ кабинет, доктор Барнс се

изсмя на глас и веднага го отхвърли като „нелепа шега без чувство за хумор“. След това обаче намери другото, оставено за нея в плика, нещо, което придаваше на всичко много повече логика, и смехът ѝ мигновено се превърна в отчаяна паника. Двайсет и пет минути по-късно тя влезе в полицейския участък на булевард „Винъс“.

С нея разговаря полицаи и записа показанията ѝ, но Гуен настоя да говори с детектив. Не искаше случаят ѝ да се замече под килима.

Полицаят обясни, че по това време детективите не са на работа и че тя има две възможности за избор. Едната беше да чака да дойде детектив, ако наистина смята, че е необходимо, а другата — да се прибере вкъщи, а детективът да ѝ се обади по телефона или да я посети в удобно за нея време.

Последното, което искаше в момента доктор Барнс, беше да си отиде вкъщи сама, затова чакаше доста отдавна, но не идваше детектив да разговаря с нея. След близо два часа, четири чаши ужасно кафе и пет все по-ядосани разходки до гишето на рецепцията полицаят най-после ѝ каза, че е успял да се свърже по телефона с единия от детективите и че той е тръгнал насам. Полицаят, който добре разбираше раздразнението на доктор Барнс, я попита дали предпочита да чака в някоя стая за разпити, далеч от шума и бъркотията в приемната на участъка. Гуен с радост прие. Беше започнала малко да се плаши от погледите, които ѝ хвърляше едрият, нашарен с татуировки мъж, седнал в отсрещната страна на приемната.

Това беше преди един час.

35.

Господин Джей примигна веднъж... два пъти.

Касандра задържа погледа си върху съпруга си още част от секундата и после затвори очи.

Седми март — помисли си той. — *Правилно, нали? Трябва да е така. Защо иначе датата изскочи в главата ми? Касандра и аз се оженихме преди двайсет и една години на седми март в катедралата „Дева Мария на ангелите“ в центъра на Лос Анджелис.*

Касандра отвори разфокусираните си очи. Сега в тях се четеше само ужас.

— Надявам се, че гледаш право в очите на жена си, Джон — каза демонът. — Защото ти току-що я разочарова.

— Какво? Не, почакай...

— Това не е датата на сватбата ви — прекъсна го гласът. — А правилата са: ако ми кажеш грешен отговор, Касандра ще бъде наказана.

— Не, моля те, почакай...

— Правилата са си правила, Джон. Ти ми каза, че „прилагаш правила“, затова съм сигурен — разбираш, че те трябва да бъдат прилагани.

Все още задържайки се на лицето на Касандра като главна тема, камерата се вдигна няколко градуса нагоре. След няколко секунди зад стола на Касандра застана фигура, облечена изцяло в черно. Господин Джей виждаше само лицето на съпругата си и силния торс на човека, който стоеше точно зад главата ѝ.

— Помниш правилата на нашата малка игра, нали, Джон? — риторично попита демонът. — Трябва да продължиш да гледаш. Затвориш ли очи, тя отново ще бъде наказана. Отместиш ли поглед, тя отново ще бъде наказана. Отдръпнеш ли се от камерата на телефона си и не те виждам на екрана, тя ще бъде наказана.

Погледът на господин Джей остана прикован там, където беше.

— А сега искаш ли да знаеш защо парализирах жена ти? — Демонът не дочака отговор. — За да не развали забавлението, като помръдне.

Изведнъж ръцете с ръкавици на демона се вдигнаха над главата на Касандра. Не бяха празни.

36.

Доктор Гуен Барнс за пореден път погледна часовника си и измърмори:

— По дяволите.

Беше й писнало. Тя събра нещата си и ги сложи в куфарчето. Все още не искаше да се прибира у дома, затова реши да направи нещо, което трябваше да стори отдавна — да отиде в друг полицейски участък.

Гуен стана и се приготви да си тръгне. В същия момент вратата на стаята за разпити се отвори и вътре влезе висок и як мъж. Изглеждаше на около четиридесет и пет и имаше сурово лице, което оставяше убеждението, че не се е усмихвал от години. Дрехите му бяха чисти, но измачкани и раздърпани, сякаш беше спал с тях, а косата — провиснала и несресана.

— Госпожо Барнс — каза той и протегна ръка. Гласът му звучеше дрезгаво. — Аз съм детектив Джулиан Уеб. Приятно ми е да се запознаем.

Тя стисна ръката му и се представи, като уточни, че е доктор.

— Ужасно съжалявам, че ви накарах да чакате толкова дълго, докторе. Ако можех да дойда по-рано, щях да го направя, но тази вечер бях на две местопрестъпления на убийства и на едно на групово изнасилване.

Доктор Барнс не прикри изненадата си.

— За жалост — обясни детектив Уеб, — в някои ноци се случват такива неща. Ако това е Градът на ангелите, Бог да ме опази да не попадам в Града на дяволите. — Той посочи към масата. — Моля...

Гуен се върна на същото място, където беше седяла един час. Детектив Уеб се настани на стола срещу нея от другата страна на масата.

— И така, как мога да ви помогна? — Той склочи пръсти и сложи ръце на масата.

Доктор Барнс се вгледа изпитателно в детектива. Той имаше вида на човек, свикнал с тежка работа и отговорност. Тя си пое въздух през носа и бавно го издиша през устата, а после започна да разказва историята си от момента, когато слезе в подземния паркинг.

— Носите ли бележката? — попита детектив Уеб и си сложи очилата за четене, които бяха окачени на връв на врата му.

Гуен остави писмото на масата.

Детектив Уеб извади латексови ръкавици от джоба си, нахлузи ги и обърна плика към себе си.

— Казахте, че не сте получавали други такива бележки? — попита той.

Тя поклати глава.

— Това е първата.

— Пипал ли я е някой друг освен вас?

— Не.

— Тогава откакто сте намерили бележката, никой друг не я е докосвал?

— Не.

Детектив Уеб отвори плика и извади писмото. Фактът, че са използвани изрязани от списание букви и думи, изглежда, не го изненада. Той го прочете наум.

Хващам се на бас, че не си ме забелязала, че стоя зад теб, когато си купи „Лос Анджелис Таймс“ от павилиона за вестници, нали?

...

Трябва да кажа, че косата ти мирише различно, когато си будна.

Детективът прочете писмото два пъти и вдигна очи към доктор Барнс.

Тя гледаше право в него.

Уеб махна очилата за четене от носа си и ги пусна да увиснат на връвта около врата му.

— Кога за последен път си купихте „Лос Анджелис Таймс“ от павилион, докторе?

— Тази сутрин. Правя го всяка сутрин, преди да отида в кабинета си.

— И къде се намира?

— В центъра. На Западна девета улица.

Детективът кимна.

— Оживена улица. И забелязахте ли някой да стои зад вас, докато си купувахте вестника? Някой, застанал достатъчно близо, за да помирише косата ви?

— Не.

— Помислете внимателно, докторе. Тази сутрин, вчера или може би завчера?

— Повярвайте ми, детектив Уеб, мислих за това по-внимателно, отколкото можете да си представите. Не забелязах никой да стои зад мен — тази сутрин, вчера, завчера или в който и да е друг ден.

Уеб се облегна назад на стола и се вгледа в доктор Барнс. Тя беше привлекателна жена. Черната ѝ като нощ коса беше оформена в идеална прическа — подстригана на стъпала и късо на тила, с подълги кичури от двете страни на лицето. Очите ѝ, тъмни като косата, притежаваха някаква ведрост, която беше заразителна. Присъствието ѝ беше успокояващо. Детективът не се изненада, че Гуен Барнс е избрала да стане психотерапевт.

— Имали ли сте неприятности с преследвачи, докторе?

— Не, не бих казала — отговори тя и на свой ред се втренчи в него. — Не изглеждате убеден.

Уеб повдигна рамене.

— Всяка година получаваме десетки оплаквания за преследвачи, докторе. Занимавам се с някои от случаите. Истината е, че вие отговаряте на профила на обичайната мишена.

Доктор Барнс се изненада от забележката, но изражението ѝ не показа нищо.

— И какъв е профилът?

— Вие сте неомъжена и много привлекателна жена, докторе. Кариерата ви, изглежда, е доста успешна...

— Откъде знаете, че не съм омъжена? — прекъсна го тя.

Детективът нацупи устни и учудено повдигна рамене, сякаш искаше да каже: *Сериозно ли питате?*

Гуен вдигна ръце в знак, че се предава. За момент беше забравила къде се намира.

— Добре — каза Уеб. Знаеше, че доктор Барнс е имала предостатъчно време да мисли за сценариите около писмото. — Нека ви задам няколко бързи въпроса, докторе. Мислите ли, че бележката може би е от някой бивш — съпруг, приятел, любовник — някой, с когото сте имали връзка в миналото? Може би някой, с когото връзката не е приключила много добре?

Тя поклати глава.

— Нямам бивш съпруг. И не на другите въпроси. Само за това си мисля, откакто намерих бележката. И тъй като чаках тук няколко часа, премислих го стотици пъти. Не се сещам за абсолютно никого.

— Още веднъж, съжалявам, че сте чакали толкова много. — Тонът на Уеб беше откровен и искрен. Той продължи по-нататък. — А срещате ли се с някого в момента?

— Не, с никого.

Детективът кимна.

— Ами някой бивш пациент? — попита той. — Или може би настоящ?

Доктор Барнс отново поклати глава.

— Не. Мислих и за това. Не се сещам за никого, способен на такова нещо.

— Хората са способни на неща, които дори не можете да си представите, докторе. — Уеб се засуети с очилата си. — Сещате ли се изобщо за някого, който може би е искал да ви уплаши или... да ви нарани?

Гуен повдигна рамене.

— Не, наистина не се сещам за никого.

Детективът се наведе напред и сложи лакти на масата.

— Искате ли да чуете искреното ми мнение, докторе?

— Не, съвсем не. Кажете ми някоя глупост, защото ще ми помогне много повече.

Уеб продължи да я гледа.

— Съжалявам — каза тя и вдигна длани. — Денят ми беше много напрегнат. — Доктор Барнс наклони глава настрана. — И съм гладна.

— Не е необходимо да се извинявате, докторе. Разбирам ви.

— Е, какво е искреното ви мнение?

Детективът погледна още веднъж бележката на масата и отново се втренчи в жената срещу него.

— Мисля, че това е само номер. Някой се заная с вас. Може би човек, когото дори не познавате. Шегаджия. Някой, който знае, че сте психотерапевт и вероятно ще анализирате прекалено много бележката. Може би този човек работи в същата сграда като вас. Виждал ви е, че си купувате вестник всяка сутрин. Не съм сигурен, но бих казал следното... — Той кимна веднъж. — Вие сте тук. Уплашена сте. Това е реакцията, която е искал да извлече от шегата. Много съжалявам, че ще го кажа, доктор Барнс, но мисля, че сте си изгубили времето.

За негова изненада тя се съгласи с него.

— Точно това си помислих и аз, когато прочетох бележката първия път. Реших, че е шегга, при това не особено остроумна, но после забелязах, че в плика има още нещо.

Уеб се намръщи и пак отмести поглед към плика на масата.

— Какво?

Гуен взе плика, наклони го и изсипа съдържанието му.

37.

С внушителната си колекция от триста и няколко бутилки бърбън, ръжено и малцово шотландско уиски, „Севън Гранд“ беше един от най-добрите барове в цял Лос Анджелис за любителите на уискито.

Хънтър слезе от таксито точно пред номер 542 на Западна седма улица. Вятърът, появяващ от крайбрежието, се беше засилил значително и нощният въздух беше придобил лек мирис на влажна пръст, известявайки, че дъждът е неизбежен. Робърт вдигна яката на якето, бутна вратата и се качи на втория етаж, където се намираше уиски барът.

— Здравейте и добър вечер. — Високата метър шейсет и осем салонна управителка с кестенява коса посрещна Хънтър с насърчителна усмивка до остъклената врата на „Севън Гранд“. — Ще вечеряте ли при нас, или ще желаете само питие? — Тя говореше с очарователен шотландски акцент.

— Вероятно и двете.

Салонната управителка беше близо тринайсет сантиметра по-ниска от Хънтър и наклони глава настрана, опитвайки се да погледне зад него. Нямаше друг.

— Сам ли сте?

— Това е историята на живота ми — пошегува се Робърт и кимна.

Усмивката ѝ стана по-сияйна. Тя взе две менюта.

— Моля, последвайте ме.

Салонната управителка го поведе по малкия коридор в преддверието, който беше украсен с тапети на карета и препарирани животни. Минаха покрай билиардната зала и бара вдясно и продължиха към оживения ресторант. Звукът на шумни разговори се смесваше неравномерно със забързания ритъм на електросуинг, който се разнасяше от тонколониите.

— Идвали ли сте при нас и преди?

— Да, бил съм тук няколко пъти, предимно само в бара, но мина доста време от последния път.

— Тъкмо щях да кажа, че не си спомням да съм ви виждала, а работя тук от осем месеца.

— Не ви обвинявам — отвърна Хънтър. — Нямам особено запомнящо се лице.

Тя спря, обърна се и го погледна.

— Не бих казала — отново се усмихна. — Напротив, имате поразително лице, с добри очи. Хората запомнят това.

— Благодаря — усмихна се и Робърт.

Те тръгнаха покрай голяма маса, където осем млади мъже със скъпи, прилепнали по телата костюми, изглежда, си правеха купон.

— Хей, ти, секси девойче — каза единият, обръщайки се към салонната управителка с най-лошия шотландски акцент, който беше чувал Хънтър. Освен това младият мъж явно беше прекалил с пиенето. — Искаме още къркане, но не от тази шотландска помия. Нуждаем се от още една бутилка от хубавия, стар американски бърбън — в стил Тенеси, чуваш ли? Момците тук са жадни.

Приятелите му избухнаха в силен смях.

— Няма проблем, господине — учтиво отговори салонната управителка. — Веднага ще изпратя още една бутилка на масата ви.

— Тъй вярно — каза младият мъж, застана пред нея и препречи пътя ѝ. — Мисля, че ще е по-добре ти да я донесеш, девойче. — Той извади банкноти по пет долара от портфейла си и ги размаха пред лицето ѝ.

— Съжалявам, господине — отвърна тя и отстъпи крачка назад, но запази вежливия си тон. — В момента не мога да приемам поръчки, защото настанявам клиент. Ако изчакате един момент, ще изпратя сметката заедно с бутилката или може да платите общо накрая.

— Сигурен съм, че клиентът може сам да си намери маса, нали, момко? — Мъжът сложи ръка на рамото на Хънтър и я остави там.

Робърт погледна първо ръката на дясното си рамо и после пияния млад мъж. Когато мъжът съзря израза в очите му, усмивката му помръкна и ръката му бързо се спусна отстрани на тялото му. Салонната управителка видя това и прехапа устни, за да съдържи усмивката си. Младият мъж обаче още не беше приключил. Той отново насочи вниманието си към нея и обгърна с ръка раменете ѝ.

— Трябва да дойдеш да купонясваш с нас, девойче. Ние ще ти покажем какво е наистина да си прекараш добре, не можем ли, човеци?

— Тъй вярно — едновременно отговориха другите и отново се заляха от смях.

Хънтър се приготви да се намеси, когато салонната управителка се дръпна от прегръдката на мъжа и сама ги постави на място.

— Три неща — спокойно каза тя и започна да отброява на пръсти. — Първо, „човеци“ е дума, която в този контекст се употребява главно в Англия, Ирландия, Австралия и Нова Зеландия. — Тя сви първия си пръст. — Второ, не се употребява в звателен падеж. „Не можем ли, човеци?“ е безсмислен израз и показва невежеството ви по английска граматика. Трябваше да се придържате към „момци“. И трето, не купонясвам с малки момченца.

Смехът и виковете станаха още по-силни и всички на масата започнаха да се подиграват на приятеля си. Никой от тях, изглежда, не съзнаваше, че забележката е насочена към цялата група.

— Стилът ти ми харесва — отбеляза Хънтър, когато най-последна минаха покрай досадната пияна компания. — Но не мисля, че някой от тях знае какво означава „звателен падеж“.

— Вероятно не — засмя се салонната управителка. — Изглеждат тъпи.

— И пияни — добави Робърт.

— Градски момчета от финансовия район — каза тя и погледна през рамо Хънтър. — Тук има най-малко една група от тях всяка вечер в седмицата, защото финансовият район е зад ъгъла. И винаги са едни и същи — твърде богати, твърде млади и тъй като имат толкова много пари, че не знаят какво да ги правят, мислят, че могат да се държат както си искат. И в Глазгоу има много такива. Наричаме ги „лайнари“.

— Уместно — усмихна се Робърт.

— Почакайте... — Салонната управителка спря, когато най-последна стигнаха до малка квадратна маса в дъното на просторния и препълнен ресторант. — Не работите във финансовия сектор, нали? — Тя изглеждаше искрено смутена.

Хънтър инстинктивно се огледа — черни джинси, черни обувки, синя риза и тънко черно кожено яке.

— Имам ли вид на работещ във финансовия сектор? — малко обезпокоено попита той.

— Не, съвсем не — отговори салонната управителка. — Но ако съм научила нещо за Лос Анджелис, е, че външният вид тук почти винаги е измамен.

— Да, вярно е — съгласи се Робърт. — И не, не работя във финансовия сектор.

— Олекна ми. За момент излязох от кожата на професионалист. — Тя погледна свободната маса, пред която стояха. — Заповядайте. В момента това е единствената свободна маса. Освен ако не искате да седнете до бара.

— Не. Тук е идеално. Благодаря.

— Удоволствието е мое. — Салонната управителка изчака Хънтър да седне и после сложи две менюта на масата пред него. — След малко при вас ще дойде сервитьор. А в това време, тъй като сте били тук и преди, желаете ли да ви донеса нещо от бара?

— Да, би било чудесно, благодаря. Сервирате ли все още „Килкоман“?

Тя кимна по начин, който показва на Робърт, че одобрява избора му.

„Килкоман“ беше една от малкото спиртоварни в цяла Шотландия, които все още приготвяха малца по традиционния начин, връщаха уискито към корените му и на свой ред създаваха изумителни видове.

— Да, разбира се. Имате ли предвид някое определено? Имаме няколко вида.

— Да, сингъл малц, ако има.

Лявата ѝ вежда леко се повдигна нагоре.

— Има. Лед?

— Не. — Хънтър поклати глава. — Само малко вода, моля.

Този път салонната управителка не прикри одобрението си.

— Американец, който не само знае да избира уиски, но и как да го пие. Не се срещат много такива.

Робърт се намръщи.

— Наистина ли? Дори в голям уиски бар като този?

Тя се засмя.

— Ще се изненадате. Дори не знаят как се пише уиски. А занапред нещата ще стават още по-лоши. — Салонната управителка

кимна към масата на „градските момчета“. — Разбирате ли какво имам предвид?

Хънтър се усмихна.

— Да, предполагам, че сте права.

— Веднага се връщам с питието ви.

Тя тръгна към главния бар, а Хънтър прелисти менюто с ястията.

— Заповядайте — каза салонната управителка само след минута и сложи на масата му чаша уиски и миниатюрна каничка вода. — „Килкоман“ от 2010 година, сингъл малц.

— Благодаря — отговори Робърт и затвори менюто.

— Избрахте ли си нещо?

Той кимна.

— В такъв случай, след като вече съм тук, мога да взема поръчката ви.

Хънтър си поръча чийзбургер и пържени картофи.

— Веднага ще ви ги донесат — отвърна салонната управителка, замисли се за момент и после протегна ръка. — Между другото, казвам се Линзи.

— Робърт — отговори Хънтър и стисна ръката ѝ. — Приятно ми е да се запознаем.

— И на мен. — Думите ѝ бяха последвани от съвсем леко, но очарователно намигане.

Линзи тръгна криволичейки между масите, като внимаваше да избегне „градските момчета“. Хънтър взе чашата и я поднесе към носа си. Ароматът на торфен пушек на златистата течност го накара да се усмихне. Той вдигна каничката, сипа няколко капки вода в уискито и най-после отпи. Първо се усещаше лек, сладък вкус на ванилия, а след това — по-траен меден аромат на жарава — идеалната комбинация за малцово уиски. Робърт затвори очи и се наслади на мига — може би малко по-дълго, отколкото трябваше, защото не забеляза човека, който застана пред масата му.

— Дължиш ми обяснение.

38.

Предметът се измъкна от плика и падна на масата. Детектив Уеб придърпа стола си по-близо, за да го разгледа по-добре. Очите му се стрелкаха между предмета и доктор Барнс няколко секунди, докато се питаше дали ще види само това, но от плика не излезе нищо друго.

— Това е... сребърна гривна — безучастно каза той, докато гледаше змиевидната плетка на гривната с амулет сърце.

— Това е гривна от бяло злато — поправи го доктор Барнс. — Не е сребърна.

— Добре. Извинете — отговори Уеб, като се зачуди какво значение има това.

Гуен видя изражението му и обясни:

— Мама ми подари тази гривна за тринайсетия рожден ден. Семейството ни беше много бедно. Живеехме в лош и занемарен квартал. Баща ми ни напусна, когато бях на пет години, и повече не го видяхме. Майка ми работеше на две места, за да ни издържа, и е спестявала всеки цент, който може да си позволи, бог знае колко дълго, за да може да купи такова нещо. — Гласът ѝ изведнъж стана тъжен. — Тя почина само няколко месеца след това.

Едва тогава детективът забеляза надписа с дребни букви върху амулета сърце. Три думи една над друга — *Винаги бъди силна*.

— Съжалявам — с искрен тон каза той.

Доктор Барнс прие думите му, като кимна, и след това продължи:

— От тринайсетия си рожден ден неизменно нося гривната всеки ден. Никога не забравям да си я сложа. Не съм я губила. Винаги е с мен. Свалям я само когато си лягам да спя.

Уеб изглеждаше заинтригуван.

— Не мога да спя с бижута на мен — поясни тя. — Махам всичко — гривни, колиета, пръстени. Не знам защо, но ме плашат. Сънувам кошмари.

Детективът реши, че това е интересно, защото имаше приятелка, която също не можеше да спи с бижута. Сваляше ги, преди да си легне,

включително венчалната халка.

— Снощи се прибрах вкъщи — продължи да разказва Гуен, — махнах гривната, пръстените и колието си и ги оставих на нощното шкафче, както правя всяка вечер. Когато се събудих сутринта, всичко беше там, с изключение на гривната. Беше изчезнала.

Уеб се наклони да каже нещо, но тя го изпревари.

— Да — каза доктор Барнс.

Той се намръщи.

— Да. Да. Не. И да.

— Моля?

— Знам какво ще ме попитате, детектив. Първо ще ме попитате дали съм абсолютно сигурна дали гривната е била на мен, когато съм се прибрала вкъщи. Отговорът на този въпрос е да. После ще ме попитате дали съм абсолютно сигурна, че съм я свалила и оставила върху нощното шкафче, както ви казах. Отговорът на този въпрос също е да. След това ще ме попитате дали няма вероятност гривната да се е разкопчала някъде и да е паднала от китката ми, може би на паркинга, където е кабинетът ми, или пред дома ми, или дори до павилиона, откъдето всяка сутрин си купувам вестник.

Смаяната физиономия на Уеб определено беше по-приятна от безучастната, но не много. А той наистина беше смаян. Дотук доктор Барнс беше познала за всичко.

Детективът кимна и призна:

— Точно това си мислех, докторе. Ако гривната е паднала от китката ви пред павилиона, някой може да я е видял и вместо да постъпи правилно и да ви я върне, да е решил да превърне всичко в груба шега. — Той почука с показалец два пъти по бележката. — Това със сигурност би обяснило посланието.

— Да — съгласи се Гуен, — но отговорът на този въпрос е не. Няма как гривната да е паднала от китката ми вчера сутринта пред павилиона за вестници или някъде другаде.

Уеб отново се наклони да ѝ зададе въпрос, но тя вдигна ръка и го прекъсна.

— Как мога да бъда сигурна ли?

На лицето на детектива пак се изписа смаяно изражение. Той реши, че е безсмислено да пита, затова се облегна назад на стола и я остави да говори.

— Защото няма как да изкарам цял ден без гривната и да не забележа, детектив. Всеки път, когато се нервирам или мисля за нещо, аз я въртя на ръката си. — Дясната ѝ ръка машинално се стрелна към лявата ѝ китка. — Движението е несъзнателно. Правя го от години и всеки ден го повтарям десетки пъти. Не бих изкарала и половин час, без да забележа, че гривната ми я няма.

Уеб беше забелязал движението най-малко два пъти през последните няколко минути и това не го изненада. Знаеше, че всеки има нервен тик. Той например прокарваше език по устните си.

— И снощи — продължи доктор Барнс, — докато карах към дома си, ясно си спомням, че я въртях на ръката си в колата, следователно отговорът ми на следващия въпрос е да. Да, детектив Уеб, сигурна съм, че гривната не е паднала от китката ми в колата. Беше на ръката ми, когато се върнах вкъщи снощи. Беше на мен, когато си легнах, и я сложих на нощното шкафче, преди да угася лампата. Сто процента съм сигурна в това. Тази сутрин, когато се събудих, гривната я нямаше.

След повече от двацет години като полицаи Уеб беше придобил уменията да преценява хората с един поглед, още по-добре, като прекара няколко минути с тях. Доктор Гуен Барнс изглеждаше уравновесена, интелигентна и разумна жена. Тя нито веднъж не повиши тон, независимо от настроението си. Умееше да говори и дотук всичките ѝ доводи се основаваха на правдоподобни и възможни факти.

— Побърках се, когато не намерих гривната сутринта — добави доктор Барнс. — Търсих я къде ли не — под леглото, зад нощното шкафче, в чекмеджетата, под килима, в дневната, в кухнята... навсякъде. Дори в колата. Нямаше я. Помъчих се да си спомня всяка моя стъпка вчера, от момента, в който се върнах в дома си, до момента, в който си легнах, защото знаех, че гривната беше на ръката ми, когато отворих външната врата. — Тя млъкна, за да си поеме дъх. В момента една много голяма чаша вино наистина би ѝ се отразила добре. — И тази сутрин за пръв път закъснях за първия си сеанс за деня. Аз съм психиатър, детектив Уеб, и по-добре от повечето хора разбирам как работи човешкият мозък. Напълно съзнавам, че тъй като всяка нощ извършвам абсолютно едни и същи движения, преди да угася лампата в спалнята си, тоест оставям всичките си бижута на нощното шкафче,

за мозъка ми е много лесно да бъде заблуден да си помисли, че съм направила нещо, което в действителност не съм. Повтарящите се действия имат такъв ефект върху мозъка, но ви уверявам, че случаят не е такъв.

Уеб прокара език по устните си.

— Тогава мислите, че някой е нахлул в дома ви снощи, влязъл е в спалнята, докато сте спели, и е взел гривната ви с намерението да направи това. — Той врътна брадичка към бележката и гривната на масата. — И може би дори е помирил косата ви.

— Да, точно това мисля, детектив, защото не виждам друго обяснение.

— Забелязахте ли следи от влизане с взлом?

Доктор Барнс въздъхна толкова тежко и отчаяно, че въздухът в стаята сякаш се сгъсти.

— Не мога да бъда сигурна, защото не проверих. Събудих се сутринта и не можах да намеря гривната, затова очевидно първата ми мисъл не е била, че някой е влизал в дома ми.

— Първата ви мисъл е била, че може би сте я изгубили.

— Да — пораженски призна Гуен.

Дори детектив Уеб въздъхна дълбоко.

— Добре — каза той и реши да опита отново. Наистина искаше да помогне на доктор Барнс. — Преди да излезете от дома си сутринта, спомняте ли си дали вратата беше заключена или отключена?

— Външната врата беше заключена.

— Сигурна ли сте?

— Да. Спомням си, че я отключих сутринта. Не проверих задната врата, но тя винаги е заключена.

Уеб не знаеше какво още да каже. Доктор Барнс заговори отново. Следващите й думи се отрониха бавно от устата ѝ и бяха изпълнени с чувство.

— Детектив, не знам какво друго да ви кажа, но съм убедена, че не съм изгубила гривната.

Тя скръсти ръце пред себе си, сякаш изведнъж температурата в стаята се понижи с няколко градуса. Тогава за пръв път детектив Уеб видя, че доктор Барнс показва страх. Неподправен страх.

— Някой е бил в стаята ми, детектив, казвам ви. Някой е бил там, до леглото ми, и ме е наблюдавал, докато спя.

39.

Екранът на мобилния му телефон угасна. Господин Джей имаше чувството, че целият му свят рухна около него. Краката му се огънаха под тежестта му и се наложи да се подпре на стената, за да не падне. Пръстите му изпуснаха телефона, който отскочи в леглото и падна на пода. В нищо нямаше логика. Струваше му се, че току-що черна дупка е погълнала цялото му същество и не е останало нищо освен празна човешка черупка.

— Какво се случи? — промълви той. Обезумелите му очи претърсиха за убежище всеки ъгъл на хотелската стая, но не намериха нищо. Стените сякаш го притискаха. — Сигурно се побърквам. Това не може да е истина. Не може.

Господин Джей вдигна треперещите си ръце към лицето и силно го потърка.

Стените продължаваха да го притискат.

Той се обърна и бързо отиде в банята, където пак наплиска със студена вода лицето си.

— Касандра — каза господин Джей, когато съзря очите си в огледалото. — Това не е истина — опита се да убеди той отражението си. — Не е истина. И ще ти го докажа. Нищо от това не беше реално.

Господин Джей се втурна обратно в спалнята, взе мобилния си телефон от пода, върна се в банята и отново застана пред огледалото.

— Ще видиш. Ей сега ще ти се обадя — каза той и с треперещи пръсти набра номера на съпругата си. — Не знам какво беше това, по дяволите, но не беше реално. Нищо не беше истина. Ще видиш.

Вместо да позвъни в другия край на линията, обаждането се прехвърли направо към гласовата поща.

— Здравейте. Свързахте се с телефона на Касандра Дженкинсън. За жалост, не мога да...

Господин Джей затвори и пак набра номера.

Отражението в огледалото зачака.

— Здравейте. Свързахте се с телефона на Кас...

Той затвори и отново натисна бутона за бързо избиране.

— Здравейте. Свързахте се...

Господин Джей прекъсна обаждането и пак насочи поглед към огледалото. Отражението му все още чакаше.

У дома — прошепна глас в главата му. — *Обади се на домашния телефон.*

Господин Джей натисна бутона за бързо избиране на домашния си номер.

Телефонът иззвъня няколко пъти и накрая спря.

— Здравейте...

Господин Джей веднага позна гласа от другия край на линията и дъхът му секна, сякаш изсмукаха живота от него. Гласът беше неговият. Беше се включил телефонният секретар.

— Свързахте се с дома на...

Той изчака сигнала в края на съобщението.

— Касандра, мила, аз съм. Ако си там, моля те, вдигни. Моля те. — Гласът му потрепери. — Трябва да говоря с теб, скъпа. Трябва да чуя гласа ти. Моля те, вдигни телефона. Моля те.

Отговор не последва.

— Мамка му! — изпълненият му с мъка вик отекна в цялата стая.

Пет минути по-късно господин Джей все още седеше на ръба на ваната, притиснал длани до лицето си. Мобилният телефон беше до краката му, върху плочките на пода. Отражението му в огледалото се беше уморило да чака.

Изминаха още пет минути. Господин Джей най-после свали ръце от лицето си и безцелно ги спусна до тялото си. Чувстваше се напълно лишен от енергия. Клепачите му потрепнаха няколко пъти и зениците му се свиха, филтрирайки ярката светлина, която се отразяваше в белите плочки. След още една минута той се свърза от унеса на объркването и успя да се съсредоточи. Когато го направи, всичко изглеждаше различно — стаята, въздухът, целият му свят. Кръвта му беше изстинала във вените, белите му дробове вдишваха омраза вместо кислород и той вече не чувстваше ударите на сърцето си в гърдите. Всичко в него беше умряло заедно със съпругата му. Всичко освен мозъка му. Трябваше да го запази жив. Трябваше да мисли. И го

направи. След няколко минути господин Джей взе телефона и се обади на първия от три номера.

40.

Хънтър насочи вниманието си към човека, който стоеше пред него, и се намръщи, но несигурността във втренчения му поглед продължи само за част от секундата и после се замени с израз на пълна изненада, който жената пред него изтълкува погрешно.

— О, много съжалявам — каза тя, без да може да прикрие смущението си. — Не ме помниш, нали? — В тона ѝ прозвуча разочарование.

— Разбира се, че те помня — отвърна Хънтър и остави питието си на масата. — Денонощната читалня в Калифорнийския университет. — Той разрови паметта си за името ѝ. — Трейси, нали? Трейси Адамс.

Разочарованието ѝ се замени с престорено свенлива усмивка.

— Косата ти е различна — добави Робърт. — Затова не те познах веднага.

Чупливата ѝ червена коса беше прибрана зад ушите с две малки шноли и разкриваше елегантни обици с черепи с мънички черни камъчета вместо очи. Останалата коса падаше свободно на раменете ѝ и обрамчваше много привлекателно сърцевидно лице с изразителни зелени очи зад старомодните очила „котешки очи“, но разликата беше в бретона ѝ. Този път, вместо да се извива над челото ѝ и да образува лимба, бретонът падаше естествено над лицето ѝ и закриваше отчасти лявото ѝ око.

— Извинявай, че се натрапвам — каза Трейси. Държанието ѝ все още показваше леко неудобство. — Седях до бара, когато видях, че салонната управителка те води към масата ти. — Тя леко повдигна рамене. — Реших да дойда да ти кажа здравей.

— Изобщо не се натрапваш. — Погледът на Хънтър се отмести за миг към бара. — Радвам се, че дойде.

Той не искаше да прозвучи твърде напорист и бързо прецени обстановката. Никой край бара не гледаше с очакване към тях. Пък и Трейси държеше в ръка питието си и това предполагаше, че никой не я

чака на бара или на някоя маса. Робърт посочи свободното място срещу себе си.

— Искаш ли да седнеш?

Трейси се поколеба за момент.

— Сигурен ли си? Наистина не искам да се натрапвам.

— Не се натрапваш — увери я Хънтър. — За мен ще бъде удоволствие.

Свенливата усмивка се завърна на устните ѝ и тя най-после прие и кимна.

— В такъв случай, добре. Благодаря.

Трейси седна, остави питието си на масата и кимна към чашата на Хънтър, припомняйки момента, когато се запознаха до автомата за кафе.

— Трябва да отбележа, че това изглежда много по-привлекателно от „Карамел фрапучино делукс“.

Робърт се усмихна.

— Съгласен съм. Вероятно и по-здравословно.

— Е, какво пиеш? Изборът тук е зашеметяващ.

— Да, със сигурност — отговори Хънтър и погледна чашата си.

— Шотландско уиски. „Килкоман“. „Карамел ечемик делукс“.

Трейси се засмя.

— От коя година?

Въпросът изненада Хънтър.

— 2010.

Тя направи гримаса, която изразяваше смайване.

— Страхотен избор. Те са много традиционна дестилерия. Ако не греша, мисля, че са единствените, които правят всичко на място. Целият процес, от отглеждането на ечемика до дестилирането, малцуването, бутилирането и отлежаването, се извършва там.

Робърт се помъчи да не се намръщи, но беше искрено заинтригуван. Жените общо взето не обичат шотландско уиски и това съвсем не бе изненадващо. Уискито несъмнено е придобит вкус, който отначало нахлува върху небцето и изкарва въздуха от белите дробове. Хънтър знаеше това много добре. Номерът беше да упорстваш, да продължаваш да опитваш и да го пиеш на малки глътки, докато един ден най-после го оцениш. Жените обикновено не бяха толкова

търпеливи с питиетата. Те или ги харесваха от първата глътка, или не ги харесваха.

— Изглежда знаеш много за уискито. — Робърт не зададе въпроса, но той мълчаливо се понесе във въздуха, молейки за отговор.

— Баща ми беше шотландец, от Хайлендс — обясни Трейси и отпи от питието си. — Затова бях запозната с уискито от *много ранна възраст*. Той потапял биберона ми в уиски, когато съм била бебе, за да заспя. След това, от четиригодишна нататък, ми разрешаваше да пийна малка глътка от неговото уиски по специални поводи, например Коледа и Нова година. Ако беше при мен, дядо ми правеше същото. На мама това изобщо не ѝ харесваше и непрекъснато го повтаряше на баща ми, но на него не му пукаше. Извърещаше се и казваше: „Нека девайчето опита мъничко, жено. Хубаво е за него“ — имитира го тя.

За изненада на Хънтър шотландският акцент на Трейси беше безупречен и страхотно чувствен.

— На шестнайсетия ми рожден ден — продължи тя — татко ми наля първата ми пълна чашка шотландско уиски. — Трейси млъкна. Явно изпита потребност да поясни. — Бил ли си в Шотландия?

Робърт поклати глава. Сега беше негов ред да се почувства малко неловко.

— Не, за съжаление. Не съм бил извън Щатите.

Трейси отново го погледна изненадано.

— Трябва да отидеш. Шотландия е изумително място, особено Хайлендс, но тъй като не си ходил там, може би не знаеш, че по закон пъбовете, баровете и ресторантите трябва да използват мерителна чаша. Не наливат свободно като тук, затова, като казвам чашка, имам предвид ей толкова. — Тя посочи към чашата си. Количеството беше по-малко от половината уиски, което бяха донесли на Хънтър.

— Еха.

— Но както казах, от четиригодишна нататък баща ми разрешаваше само малка глътка от неговото уиски и това беше всичко. Обясняваше ми за носа, небцето и финала, затова когато на шестнайсет вече имах своя чаша, можех да различавам аромати и скрити нюанси. Шотландското уиски е любимото ми питие. — Трейси замълча и направи измъчена физиономия. — Отегчих те, нали?

— Ни най-малко. — Хънтър поклати глава. Истината беше, че той намираще Трейси за много харизматична. Много предразполагаща.

— Интересна история.

Тя се засмя.

— Тогава мога да кажа, че не познаваш много хора с шотландско потекло. Те гледат много сериозно на уискито и започват да обучават децата си отрано.

— И има резултат — отбеляза Робърт, — защото, както казах, изглежда си много наясно по въпроса. Затова ми е любопитно. След като си познавач, ти какво пиеш? — Той кимна към чашата ѝ.

Трейси не отговори веднага.

Хънтър не можа да разбере дали е за ефект, или не.

Тя го погледна и отвърна:

— Същото като теб — „Килкоман“, от 2010 година.

Този път Робърт не можа да скрие намръщването си.

— Шегуваш се.

— Не. — Трейси бутна чашата си към него. — Ето, опитай го.

Хънтър се втренчи в нея за секунда, а после взе чашата и я поднесе към носа си. Докато вдишваше изпаренията, изражението му стана още по-любопитно.

Трейси чакаше.

Робърт отпи малка глътка и погледът му се стрелна към нея.

Тя се усмихна.

— За секунда те заблудих, нали? Тук сервират повече от триста вида уиски и би било изумително съвпадение.

Хънтър върна чашата ѝ на масата и я побутна към нея.

— Да. И наистина ме заблуди за секунда. Е, какво е? „Балвени“?
— Той повдигна рамене. — Може би „Карибиан Каск“ или „Дабълуд“?

Трейси отново остана смаяна от познанията му.

— Много добре. Четиринасетгодишно „Балвени Карибиан Каск“ — потвърди тя. — Говориш за мен, но и ти, изглежда, си познавач.

Хънтър се подсмихна.

— Не съвсем. Имам една бутилка у дома, затова ароматът ми е познат.

Към масата се приближи висок сервитър с кръгъл сребърен поднос.

— Заповядайте. Чийзбургер и пържени картофи.

— За мен — каза Робърт. — Благодаря.

Сервитърът сложи чинията на масата пред него.

— Да ви донеса ли още нещо — кетчуп, горчица, още едно питие?

— Не, благодаря. Това е достатъчно.

Сервитърът погледна Трейси.

— Аз още съм на уиски — каза тя и вдигна чашата си. — Благодаря.

— Да ви е сладко. — Сервитърът отново се обърна към Хънтър. — Ако се нуждаете от нещо, повикайте ме. Казвам се Макс.

Той тръгна и Робърт погледна Трейси.

— Моля те, вземи си картопки. Има достатъчно, за да се нахранят четирима души.

— Да, това наистина са много пържени картопки — съгласи се тя. — Но не, благодаря, вече ядох.

— Моля те, вземи си поне едно-две.

Трейси се втренчи в него за момент. Хънтър още не беше докоснал храната.

— Стесняваш ли се да ядеш пред други хора? — предпазливо попита тя.

Той също я погледна.

— Не. Съвсем не. — Взе солта и поръси пържените картофи.

Трейси продължи да го гледа изпитателно. Той пак не докосна храната.

— Всичко е наред — каза тя с успокояващ тон. — Не се притеснявай. Това състояние е много по-често срещано, отколкото очакваш. Десет-дванайсет процента от американците се стесняват или изпитват неудобство да се хранят пред други. Знаеш ли го?

— Ами ти преподаваш психология — отговори Хънтър, — затова вярвам, че си права, но не се стеснявам, нито изпитвам неудобство да се храня пред други хора. Помислих си, че ще е разхищение, защото наистина няма да мога да изям всичките тези пържени картофи. — Той най-после взе чийзбургера и отхапа един залък.

Мълчание.

Робърт се престори, че не забеляза озадаченото изражение на Трейси.

— И сега се връщаме на началното положение — каза най-после тя. — Дължиш ми обяснение.

— Така ли? — попита Хънтър, след като престана да дъвче.

— Е, всъщност не ми дължиш нищо, но много бих искала да знам как разбра.

Робърт се престори, че не схваща какво го питат.

— Хайде. Когато се запознахме в Калифорнийския университет, разговаряхме около две минути пред читалнята. Аз не се издадох с нищо, но ти знаеше, че съм преподавателка.

Хънтър пак отхапа от чийзбургера.

— Знам, че не си го разбрал по книгите, които бях взела тогава, защото нито една от тях не беше научна или по предмета, който преподавам. Въпреки това обаче преди малко ти разкри, че също така знаеш, че преподавам психология. Как?

Робърт си взе няколко пържени картопки.

— Очевидно, съдейки по телефонното обаждане, което получи онази нощ, разбрах, че ти си детектив от отдел „Убийства“ на лосанджелиската полиция.

Хънтър я погледна.

— Проверих в интернет — обясни Треиси. — Добре, специалността ти е да разбираш разни неща. Поне вече не се стряскам толкова от това.

— Стряскаш се?

— Ами срещаш абсолютно непознат посред нощ и след няколко минути той ти казва неща за теб, които няма как да знае. Особено в голям град като Лос Анджелис. Може да си ме дебнал тайно.

Думата „дебнал“ задейства мозъка на Хънтър. Той остави чийзбургера.

— Имаш ли проблеми с преследвач? — Тонът му беше толкова натезал от безпокойство, че Треиси се изненада.

— Какво...? Не. Не става дума за това. Само дадох пример.

Робърт не каза нищо.

— Истината е, че ти си прав — продължи тя. — Наистина съм преподавател по психология и като такъв, много бих искала да разбера мисловния процес зад умозаключението ти. Какво ме издаде? Как сглоби картинката?

Хънтър сложи в устата си още картопки.

— Сигурна ли си, че не искаш?

Треиси въздъхна.

— Ще отговориш ли на въпроса ми, ако си взема?

— Разбира се.

Тя грабна няколко пържени картофчета и ги потопи в доматения сос, сервиран с тях.

— Както ти казах и преди — най-после отвърна Робърт, — елементарно наблюдение.

— Да, така е — съгласи се Трейси. — И аз отговорих, че не мога да разбера, въпреки че безброй пъти разиграх наум всичко, което си спомням за сцената. Някоя от книгите, които бях взела онази нощ, не беше научна, нито на някаква тема, свързана с психологията. Не си бях сложила баджа, затова как разбра, че съм преподавателка по психология в Калифорнийския университет?

Хънтър се наклони да отговори, когато усети, че мобилният телефон вибрира в джоба му. Той го извади и погледна екранчето.

— Дай ми минутка — каза, стана и доближи телефона до ухото си. — Детектив Хънтър, специален отдел „Убийства“. — Заслуша се няколко секунди и после недоверчиво попита: — Какво? Сигурна ли си? — Той погледна часовника си — 23:03. — Добре, добре. Тръгвам.

— Не може да бъде — измърмори Трейси. — Пак ли?

— Ужасно съжалявам — каза Робърт. Изражението му показваше озадаченост и недоверчивост. — Трябва да тръгвам.

Трейси не знаеше какво да каже. Само го гледаше изненадано.

Той извади портфейла си и остави няколко банкноти на масата. Насочи се към изхода, но после спря и се обърна към Трейси.

— Знам, че ще прозвучи странно, но... може ли да ти се обадя някой път?

Тя не очакваше това.

— Хмм... да, разбира се. Ще ми бъде приятно.

Хънтър ѝ намигна и продължи да върви.

— Почакай — извика Трейси, бързо надраска телефонния си номер на салфетка и стана. — Ще помогне, ако имаш номера ми, не мислиш ли?

— Да, *определено* ще помогне — отвърна Робърт, взе салфетката и след секунда излезе.

41.

Детектив Джулиан Уеб взе ключовете от ръцете на доктор Гуен Барнс и отключи предната врата на едноетажната ѝ къща в Мидсити, мултикултурен и гъсто населен квартал в Централен Лос Анджелис. Бялата врата с декоративно гравирано стъкло се отвори с малко зловещо изскърцване.

В края на разговора в полицейския участък Уеб каза на доктор Барнс, че предвид обстоятелствата, всичко, което може да направи, е да занесе писмото и гривната в лабораторията по криминалистика, за да ги изследват за пръстови отпечатыци.

— Не се обиждайте, детектив — каза тя, видимо разочарована, — но и двамата знаем какви са шансовете. Те няма да открият други отпечатыци освен моите. Кой си прави целия този труд и забравя да си сложи ръкавици?

— Ще се изненадате, докторе.

— А може ли да ги анализират за ДНК?

Уеб се изненада.

— Защо, докторе? Мислите ли, че човекът, който е взел гривната ви, може да я е носил няколко часа, преди да я остави върху колата ви?

Той не беше сигурен дали думите му бяха изречени с ироничен тон, но съдейки по погледа, който му хвърли доктор Барнс, явно беше така.

— Не, детектив. — Тонът ѝ съответстваше на неговия. — Ами ако след като я е взел от дома ми, той я е сложил в джоба си, в чанта или някъде другаде, където гривната може да е влязла в допир с нещо друго, което съдържа неговата ДНК?

Изражението на Уеб стана още по-озадачено. Той искрено се съмняваше, че доктор Барнс е обмислила добре думите си.

— Имате предвид пренасяне на ДНК? Също така познато като замърсяване с ДНК? Това е защитен аргумент, докторе, не уличаващ.

Детективът беше прав. Гуен не беше обмислила добре въпроса си и отчаянието ѝ заплашваше да надмине страха ѝ, но ѝ оставаше да

опита още един последен аспект.

— Добре, ами домът ми? Може ли да го претърсите за пръстови отпечатъци и ДНК? Там има по-голяма вероятност да откриете нещо, нали?

Уеб я погледна с изпълнени със съжаление очи.

— Не мога да обоснова искане за екип криминалисти, докторе, нито дори за един криминалист. Не е извършен обир. Не липсва нищо, защото гривната е у вас, пък и вие признахте, че не сте забелязали следи от влизане с взлом. Шефът ми няма да подпише искането, защото всъщност не е било извършено престъпление.

Отчаянието не надмина страха ѝ, но със сигурност се изравни с него. Гуен Барнс нямаше представа какво да направи. Чувстваше се напълно изтощена, но мисълта да се върне в дома си сама изпълваше със страх сърцето ѝ.

Нещо в доктор Барнс трогна Уеб. Вероятно харизматичността ѝ. Или може би искреността, с която тя изричаше всяка дума. Не беше сигурен какво е, но знаеше, че иска да ѝ помогне.

Доктор Барнс беше нервна и се страхуваше да се върне в пустия си дом. Уеб я беше попитал дали има къде другаде да пренощува — при приятелка или член на семейството например.

Мисълта вече беше минала през ума на Гуен. Дори ѝ хрумна да се обади на сестра си Ерика, която живееше с приятеля си в другия край на града. Можеше да пренощува там, но не се спогаждаше с приятеля на Ерика. Сети се и за най-добрата си приятелка Нанси Морган, но накрая реши да не се обажда на никого. Искаше да се чувства в безопасност в собствения си дом.

Уеб разбираше логиката ѝ, затова предвид обстоятелствата, направи възможно най-доброто — предложи да я изпрати до дома ѝ и внимателно да провери къщата.

Зловещият звук, който издаде външната врата, би придал злокобна атмосфера на тъмната предна стая, ако не беше фактът, че в нея се разнасяше ухание на рози и летни горски плодове.

— Електрическият ключ за осветлението е вдясно — каза доктор Барнс, която стоеше на верандата на няколко крачки зад Уеб.

За момент, може би за да накара доктор Барнс да се почувства малко повече в безопасност, детективът едва не извади оръжието си, когато запали лампата и влезе в къщата. Ръката му се плъзна към

пистолета, но той се спря, защото се почувства глупаво. Дневната беше сравнително просторна и обзаведена с несъмнено женски усет. Имаше пухкави възглавници на дивана, ароматни свещи в свещници, килими, които те подканваха да легнеш и да заспиш върху тях, вази, пълни с рози и дъхав алисум, а стените... стените бяха с цвят на праскова.

Уеб отиде в средата на стаята и спря до морскосиния фотьойл. Въпреки недоверието му очите му изключително внимателно обходиха помещението.

Доктор Барнс стоеше на прага.

Детективът провери всеки от шестте прозореца в дневната. Всичките бяха заключени. Върна се при външната врата и огледа ключалката. Нямаше следи от влизане с взлом. Доволен, той кимна към коридора, който водеше по-навътре в къщата.

— Всички други стаи ли са натам? — попита Уеб.

— Всички освен кухнята — отговори Гуен и посочи врата вдясно.

— Тогава ще погледна първо в кухнята — каза детективът и тръгна натам.

Доктор Барнс най-после влезе в дневната и затвори вратата.

Кухнята беше малка и нямаше къде да се скрие човек, ако не се броеше хладилникът или шкафът под умивалника. Уеб надникна и в двата. Никой не се спотайваше там.

— Добре, да видим останалата част от къщата — каза той.

— Стаята за гости е първата вдясно — обясни доктор Барнс, докато прекосяваха дневната и отиваха в коридора. — Първата врата вляво е банята. Вратата в дъното на коридора е моята спалня.

Уеб старателно провери всяка стая и погледна в гардеробите и зад завесата на душа. Нямаше никого.

— Добре — повтори той, когато се изправи, след като надзърна под леглото на доктор Барнс. Това беше последното място, което трябваше да огледа. — В къщата няма никого, докторе.

Гуен най-после влезе в спалнята и погледна детектива със смесица от благодарност и неудобство. Чувстваше се толкова изтощена психически, че започваше да се съмнява в собствените си мисли.

— Благодаря — рече тя, тъй като не знаеше какво друго да каже. Беше сигурна, че детектив Уеб смята всичко това за огромна загуба на време, но виждаше, че той е отзивчив и всеотдаен полицаи. Уеб

можеше да приключи разговора в участъка за пет минути, но не го направи, и доктор Барнс смяташе, че знае защо.

Той беше съзрял страха в очите ѝ. Беше забелязал безпокойството в движенията ѝ и въпреки онова, което мислеше, и че беше зает, пак ѝ отдели цялото си внимание. Прие я сериозно. Постъпи така, както тя постъпваше с пациентите си — изслуша проблемите ѝ, колкото и налудничаво да звучаха, и направи всичко възможно да ѝ помогне. Фактът, че я придружи до дома ѝ, за да я накара да се почувства малко повече в безопасност, беше ясен знак за това.

Уеб се приближи до двойните остъклени врати, през които се излизаше в задния двор. Бяха заключени. След това отиде до големия прозорец в източната стена, който също беше заключен, и накрая се обърна към доктор Барнс.

— Навсякъде е заключено, докторе, но трябва да бъда откровен с вас. Не искам да ви плаша или нещо подобно, но ключалките ви не са с кой знае какво качество. — Той вдигна ръце, за да я успокои. — Не ме разбирайте погрешно, добри са, но може да бъдат разбити.

— Нали не искате да ме изплашите с това изказване?

Уеб продължи да стои с вдигнати ръце.

— Звучи по-лошо, отколкото е в действителност. Опитвам се само да кажа, че ако наистина се притеснявате за сигурността на къщата си, може да помислите да си сложите по-хубави ключалки.

— Казвате, че тези може да бъдат разбити? — разтревожено попита Гуен.

— Е, не от всеки. — Той отново се помъчи да я успокои. — Човек трябва да знае как и да има необходимите инструменти.

— Но някой може да го е направил, нали? Някой може да е отворил някой прозорец от външната страна или дори вратата?

— Технически, да, но с необходимите познания и инструменти може да бъдат разбити и сейфове.

Доктор Барнс се замисли върху думите му. Детективът беше прав. Тя реагираше прекалено емоционално, но въпреки това реши да смени всички ключалки и може би да инсталира аларма в къщата. Тя кимна и попита:

— Може ли да ви предложи кафе?

Уеб погледна часовника си. Беше късно. Твърде късно. Трябваше да тръгва.

— С удоволствие бих изпил едно, но трябва да се върна в участъка.

— Сигурен ли сте? — настоя Гуен. — Ще ми отнеме само няколко минути. Пих кафето в участъка. Имаше такъв вкус, сякаш беше прецедено през мръсен памперс.

Уеб се засмя.

— Може би защото вероятно е било така. Мисля, че никой не знае кой прави кафето там. И сигурно никой не иска да знае.

Доктор Барнс се усмихна.

Детективът пак погледна часовника си.

— Може ли да отложи за друг път кафето? — попита той. — Например утре? Ще проверя как сте и дали всичко е наред.

Гуен се усмихна по-широко и кимна.

— Разбира се. Утре звучи чудесно.

— Шест часът добре ли е?

Доктор Барнс беше свободна през целия ден.

— Да.

— Хубаво. — Уеб тръгна към вратата. — Тогава ще се видим утре.

Детектив Джулиан Уеб излезе от дома на доктор Гуен Барнс и се качи в полицейската кола без опознавателни знаци. Усмихна се, докато включваше двигателя. Беше много по-лесно, отколкото си представяше.

42.

Двуетажната къща се намираше в края на тиха улица в Гранада Хилс — сравнително богаташки квартал в района на Сан Фернандо Вали в Лос Анджелис. С такси дори по това време на нощта, когато движението не беше оживено, Хънтър пристигна за петдесет и пет минути от мястото, където беше, до адреса, който му казаха — дома на Касандра Дженкинсън.

Таксито зави наляво по Аместой авеню и се приближи до Фландърс стрийт отдясно. Шофьорът намали и погледна Хънтър в огледалото за обратно виждане.

— По дяволите, станало е нещо голямо там, където отивате. Ченгетата са налетели като мухи на лайно.

Робърт кимна.

— Да, знам. Затова съм тук.

Шофьорът се втренчи в огледалото и после изви врат, за да погледне Хънтър.

— Ченге ли сте?

Робърт не отговори. Нещо не се връзваше. Беше му се обадила самата капитан Блейк и му бе казала, че разследването им е прераснало в серийни убийства, защото има втора жертва. Ако случаят наистина беше такъв, значи досега бяха сгрешили в повечето си предположения.

Малък брой преследвачи стигаха до така наречения шести стадий на дебнене — агресия и насилие срещу човешки същества. Щом достигнеха този етап, да избягват мисли като „щом аз не мога да я имам, тогава и никой друг няма да я има“ ставаше невъзможно и започваха да ги измъчват фантазии за убийството на обекта на страстта им. Но дори тези, които хранеха зловещи мисли, рядко ги осъществяваха в действителност. Онези, които го правеха, като последица от действията си почти винаги бяха завладени от толкова силно чувство за вина и тъга, че обикновено се изолираха в продължение на седмици, месеци и понякога години. Някои се самонаказваха по някакъв начин. Преследвачите обаче бяха обесивни

личности и почти неизменно, след като вината и тъгата най-после се разсеяха, отново насочваха маниакалното си внимание към друг обект и вероятността този убийствен цикъл да се повтори беше много, много голяма.

Сега обаче бяха изминали само три дни от убийството на Карън Уорд, не седмици, месеци или години. Три дни, което означаваше едно от две неща — или убиецът не беше преследвачът на Карън Уорд, въпреки че тя бе имала такъв, или че е дебнал няколко обекта едновременно, което се случваше изключително рядко, но не беше нечувано.

Хънтър набързо огледа мястото, докато седеше на задната седалка на таксито.

Фландърс стрийт беше изцяло отцепена, но жълтата лента за ограждане на местопрестъпление, която определяше полицейския периметър, беше опъната най-малко още четиридесет и пет метра по-нататък от двете страни на началото на улицата. Навсякъде имаше черно-бели патрулни коли.

Медиите също бяха научили за убийството и два новинарски микробуса с телевизионни камери, разположени на покривите, бяха заели стратегически позиции на тротоара на отсрещната страна на улицата срещу отцепения район. Трима фотографи, въоръжени с телескопични обективи, неуморно крачеха от единия край на периметъра до другия и търсеха удобна позиция за снимане, но разстоянието и местоположението на къщата на семейство Дженкинсън правеше задачата им невъзможна. Въпреки това никой от тях с нищо не показваше, че се готви да се откаже.

Пред лентата за ограждане на местопрестъплението вече се беше събрала малка тълпа зяпачи, които записваха и снимаха всичко с мобилните си телефони, готови за „задължително“ постване в неизброимите сайтове на социалните мрежи.

На южния вход на Амстой авеню двама полицаи координираха движението и правеха знак на всеки любопитен шофьор, който намаляваше скоростта, да продължи.

— Мисля, че не мога да отида по-нататък — каза шофьорът на таксито и спря зад една патрулна кола.

Хънтър му плати и слезе.

Дъждът, който бе известил за пристигането си, когато Робърт отиваше в бар „Севън Гранд“, все още не се беше материализирал, но тъмните облаци, закрили звездите, предвещаваха, че ще завали след пет минути. Водата щеше да залее всичко.

Хънтър вдигна ципа на якето си.

Петима униформени полицаи с решителни изражения охраняваха периметъра и не позволяваха на репортерите и любопитните зяпачи да се приближат. Робърт си проправи път през тълпата, показва служебните си документи на двама от полицаите и се провря под лентата.

Той пресметна, че разстоянието от края на Фландърс стрийт до къщата на семейство Дженкинсън е сто — сто и петнайсет метра. Полицаите вече изпълняваха протокола и разпитваха съседите на улицата. На прозорците на всички къщи се виждаха стъписани и уплашени лица.

Вляво, към края на улицата, до хондата сивик на Гарсия, беше паркиран белият микробус на криминалистите. Докато се приближаваше към къщата, Хънтър съзря партньора си, който стоеше до патрулна кола и разговаряше със старши полицай.

— Робърт — извика Карлос и размаха ръка. — Насам.

Хънтър огледа голямата къща. Беше боядисана в светлозелено, с бяло по краищата на заострения покрив. Моравата отпред беше малка, но много добре поддържана, с цветни лехи по краищата. Вляво от къщата, в края на бетонна алея с черни орнаменти, имаше гараж за две коли. На алеята беше паркиран сребрист кадилак SRX. Отвън лесно можеше да се каже, че обитателите на къщата се гордеят с дома си. Това беше най-хубавата къща на улица с хубави къщи.

— Това е сержант Томас Рийд от полицията във Вали — каза Гарсия, когато Хънтър стигна до тях.

Сержантът и Хънтър се ръкуваха.

Рийд беше висок горе-долу колкото Карлос и на около четиридесет и пет години. Главата му беше обръсната, но нямаше да има много коса, ако я остави да порасне. Стар белег пресичаше брадичката му от десния край на устата до левия край на челюстта.

— Сержант Рийд е дошъл пръв на мястото — поясни Гарсия.

— Тъкмо казвах на партньора ви, че обстоятелствата на обаждането до 911 бяха много странни. — Гласът на Рийд беше плавен

като на разказвач на детски приказки.

— В какъв смисъл? — попита Хънтър.

— Първо, обаждането не е било оттук — отговори сержантът. —

Имам предвид от Лос Анджелис.

Двамата детективи присвиха очи.

— Било е от Фресно.

Те го погледнаха озадачено.

— Да, точно така — потвърди Рийд, когато забележа заинтригуваността им, и кимна енергично. — Обаждането е било от триста и петдесет километра оттук.

43.

На входа на къщата на семейство Дженкинсън криминалистите вече бяха разпънали палатка в синьо и бяло, която напълно закриваше цялата веранда. Един криминалист проверяваше бетонната алея и търсеше следи от гуми, различни от тези, оставени от сребристия кадилак в гаража. Другите двама внимателно оглеждаха моравата, цветните лехи и прозореца вдясно от верандата.

— Ако говорим за един и същ извършител — каза Гарсия, когато двамата с Хънтър оставиха сержант Рийд и тръгнаха към къщата, — нещо не се връзва, нали?

Карлос беше забелязал обезпокоеното изражение на лицето на Робърт още когато го видя да идва по улицата. Помисли си, че е поради същите причини, заради които и самият той не може да повярва, когато преди по-малко от час получи обаждането: *Преследвачът на Карън Уорд е убит отново?*

— Не — поклати глава Хънтър. — Какво знаем за жертвата?

— В момента съвсем малко. Само основните неща. — Гарсия извади тефтерчето си. — Името ѝ е Касандра Дженкинсън, четиридесет и две годишна, от Санта Ана в Ориндж Каунти. Работила е като организатор на събития в социален клуб недалеч оттук, в Портър Ранч. — Той инстинктивно посочи на запад. — Освен това веднъж седмично е работила като доброволка, за да помага на сдружение за жени със сърдечни заболявания на име „Женско сърце“.

Робърт учудено повдигна вежди. Беше сигурен, че е пазарувал в един от благотворителните им магазини.

— Била е омъжена за Джон Дженкинсън — продължи Карлос. — Четиридесет и осем годишен, от Лос Анджелис. Той има фирма за бизнес консултации в центъра на града. Както чухме от сержант Рийд, убиецът се е обадил на него по видеовръзката. Джон и Касандра Дженкинсън имат едно дете, син, Патрик, двайсетгодишен, който учи в колеж в Бостън, Масачузетс. Досието на госпожа Дженкинсън е абсолютно чисто. Няма никакви нарушения. Няма проблеми с

Данъчната служба. Няма неизплатени дългове. Нито дори глоба за неправилно паркиране. Примерна гражданка. — Гарсия прелисти страница в тефтерчето си. — И засега това е всичко.

Хънтър кимна и погледна криминалистите.

— Те току-що започнаха — поясни Карлос. — Разпъваха палатката, когато дойдох преди пет минути. — Той прибра тефтерчето в джоба си.

— Знаеш ли кой е водещият криминалист?

— Същият като предишния път. Доктор Сюзан Слейтър — отговори Гарсия и се усмихна многозначително.

— Какво беше това? — попита Робърт.

— Кое?

— Тази самодоволна усмивка. За какво беше?

— Я стига.

Хънтър спря, присви очи и погледна озадачено партньора си.

Карлос направи гримаса.

— Я стига, Робърт, тя е много секси и ти го знаеш.

— Кой, доктор Слейтър ли?

— Не, баба ми с бразилски прашки, която танцува самба на плажа Кобакабана. Да, доктор Слейтър. Не се прави на тъп, Робърт, не ти отива. Видях как я гледаше миналия път... и тя теб. Трябва да я поканиш на среща.

— Работехме на местопрестъпление, Карлос.

— Е, и? Любовта разцъфтява на най-необичайни места.

Хънтър се подсмихна.

— Ти си извратен.

Двамата продължиха да вървят. Робърт усети, че върху главата му падна капка, и погледна нагоре. Гарсия направи същото. Още няколко капки улучиха челата им.

Криминалистът на алеята за коли, който търсеше следи от гуми, изглежда, откри нещо, но видя първите капки дъжд върху бетона и движенията му изведнъж станаха по-забързани.

— По дяволите! — изруга той, докато трескаво търсеше в чантата си нещо, с което да покрие ивицата от алеята пред себе си.

Хънтър и Гарсия се втурнаха да му помогнат, но единият криминалист на моравата ги изпревари.

— Откри ли нещо? — попита Робърт, наведе се над тях, смъкна ципа на якето си и го разтвори като крила на прилеп, за да го използва като импровизиран чадър.

Дъждовните капки ставаха по-гъсти и по-чести.

— Мисля, че тук намерих частичен отпечатък от гума — отвърна криминалистът, без да вдига глава. — Ако успея да го предпазя от дъжда.

Карлос също смъкна ципа на якето си и го разгърна.

— Мамка му! — възкликна първият криминалист. — Нямах време дори да го снимам. Ако дъждът го отмие, нямаме нищо.

Двамата криминалисти работеха колкото могат по-бързо. Няколко секунди по-късно, след като използваха специално тиксо, за да залепят парче непромокаем материал за бетона, първият криминалист най-после вдигна глава и погледна детективите.

— Надявам се, че това ще свърши работа — каза той. — Дори ако дъждът отмие част от отпечатъка, сигурен съм, че пак ще имаме нещо. Вие от отдел „Убийства“ ли сте?

Хънтър и Гарсия кимнаха. Дъждът се усили.

— Както казах — продължи криминалистът, — нямах време да го анализирам, но мога да ви кажа, че отпечатъкът е от джип като кадилака. — Той кимна към колата на алеята.

Хънтър и Гарсия вдигнаха циповете на якетата си и забързаха към къщата.

Полицаят, който стоеше на верандата, им даде два плика с предпазни гащеризони за еднократна употреба, а полицаят до вратата им връчи да подпишат декларация за местопрестъпление и отстъпи встрани.

Двамата детективи облякоха гащеризоните, нахлузиха качулките на главите си и най-после влязоха в ново шоу на ужасите.

44.

Къщата на Касандра Дженкинсън беше не по-малко красива отвътре. През външната врата се влизаше в просторно преддверие с поразителен кристален полилей на тавана. Голямо огледало в рамка в готически стил заемаше по-голямата част от стената вляво. Вдясно имаше правоъгълна масичка с двоен пиедестал, върху която беше поставена модернистична скулптура от усукана неръждаема стомана. Овалният, ръчно изработен турски килим на пода пред тях изпълваше с цвят помещението. На пръв поглед нищо не изглеждаше разместено.

Никълъс Холдън, същият експерт по пръстови отпечатащи, който беше работил на първото местопрестъпление, внимателно претърсваше за отпечатащи ключалката на вратата и я разглеждаше.

— Някакви следи от влизане с взлом? — попита Хънтър и се наведе да види по-отблизо.

Холдън поклати глава.

— Нищо очевидно. Нито вратата, нито ключалката са насилени по някакъв начин.

— Шперц? — попита Гарсия.

— Малко вероятно. Точно това гледах, но ключалката е с пет лоста. Трудно се намират в Щатите и това е изненадващо, защото са изключително стабилни. Благодарение на петте лоста, отварянето с шперц е чудовищна задача. Необходими са подходящи инструменти и много време, за да я отвориш.

— Колко време? — настоя Карлос.

Холдън повдигна рамене.

— Трудно е да се каже, но вероятно много повече, отколкото някой нападател е готов да загуби на предната веранда на къща, която се вижда отвсякъде.

Никоя от къщите на Фландърс стрийт не беше защитена с порта или ограда. Човек, застанал или коленичил пред вратата на семейство Дженкинсън, лесно можеше да бъде забелязан от повечето съседни къщи.

— Току-що започнах тук — добави Холдън, — но вече открих отпечатъци от двама души. Едните са на жена, вероятно на жертвата, а вторите несъмнено са мъжки. Големи ръце.

Детективите му благодариха, отвориха следващата врата и влязоха в стая, окъпана в ярка светлина от два мощни прожектора, поставени от криминалистите.

Дневната на две нива, в която се озоваха, беше поразителна, с висока камина от тъмен гранит и лакиран дъсчен под. Беше богато обзаведена със старинни мебели, произведения на изкуството и голям персийски килим, който ѝ придаваше екзотична атмосфера. Ако полилеят в преддверието беше изумителен, този в средата на тавана на дневната беше внушителен, с десет електрически крушки с формата на свещи, оградени със стотици висулки от кристални мъниста, които се спускаха като искрящи дъждовни капки. Всичката тази красота и покой обаче бяха разбити от ужаса, който сега заемаше централното място в стаята.

Единият от шестте стола около масата за хранене срещу камината беше преместен близо до стена, на която бяха окачени няколко оригинални картини в рамки. На стола, с коса, лице и тяло, облени в кръв, седеше гола жена с широко отворени очи и уста, изкривена в замръзнал писък, който сигурно не беше стигнал до никого освен до чудовището, което я беше осакатило.

— Детективи — поздрави ги доктор Сюзан Слейтър и кимна. Тя стоеше зад стола с жертвата.

Хънтър и Гарсия не отговориха. Заинтригуваните им погледи бяха приковани в ужасените очи на мъртвата жена. Доктор Слейтър не се обиди.

— Не е каквото очаквахте, нали? — попита тя.

Робърт беше потънал в дълбок размисъл като шахматист, който анализира неочакван ход на противника, опитвайки се да разбере срещу какво е изправен.

— Не съм сигурен какво очаквах — най-последно отговори той и след това отвърна на поздрава ѝ: — Здравей, докторе.

Карлос направи същото.

Тя им даде още няколко секунди. Кичур руса коса падна изпод качулката на предпазния ѝ гащеризон. Доктор Слейтър спокойно го прибра.

— Колко сигурни сте, че извършителят е същият като отпреди три нощи? — попита тя.

Детективите много добре разбираха защо доктор Слейтър задава този въпрос. Съдейки само по местопрестъплението, всеки би си помислил, че методът на действие и почеркът на убиеца предполагат друго.

— В момента не сме много сигурни — отговори Гарсия.

— И аз така си помислих — каза доктор Слейтър. — И точно затова попитах, защото и аз имам съмнения. Да се свържат двете убийства само въз основа на уликите от двете местопрестъпления... — тя бързо огледа дневната, — би било твърде пресилено. Освен факта, че и тази жертва е била поставена да седи на трапезен стол. — Доктор Слейтър го посочи. — Методът на действие на убиеца е много различен от предишния път. — Тя пристъпи напред. — Нека да ви покажа.

Хънтър и Гарсия се приближиха.

— Сигурно помните, че жертвата отпреди два дни беше завързана за стола за глезените и торса, с неподвижни ръце, но пак достатъчно свободна, за да бъде блъсната напред и надолу.

Детективите кимнаха.

— Първата главна разлика е, че тази жертва изобщо не е била завързана за стола. — Доктор Слейтър привлече вниманието им към китките и глезените на Касандра и ивицата кожа под гърдите. — Няма следи от охлузвания или търкане. Нищо. Ще трябва да изчакате токсикологичния анализ, за да разберете дали е била упоена, но много ще се изненадам, ако не е била.

— Парализиращ агент? — попита Гарсия.

— Да, и това е втората разлика в метода на действие на убиеца. Вероятно помните, че токсикологичният анализ на първата жертва беше отрицателен по всички показатели. — Тя преплете пръсти, за да намести латексовите си ръкавици. — Третата основна разлика е, че тук няма разкъсвания, драскотини или каквито и да било следи, които да предполагат, че устата на тази жена е била запушена преди смъртта като на първата жертва. — Доктор Слейтър посочи устата на Касандра.

Хънтър заобиколи, застана до нея от лявата страна на жертвата и мълчаливо огледа трупа. С изключение на малка драскотина в десния ъгъл на устата, нямаше други видими рани, повърхностни или по-

дълбоки, никъде по торса, ръцете, краката и лицето. Той се наведе да види по-отблизо драскотината, но му беше трудно да не обърне внимание на израза, обезсмъртен в очите на мъртвата жена — пълен, абсолютен страх.

— Четвърто — продължи с преценката си доктор Слейтър — и несъмнено най-очевидното противоречие в двата метода на действие е използването на съвсем друг начин на убийство. — Тя погледна детективите пред себе си. — Съдейки по изненаданите ви изражения, когато влязохте тук, предполагам, че също като мен сте очаквали да видите още една жертва с осакатено лице. — Доктор Слейтър прие мълчанието им за „да“. — Би било разбираемо, ако този път убиецът не беше използвал натрошени стъкла, но аз поне очаквах да видя още една гротескно обезобразена жертва. — Тя замълча и отново привлече вниманието им към голата жена на стола. — Както виждате, въпреки че е обляно в кръв, единственото нараняване на лицето ѝ е тази мъничка драскотина в десния ъгъл на устата. — Тя посочи, докато говореше. — Драскотината е прясна, затова предполагам, че вероятно е нанесена със силен шамар или за да я накара да млъкне, или за да докаже убиецът решителността си.

Въпреки всичката кръв чертите на лицето на Касандра бяха ясно разпознаваеми — малкият нос, високите скули, пълните устни и заоблената брадичка. Тя несъмнено е била много привлекателна жена.

Хънтър вече беше забелязал, че русата коса на жертвата е сплъстена от кръв, с най-гъста концентрация отгоре на главата. Това показваше, че кръвта е изтекла оттам.

— Кръвта очевидно е изтекла от главата — каза той. — Но не виждам големи порязвания или рани, нанесени с тъп предмет.

— И мен ме озадачава същото — съгласи се доктор Слейтър, — защото, изглежда, не е била ударена по главата с тъп или остър инструмент. Както ти каза, няма видими порязвания по скалпа, нито вдлъбнатини по черепа.

Робърт отново огледа главата на Касандра и въпреки че не видя нищо през гъстата съсирена кръв и косата, в съзнанието му започна да се оформя образ.

— Малки дупки — каза той.

Доктор Слейтър проследи погледа му и кимна, смаяна от умозаключението му.

— Той я е убил, като е пробил малки дупки в черепа ѝ.

45.

По-малко от два часа по-рано

Изведнъж ръцете с ръкавици на демона се вдигнаха над главата на Касандра.

Не бяха празни.

В дясната си ръка той държеше обикновен чук, а в лявата — дълго петнайсет сантиметра зидарско длето с остър като на гвоздей връх.

Касандра не виждаше какво става зад нея. Не можеше да движи врата си и да се обръща. Можеше само да гледа право в екрана на телефона си и в очите на съпруга си. Този път тя съзря в тях нещо, което не беше виждала дотогава — пълно и абсолютно отчаяние.

— Не го прави. Моля те, не го прави — инстинктивно се замоли господин Джей, но в гласа му не прозвуча убеденост.

Той не помнеше колко пъти е бил на мястото на убиеца, с набелязаната мишена — безпомощна пред него. Всичките се молеха. Умоляваха. Предлагаха му пари, извинения и обещания, но винаги безуспешно. Господин Джей не отиваше при тях да преговаря или да им прости. Той беше последната спирка. Окончателната последица от грешката, която беше направила мишената. И в думите на демона господин Джей разпозна същата решителност, която носеше в себе си. В действията му също. От хотелската си стая на стотици километри от дома си господин Джей разбра, че не може да направи или да каже абсолютно нищо, за да попречи на демона да направи това, което е намислил. Той примигна, гледайки съпругата си, и точно преди зрението ѝ напълно да се замъгли от нов изблик на сълзи, тя видя болката, изписана на лицето му. Тъгата. Безпомощността.

Демонът зад Касиди сложи върха на металното длето над главата ѝ. Постави го на седем-осем сантиметра над челото ѝ и малко вдясно от центъра.

Касандра усети острия връх върху скалпа си и отчаяно стрелна очи нагоре, сякаш се опитваше да види веждите си.

Демонът вдигна чука.

Касандра сведе очи и отново се вгледа в съпруга си на екрана на мобилния си телефон. Устните му се раздвижиха, но от тях не излезе звук. Диафрагмата му нямаше сили. Той само беззвучно оформи с устни думите: *Много съжалявам.*

БАМ.

Демонът удари с чука по длетото. Върхът проби черепа на Касандра. Очите ѝ се завъртяха нагоре в главата и тялото ѝ силно потрепери. Въпреки парализиращото средство, което ѝ бяха дали, то все още реагираше на моторни нервни импулси.

Мълчаливо и трепейки от гняв, господин Джей подскочи на място. Озова се изгубен в толкова дълбока бездна, че почувства как душата му умря.

И после дойде изненадата.

46.

Господин Джей очакваше да види, че длетото ще бъде вкарано докрай в мозъка на Касандра, но в главата ѝ беше проникнал не много повече от един сантиметър. Демонът беше контролирал силата на удара с чука със свършена точност на скулптор — един-единствен удар, нищо повече, защото не беше необходимо.

Когато демонът най-после дръпна ръцете си, от главата на Касандра потече гъста, лепкава кръв и образува неравна червена пътека по слепоочието и бузата ѝ чак до брадичката.

Господин Джей затаи дъх, стискайки зъби с гнева на хиляди богове.

Клепачите на Касандра потрепнаха хаотично няколко секунди и после спряха. Очите ѝ се върнаха на местата си, измъчени и преливащи от болка.

— Ха-ха-ха-ха-ха!

Електронно изкривеният смях изненада господин Джей, който отново подскочи на място.

— Мислеше, че просто ще забия длетото дълбоко в главата ѝ с един-единствен удар? — попита демонът.

Господин Джей не отговори.

— Помисли си го, нали?

Мълчание.

— Нямаше да е забавно. Не, Джон. Ще продължаваме, докато дадеш правилния отговор или докато жена ти умре. За всеки грешен отговор ще пробивам нова дупка в черепа ѝ. Не съм сигурен колко дупки ще трябват, докато тя умре, но не мисля, че ще са необходими много, нали?

— Копеле...

— Знаеш правилата — прекъсна го демонът. — Не можем да продължим, докато не ми кажеш правилния отговор. И така, да опитаме отново. Датата на сватбата ти. Имаш пет секунди.

Колелцата в мозъка на господин Джей не знаеха накъде да се завъртят. Гневът се сблъска със страх, който се сблъска със съмнение и безнадеждност, и всичко се обви в чувство за пълна празнота.

Касандра отново примигна, този път бавно. Очите ѝ изглеждаха объркани.

Върху рамото ѝ капеше кръв от брадичката.

— Четири... — отброи демонът.

Седми март — отново си помисли господин Джей, но сега знаеше, че греши. Тогава защо в ума му постоянно изскачаше тази дата? Деня ли бъркаше, или месеца?

— Три...

На полицата над камината в дневната им имаше най-малко две фотографии от сватбата им. Господин Джей и Касандра стояха пред църквата с широки усмивки на лицата. Снимките ли бяха подсказали на този психопат идеята за въпроса?

Не трябва да мислиш за това, Джон. Мисли за датата на сватбата, по дяволите.

— Две...

Очите на Касандра се фокусираха само за момент и тя погледна целенасочено съпруга си. Отчаянието, което беше съзряла на лицето му преди няколко секунди, се беше засилило неимоверно.

— Една...

— Седми април? — Думите се отрониха от устата на господин Джей без абсолютно никаква убеденост и прозвучаха по-скоро като въпрос, отколкото като твърдение. Бяха само догадка, нищо повече. Психическите му терзания бяха толкова силни, че вероятно не би си спомнил и собствената си рождена дата.

Когато тези две думи стигнаха до ушите на Касандра, тя примигна и дори през сълзите ѝ господин Джей видя, че очите ѝ изгубват надежда веднъж завинаги.

— Пак грешен отговор — каза демонът, спокоен като свещеник, който изнася неделна проповед. Той доближи длетото и чука до главата на Касандра. Този път сложи длетото малко вляво от центъра и само на два-три сантиметра от челото ѝ.

Господин Джей отново изпита желание да го умолява, да падне на колене и да се разридае, но какво полза щеше да има? Демонът нямаше да го послуша. Нямаше да спре.

Дяволът вдигна чука и замахна.

БАМ.

Още един идеално контролиран удар, който вкара само върха на длетото в черепа на Касандра. Тя отново потрепери конвулсивно на стола и очите ѝ изчезнаха в неизвестността, но този път главата ѝ застрашително се разтресе за секунда, сякаш някакво голямо насекомо беше пропъзляло в носа ѝ и бе ужилило мозъка ѝ.

Господин Джей почувства, че животът му изгуби смисъла си. Съпругата му, неговата опора, неговият свят, умираше пред очите му и той не само нямаше какво да направи, за да я защити, но тя умираше заради глупостта му. Защото не можеше да си спомни датата на собствената си сватба.

От новата рана бликна кръв, покапа по слепоочието ѝ и се стече по лявата ѝ буза. Клепачите ѝ потрепнаха, но този път спряха по средата. Тя нямаше сили да отвори очи.

На господин Джей му прилоша от убийствената болка да гледа как изтезават съпругата му пред очите му и от задушавачката вина, която изпитваше, и отмести поглед от екрана за няколко секунди.

Демонът видя това.

— Ти погледна встрани — каза той.

Господин Джей незабавно се втренчи в екрана на телефона.

— *Не* — извика той и поклати глава. — *Не*.

— Знаеш правилата, Джон. Отместиш ли поглед, тя отново ще бъде наказана.

Демонът сложи длетото точно в средата на черепа на Касандра.

Господин Джей се вгледа в очите на съпругата си и онемя. Касандра вече не беше на себе си. В пълните със сълзи и почуда очи той не съзря нищо освен тъмна бездна. Зениците ѝ се бяха разширили. Бялото на очите ѝ бе придобило цвета на евтино червено вино. Дори да бе успял да си спомни правилно датата на сватбата им и демонът да бе удържал на думата си да я остави на мира, Касандра, която господин Джей познаваше, вече я нямаше. Доколкото видя, длетото проникна достатъчно дълбоко, за да пробие черепа ѝ. Мозъкът ѝ вероятно вече бе претърпял необратимо увреждане. След бог знае колко операции, ако животът ѝ изобщо бъде спасен, кой знае в какво състояние щеше да бъде Касандра? Щеше ли да може да говори? Да върви? Да движи ръцете си? Да познава някого? И господин Джей дори не включваше

психическите поражения, които щяха да ѝ нанесат събитията от тази вечер. Каквото и да направеше от сега нататък, той вече беше изгубил Касандра.

БАМ.

Чукът отново се стовари върху главата ѝ, но този път прозвуча така, сякаш демонът вложи малко повече сила в удара, защото господин Джей чу, че се строши кост. Звукът беше като стъпване върху счупени стъкла.

Частица от секундата по-късно той видя, че от новата рана рукна поток кръв.

Касандра потрепери конвулсивно веднъж. Два пъти. Три пъти. Демонът пусна главата ѝ, която като на забавен каданс непохватно клюмна на гърдите ѝ.

Тялото ѝ се отпусна неподвижно и после изведнъж се разтърси от още една силна конвулсия. Устата ѝ леко се разтвори и от десния ъгъл потече слюнка. Мускулни спазми накараха раменете ѝ да се повдигнат два пъти и после движенията спряха напълно.

Този път се парализира господин Джей. Очите му бяха приковани в екранчето на телефона. Дишането му беше тежко и затруднено.

Демонът пусна чука и длетото и остави образа на безжизнената Касандра да постои на екрана още няколко секунди, а после допря два пръста до дясната страна на шията ѝ. Миг по-късно провери и другата страна.

Господин Джей направи същото от хотелската си стая. Протегна два пръста, леко ги постави върху екранчето на мобилния си телефон и ги придвижи нежно, сякаш действително докосваше лицето на съпругата си.

— Много... съжалявам — прошепна той болезнените думи. — Много, много съжалявам, моя любов. Много те обичам. Моля те, прости ми.

— Поздравления, Джон — обади се демонът, който вече се беше отдръпнал от Касандра. — Ти успя да оставиш жена си да умре.

По лицето на господин Джей се търкулна една-единствена сълза. Той затвори очи и въздъхна с омраза. Когато отново ги отвори, те бяха лишени от живот като очите на съпругата му. Ръката му се отдръпна от екранчето на мобилния телефон.

Изведнъж, с едно-единствено бързо движение, камерата се вдигна нагоре и наляво и екранът се изпълни с нещо, което господин Джей не очакваше — лицето на демона. Само че не беше лице, а маска. Въпреки че беше много реалистична, с разкъсана и разтопена плът, разкривени дяволски очи, разпорен нос и изцапани с кръв остри зъби, господин Джей не мигна, не помръдна и не отмести поглед встрани.

— Сега, след като игричката ти свърши — каза той със спокоен и студен тон, който можеше да смрази прозорците в хотелската стая, — ти и аз ще изиграем една друга игра, в която аз съм най-добрият. Игра, която играя от години и никога не съм губил. Слушаш ли ме?

Демонът не отговори.

— Наистина ли мислиш, че като се криеш зад камерата и тази грозна маска, ще бъдеш в безопасност? — продължи господин Джей и се втренчи в очите на демона. — Всяка мишена, която съм изпратен да премахна, е беглец. И всичките правят същата грешка, която и ти допускаш сега. Те мислят, че ако бягат, ако се местят от град на град, щат или държава... ако сменят имената и външния си вид... ако си набавят нови документи и така нататък, ще бъдат в безопасност. Те всички мислят, че изчезването е ключът към съвсем нов живот и че ще загърбят старите си проблеми. — Последва изпълнена с напрежение пауза. — Всичките грешат. Нека ти кажа и нещо друго, което не знаеш за мен, който и да си. Първата част от работата ми е да проследя и да открия бегълците, където и да се намират... — Господин Джей се наведе по-близо до телефона. — И аз съм абсолютно най-добрият в това. Ето защо знам следното: където и да отидеш, където и да се скриеш, който и да станеш след това, ще те намеря... и ще изтръгна сърцето ти от гърдите. Чуваш ли ме, ненормален извратеняк?

Беше изненадващо, че демонът държа телефона включен по време на цялата дълга реч на господин Джей.

— Ха-ха-ха-ха!

Устата на ужасяващ клоун на зловещата маска се изкриви неестествено, когато смехът стана истеричен.

— Ха-ха-ха-ха-ха-ха!

Господин Джей беше като хипнотизиран и не можеше да откъсне очи от екранчето. През живота си той беше виждал неща, които не бе виждал никой друг. Грозни, страшни неща, които биха разстроили и най-непреклонните хора, но не беше виждал такова нещо.

Част от секундата по-късно разговорът прекъсна.

47.

Рожденото име на господин Джей беше Джон Луис Гудуин, непланираното единствено дете на Брус и Сали Гудуин. Беше роден в Мадисън, Небраска, зодия Рак, и това беше интригуващо, защото според скорошно проучване, извършено от ФБР, Раците бяха най-опасните и най-хитрите престъпници от всички зодиакални знаци. Странният факт беше, че на второ място се класираха Телците, следвани от Стрелците и Овните. Бащата на господин Джей беше Телец, а майка му — Овен.

Предполага се, че раждането на дете внася радост в семейството, но в случая с господин Джей се случи точно обратното. Майка му, наркоманка от средата на тийнейджърските си години, която отначало искрено си мислеше, че бебето ще ѝ донесе спасение, беше връхлетяна от омаломощаващ случай на следродилна депресия. Реакцията ѝ, която напълно пренебрегна доброто здраве на новороденото, беше да увеличи употребата на наркотици от меки на силни. С една бърза стъпка спасението се превърна в проклятие.

Баща му, който не искаше деца, предпочете бутилката пред иглата и юмруците пред диалога. В резултат на тази взривоопасна смес Джон Луис Гудуин израсна като пренебрегнато дете — пословичното „невидимо момче“ — на сложни взаимоотношения на любов и омраза.

Всичката тази липса на обич и привързаност не мина незабелязано от малкия Джон и от много ранна възраст той осъзна, че не се вмести в плановете на родителите си. Биеха го все по-често, докато растеше, но за изненада на майка си и раздразнение на баща си, вместо да плаче и да бяга да се крие, той винаги стоеше и понасяше боя безстрашно и мълчаливо.

Всичко това свърши в една дъждовна лятна нощ, няколко дни преди петнайсетия рожден ден на Джон. В онази нощ, след поредния побой от пияния си баща, Джон се върна в стаята си, събра дрехите си в малка раница, седна на леглото, опря лакти на коленете си и се втренчи в мръсната стена пред себе си. Няколко часа той се ослушва и

чака, докато в къщата настана пълна тишина и беше сигурен, че пияните му родители са заспали. Без капчица съжаление той отвори вратата на стаята си и отиде на пръсти в кухнята. Знаеше къде държи майка му парите за наркотици. Взе ги всичките и завинаги напусна „живия ад“, който така и не можа да нарече свой дом.

За да проработи планът му, Джон трябваше незабавно да се махне от загубения град, в който живееше. На градската автогара единственият автобус, който отиваше някъде в онази дъждовна нощ, се отправяше към града, където би трябвало да живеят ангели, но вместо ангели той откри там само демони.

Отначало Джон обикаляше по улиците като в мъгла, спеше където му попадне, и ядеше от кофите за боклук и контейнерите в задни улички, но странното беше, че в контейнерите обикновено намираще по-хубава храна, отколкото беше ял, когато живееше с родителите си.

Животът по улиците на Лос Анджелис не беше лесен и въпреки че беше видял с очите си въздействието на наркотиците и алкохола върху човека, на петнайсет и бездомен, Джон беше безпомощен да избегне притегателната сила на тези два порока. Скоро той откри и бандите, момичетата, купоните и живот, който беше вълнуващ, страшен и опасен в много отношения. Тогава Джон се срещна очи в очи с първия си вътрешен демон — склонността към пристрастяване.

Демонът го накара да се вкопчи като паразит в онзи живот и той се гмурна в него като котва в дълбоко море. Три години Джон нямаше нищо друго освен този живот и го живееше и вдишваше с всеки атом на тялото си, но безумието на всичко това го съсипваше психически, разяждаше мозъка му и унищожаваше чувствата му. Трябваше да се измъкне, преди да стане късно. На осемнайсет години Джон Луис Гудуин се включи в редиците на американската армия.

По време на първото си назначение той придоби прякора господин Джей. Три назначения по-късно и след два медала и няколко похвали Джон реши, че животът на военен му е омръзнал, и се върна в Лос Анджелис. Тогава беше на двапет и пет и установи, че без бойните дрехи родината му, за която се беше сражавал и убивал и за която би дал живота си, е решила да се отнася с него като с прокажен, и за втори път в живота си стана „невидим“. За втори път в живота си той преживя пренебрежение в мащаб, който не мислеше, че е

възможен. Никой не искаше да го вземе на работа, хората го гледаха така, сякаш е отрепка, и правителството направи много малко, за да му помогне. Изведнъж Джон се озова в същото положение, в което беше, когато пристигна в Града на ангелите, където нямаше ангели, но този път той познаваше улиците и знаеше с кого да се свърже.

За негова изненада някои от старите му приятели се бяха издигнали до върха на „уличните“ организации, които бяха станали по-силни и могъщи от всякога. Някои се бяха обединили и създали картел. Бяха се разграничили от старата „улична търговия“ и бяха придобили няколко особени бизнеса, които включваха не само казина в Калифорния, Невада, Луизиана и Ню Джърси. Именно те потърсиха Джон.

— Трябва ни човек като теб — каза му. — Някой с познанията и уменията, които ти придоби, докато те нямаше.

Джон се смяташе за предаден от правителството на страната си и това изигра главната роля в решението му да се присъедини към картела.

— Никой не може да ти предложи това, което ще ти предложим ние, ако вземеш правилното решение. Знаеш го, нали?

— Ще приема предложението ви при няколко условия — отвърна господин Джей. — Първо, винаги ще работя сам, не като част от екип.

— Продължавай.

— Искам да водя, доколкото е възможно, нормален живот, затова ще ми трябва фасада... легитимен бизнес, който ще издържи на всякакви проверки.

— Лесно може да се уреди.

— Освен това ще ми трябва нова самоличност. Името, което имам, не ми върши работа.

— Разбира се.

Две години по-късно господин Джей се запозна с Касандра.

48.

Гарсия пристъпи по-близо, за да огледа по-добре главата на жертвата, но също като Хънтър и доктор Слейтър не видя нищо през гъстия, лепкав пласт от кръв и коса.

— Перфорации на черепа? — недоверчиво попита той. — С какво? Малка дрелка? — Погледът му бързо обходи стаята, сякаш търсеше инструмента.

Хънтър поклати глава.

— Не, не с дрелка. Косата ѝ би се завъртяла и усукала от скоростта на дрелката. — Той описа кръг с показалеца си. — Това би създавало дебели възли в основата на раната и би сплъстило косата ѝ, а тук няма такова нещо.

Измина секунда мълчание и после Карлос изкриви лице, сякаш почувства болката.

— Чук и гвоздей.

Този път Робърт кимна.

— Или нещо много подобно.

Доктор Слейтър също кимна.

— И този извод ни довежда до единствената друга прилика в метода на действие дотук между тази жертва и убитата жена пред три нощи. Както си спомняте, първото е трапезният стол.

— Изтезания — рече Карлос.

— Точно така — потвърди доктор Слейтър. — Убиецът малко по малко е разкъсал лицето на първата жертва, а на тази е пробил черепа... по една дупка всеки път.

Хънтър реши, че е време да даде на доктор Слейтър малко повече информация.

— Има и *трета* прилика между двете убийства, докторе.

Тя се обърна с лице към него.

— Видеообаждането — обясни Робърт. — Също като при първото убийство извършителят е предал цялото изпитание по видеовръзка. Този път на съпруга на жертвата.

— Все още нищо не е сто процента сигурно — намеси се Гарсия, — защото не сме разговаряли с господин Дженкинсън.

— Къде е той? — попита доктор Слейтър.

— Сигурно в момента пътува насам, но е бил във Фресно, когато е получил обаждането.

— Фресно?

Гарсия кимна.

— Той е бизнес консултант. Бил е там по работа.

— Пак ли е имало игра с въпроси? — попита тя.

Карлос леко наклони глава настрана.

— Очевидно е имало и ако правилата са били същите като първия път, след всеки грешен отговор жертвата е била наказвана.

— Блъскане на лицето в контейнер със стъкла — замислено каза доктор Слейтър. — Дупки, пробити в черепа.

— Веднага щом играта е свършила, съпругът се е обадил на 911 — каза Хънтър.

— Това обяснява защо всички дойдохме тук толкова бързо — каза доктор Слейтър. — Кръвта на жертвата още е топла. Вкочаняването още не е започнало. Бих казала, че тя е мъртва от два часа, може би по-малко.

— Колко пробождания в черепа ѝ са били необходими, преди да свърши играта, докторе? — попита Гарсия.

— Трудно е да се каже, детектив. — Доктор Слейтър насочи към жертвата изпълнените си с жал очи. — Зависи от различни фактори — диаметър на използвания гвоздей, мястото на перфорацията, колко дълбоко е бил забит гвоздеят в черепа и дали е засегнал мозъка. В зависимост от точността на убиеца и какви поражения е искал да нанесе, играта може да е приключила с един грешен отговор или с десет. Убиецът е контролирал всичко.

Хънтър отстъпи няколко крачки назад, когато най-после успя да откъсне вниманието си от жертвата. Той забеляза, че също като в преддверието на семейство Дженкинсън, и в дневната не е пипано или преместено нищо. Вече беше огледал пръстите и ръцете на Касандра. Нямаше охлузвания, нито драскотини или следи от някакви наранявания при самозащита. Тя беше сравнително висока жена — метър седемдесет и два-три сантиметра, слаба и стройна, с добре оформени мускули, и това предполагаше, че най-малко веднъж

седмично е ходела на фитнес. Хънтър беше сигурен, че ако не е била изненадана или заплашена с пистолет, госпожа Дженкинсън би оказала съпротива, при това доста силна, но въпреки това нямаше следи от борба никъде — нито по тялото ѝ, нито в дома ѝ.

— Намерили ли са мобилния ѝ телефон? — попита Робърт.

— Да — отговори доктор Слейтър. — Искате ли да познаете къде го намерихме?

— В микровълновата фурна — отговори Гарсия.

Доктор Слейтър кимна.

— А компютър? Лаптоп? Таблет?

— Още не сме проверили цялата къща, но на плота в кухнята има лаптоп. — Тя посочи с показалец.

Нова играчка за отдел „Информационни технологии“, с която да се забавляват, помисли си Карлос.

Доктор Слейтър отново оглеждаше тялото на жертвата.

— Няма логика — каза тя и откъсна вниманието на Хънтър от мислите му.

— Имаш предвид очевидните вариации в метода на действие ли? — попита той.

Доктор Слейтър първо кимна, а после се замисли върху думите му.

— Очевидни? Току-що описах четири главни разлики.

— И всичките са правилни и добре обосновани — отвърна Робърт, — но може би забравяме нещо.

— Какво? — попита тя.

— Ако наистина говорим за същия убиец отпреди три ноци, това е второто му убийство. В момента не е съвсем ясно какъв точно е методът му на действие и почеркът, защото имаме само един пример за сравнение.

Доктор Слейтър се замисли и след това повдигна вежди, приемайки довода му.

Хънтър се приближи до камината и взе от полицата сватбената фотография в рамка. Снимката показваше жертвата и съпруга ѝ, които стояха на стъпалата пред църква. Робърт позна катедралата „Дева Мария на ангелите“ в центъра на Лос Анджелис. Усмивките на лицата им бяха красноречиви.

— Да — каза той. — Много неща показват какъв е методът на действие на убиеца. Има и много разлики, но истината е, че в момента той може би само експериментира.

Доктор Слейтър прилекна пред Касандра, за да огледа очите ѝ.

— Почакай — каза тя, когато схвана смисъла на думите на Хънтър. — Ако си прав и извършителят все още експериментира, тогава знаем какво означава това, нали? Това няма да свърши дотук. Той ще убие отново.

Хънтър и Гарсия не отговориха.

Не беше необходимо.

49.

Господин Джей подкара по магистралата за Бейкърсфийлд и Лос Анджелис и увеличи скоростта на кадилака си CTS-V на сто и десет километра в час, максималната разрешена скорост в Калифорния. В главата му все още цареше хаос. Мисловните процеси се зараждаха някъде в дъното на ума му, но преди да се развият в нещо смислено, се разбиваха на парченца от образи на Касандра, изтезавана в собствената им дневна, израза на безнадеждност в очите ѝ и конвулсивното ѝ потрепване за последен път. Заглушаваше ги звукът на демонския глас, който господин Джей знаеше, че никога няма да забрави.

Той си пое дълбоко дъх и от усилието тялото му отново се разтрепери от мъка. Господин Джей се закашля, сякаш щеше да повърне, но празният му стомах не изхвърли нищо.

Пристъпът премина и той погледна часовника на таблото и скоростомера. Шофираше повече от час и дори да поддържаше максималната разрешена скорост през цялото пътуване, пак щяха да са му необходими два часа, за да се върне в Лос Анджелис и в дома си в Гранада Хилс.

— *Мамка му! Мамка му! Майка му!* — изкрещя господин Джей на нищо и на всичко и удари по волана.

Знаеше, че детективите и криминалистите вече са там, претърсват дома му и нарушават покоя на тялото на Касандра. Знаеше го, защото той им се обади. Това беше първото от трите телефонни обаждания, които направи, преди да напусне хотелската си стая във Фресно. Второто обаждане беше до един от познатите му в лосанджелиската полиция, човек, на когото плащаше добре, но и който му дължеше много повече от живота си. Той дължеше на господин Джей и живота на съпругата и детето си.

* * *

— Ало! — Скептичният, плътен, груб глас отговори на обаждането му след второто позвъняване.

— Брайън? — попита от учтивост господин Джей. Освен че навсякъде би познал характерния глас на Брайън, той му се беше обадил на обичайния номер, за който не знаеше никой друг. Използваха го само двамата.

Последва дълго мълчание, през което господин Джей чу приглушени стъпки, звук от отваряне и затваряне на врата и после още няколко приглушени стъпки.

— Господин Джей — каза Брайън и тежко въздъхна. Тонът му беше малко обезпокоен. Господин Джей никога не му се обаждаше през нощта. И никога в дома му.

Брайън Колдърън не беше детектив от лосанджелиската полиция. Не беше и полицай. Всъщност дори не умееше да борава с пистолет. Той беше страхотен компютърен специалист, отличен анализатор в отдел „Научни разследвания“ с много високо ниво на достъп до секретна информация, което му предоставяше пряка и неограничена възможност за проникване в повечето национални и местни бази данни на правоохранителните органи, и по този начин можеше да доставя на господин Джей най-ценната стока в съвременната епоха — информацията.

— Извинявай, че ти се обаждам вкъщи — каза господин Джей, — но се нуждая от услуга. — Той съжали веднага щом последната дума се отрони от устата му. Никога не се обаждаше за услуга, винаги по работа. Думата „услуга“ предполагаше слабост и означаваше, че сега господин Джей ще бъде длъжник на Брайън. Надяваше се, че Брайън не е обърнал внимание на това.

И наистина беше така.

— Не може ли да почака до утре? — попита Брайън.

— Не — отговори господин Джей и чу, че Брайън отново въздъхна дълбоко.

— Е, с какво мога да помогна?

— Преди малко е имало обаждане на 911, препратено до лосанджелиската полиция — обясни господин Джей. — Вероятно убийство.

Брайън записа адреса, който му даде господин Джей.

— Първото, което искам от теб, е да разбереш дали наистина се е случило нещо.

Господин Джей все още се държеше като удавник за сламка в надеждата, че всичко може да е било само извратена шега.

— Добре — отвърна Брайън. — И ако наистина се е случило нещо?

— Тогава искам да следиш случая денонощно. Трябва да знам всички данни, които се подават за разследването. — Господин Джей замълча за малко. — Има ли начин да получиш информацията от дома си, или трябва да отидеш в Управлението?

— Ако в момента се нуждаеш само от потвърждение, мога да го направя отгук.

— Добре. Обади ми се, когато получиш информацията.

* * *

Господин Джей отново погледна скоростта. Все още спазваше ограничението.

Телефонът извънтя. Тайният номер на Брайън Колдрън се появи на големия екран на таблото на кадилака на господин Джей. Той натисна бутон на волана и прие обаждането.

— Брайън, какво имаш за мен?

— Обаждането е било за истинско престъпление.

Господин Джей почувства, че невидима кама пронизва сърцето му. Пръстите му стиснаха волана, докато кокалчетата му побеляха.

— Жертвата е жена — продължи Брайън. — Четиридесет и две годишна. Името ѝ е Касандра Дженкинсън.

— Има ли някакви съмнения за самоличността ѝ? — попита господин Джей. Надеждата му се превърна във фантазия.

— Не, според екипа на мястото. Официалното разпознаване е само въпрос на протокол. Шофьорската ѝ книжка е намерена в чантата ѝ.

Невидимата кама се заби по-дълбоко в сърцето на господин Джей. Той я усети, че разкъсва всичко в него.

— Намерили ли са мобилния ѝ телефон? — Гласът му отново стана студен и безчувствен както винаги.

— Мобилен телефон? Ще знам, когато качат доклад в системата. Да се надяваме, че ще стане утре сутринта.

Няма значение, помисли си господин Джей. И без това щеше да го научи преди Брайън.

— Жертвата е била омъжена за... — опита се да продължи по-нататък Брайън, но господин Джей го прекъсна.

— Достатъчно. Засега това е всичко, което ми трябва. — Той пак замълча за момент. — А сега, както ти казах, искам да следиш всичко за разследването. Същият формат, както винаги. Същият непроследим имейл, както винаги. За всяко ново разкритие, което сметнеш за важно, обади ми се на този номер незабавно. Ако се нуждаеш от някаква друга информация, ще ти звънна.

Господин Джей затвори и отново погледна скоростомера. Сто и десет километра в час нямаше да е достатъчно. Кадилакът CTS-V ускоряваше от нула до деветдесет и пет километра за 3,7 секунди. Колата имаше 6,2-литров свръхзареден V-образен двигател с осем цилиндъра и развиваше триста километра в час. Освен това беше оборудвана със супермодерен антирадар, който засичаше полицейски радари и камери от километър и половина. Автомобилът несъмнено беше страхотен. Време беше господин Джей да използва възможностите му.

50.

Към два часа след полунощ Хънтър, Гарсия и доктор Слейтър тъкмо приключваха с местопрестъплението. Според протокола, след като беше заснет и документиран от всички възможни ъгли спрямо мястото и положението, в което беше намерен, трупът на Касандра Дженкинсън най-после беше откаран в Института по съдебна медицина. Проливният дъжд, който беше започнал да вали, когато дойдоха, бе продължил повече от час и беше отмил всички евентуални улики, включително евентуални отпечатащи от стъпки, които убиецът можеше да е оставил, докато се е приближавал или отдалечавал от къщата. Благодарение на бързата си работа криминалистът на алеята за коли беше успял да запази частичния отпечатък от автомобилна гума, който беше открил. Той успя да снее отпечатъка, като използва желатиново фолио — безцветно тиксо с желатиново покритие от едната страна, което прилепва плътно и може да взима отпечатащи почти отвсякъде, включително грапави, порести, неравни, криви и гладки повърхности.

— Извади ли късмет? — попита Гарсия, обръщайки се към Никълъс Холдън, който от два часа проверяваше врати, прозорци и всички повърхности и предмети в къщата.

— Зависи какво наричаш късмет — отговори Холдън и повдигна рамене, докато прибираше оборудването си.

Карлос повдигна вежда, мълчаливо задавайки въпрос.

— Колко души живеят тук? — риторично попита Холдън, тъй като вече беше видял доста снимки в къщата.

— Жертвата и съпругът ѝ — отговори Гарсия.

— И никой друг? — малко изненадано попита Холдън.

— Не и според информацията, която получихме. — Карлос се замисли и добави: — Е, те имат двайсетгодишен син, но той вече не живее тук. Учи в колеж в Бостън. Защо?

Холдън кимна, сякаш тази информация обясняваше много неща.

— Извърших елементарно съпоставяне и мога да ти кажа, че има пръстови отпечатащи на трима души — обясни той. — Едните са на жертвата. Другите два несъмнено са мъжки. Едните от тях са навсякъде в къщата — в кухнята, баните, спалните, дневната, коридора. Вторите не се появяват толкова често, но пак се срещат достатъчно често и предполагат, че не принадлежат на непознат.

Гарсия се почеса по брадичката.

— Бащата и синът.

Холдън се съгласи, като кимна. Той дръпна ципа на чантата си и в същия момент всички чуха силен шум, който се разнесе от входната врата. Преди някой да успее да реагира, в дневната влезе висок мъж с атлетично телосложение и обръсната глава. На лицето му бяха изписани страх и объркване. Последваха го двама ядосани полицаи.

— Господине — каза единият и го сграбчи за ръката, — това все още е отворено местопрестъпление и вие го замърсявате. Ще ви помоля да излезете навън.

Мъжът дръпна ръката си.

— Няма проблем — намеси се Хънтър, обърна се към тях и направи знак на полицаите да пуснат човека. Не беше необходимо да пита кой е. Беше го познал от снимките на полицата над камината. — Приключихме тук, нали? — Той погледна доктор Слейтър.

Тя кимна.

— Събрахме всичко, което ни е необходимо. Вече няма риск от замърсяване.

Полицаите се спогледаха, кимнаха на Хънтър и излязоха от къщата.

— Къде е тя? — с треперещ глас попита господин Джей. Обезумелите му очи претърсиха стаята.

Робърт пристъпи към него.

— Господин Дженкинсън, аз съм детектив Робърт Хънтър от лосанджелиската...

— Къде е съпругата ми? — прекъсна го господин Джей и отмести поглед към самотния трапезен стол до източната стена и после към локвата кръв под него. Кръвта на съпругата му. Дъхът му секна.

— Тялото ѝ трябваше да бъде закарано в Института по съдебна медицина — отвърна Хънтър със сдържан тон.

Господин Джей не поиска обяснение, защото не беше необходимо. Много добре знаеше полицейския протокол.

Изпаднал в шок, той мина покрай Хънтър, Гарсия и доктор Слейтър и се отпрати към стола до стената. Всички и светът около него изчезнаха и господин Джей изведнъж си представи Касандра, седнала точно пред него, с очи, изпълнени със страх и тъга, умоляваща го да знае най-простия отговор. Отговор, който би трябвало да знае.

Дясната му ръка бавно се протегна към стола, сякаш Касандра наистина седеше там. Сякаш можеше да докосне лицето й... да погали косата й... да избърше сълзите й.

— Много, много съжалявам. — Думите се отрониха от устата му, без господин Джей да усети.

Всички мълчаха от уважение, оставяйки го сам със скръбта му.

Доктор Слейтър безмълвно направи знак на екипа си да излезе.

Стомахът на господин Джей се бунтуваше и краката му се огъваха под тежестта му. Той затвори очи, за да се успокои, и си пое дълбоко дъх. Когато след няколко секунди ги отвори, Хънтър съзря в тях нещо, което никой друг в стаята не видя — страховит гняв, подплатен с непоколебима съсредоточеност и решителност.

— Добре — каза господин Джей и най-сетне погледна Хънтър. Тонът на гласа му беше леденостуден. — Предполагам, че искате да ми зададете няколко въпроса.

51.

В хотелската стая, заровил лице в ръцете си, господин Джей усилено бе мислил какво да направи. Предпочиташе лосанджелиската полиция изобщо да не се намесва и ако виждаше начин да заобиколи проблема, би направил точно това, но въпреки всичките си връзки знаеше, че това няма да стане.

Втората му мисъл беше да се престори, че не е получавал проклетото видеообаждане. Това би му дало така необходимото предимство пред ченгетата. Знаеше, че може да се върне в Лос Анджелис до два часа след полунощ. Колата му беше достатъчно бърза и антирадарът нямаше да позволи да го спрат. Щом се прибереше, можеше да огледа непокътнатото местопрестъпление, колкото дълго е необходимо, без да му пречат полицаите или екипът криминалисти. Можеше да се промъкне в дневната и да потърси евентуални улики, преди някой да влезе там. Знаеше, че ченгетата няма да му кажат за улнките, ако изобщо съществуваха такива. Най-много от всичко обаче господин Джей искаше да докосне за последен път лицето на Касандра, преди да я изнесат от дома им. Щеше да коленичи пред нея и да я помоли за прошка. Той самият никога нямаше да си прости. Тогава и само тогава щеше да се обади на 911 и да излъже, че току-що се е върнал у дома от делово пътуване и е намерил съпругата си убита в дневната. Този план обаче също щеше да се провали при първото препятствие.

Едната от причините господин Джей да е най-добрият в работата си беше, че разбираше как действат силите на реда. Той знаеше протокола им... а указанията за такъв случай бяха ясни — когато омъжена жена е зверски изтезавана и убита в дома си без очевиден мотив, списъкът с „интересните хора“ се оглавява от съпруга ѝ. Като се добави и фактът, че той удобно отсъстваше от дома си по времето, когато съпругата му е била убита, и че няма алиби, което да потвърди историята му, следователите щяха напълно да разнищят живота му. Лесно можеха да получат съдебни заповеди за достъп до банки,

интернет доставчици, телефонни компании, кредитни карти... до всичко и всеки, когото поискат. Щяха да прочетат старите му имейли и текстови съобщения и да прослушат телефонните му обаждания. Щяха да изследват внимателно банковата му сметка, бизнеса му, пътуванията, разходите, приятелите, медицинския му картон, всичко. Но дори ако имаше алиби, истинско или фалшиво — а той лесно можеше да се сдобие с желязно алиби, ако иска — господин Джей знаеше, че и този план няма да проработи.

В разследването на убийство едно от първите неща, които проучват детективите, са данните от мобилния телефон на жертвата. Те искат да знаят с кого е говорила и си е писала съобщения наскоро, особено през последните няколко часа преди смъртта си. Номерът на мобилния телефон на господин Джей щеше да се появи като последния номер, на който се е обадила Касандра, при това по същото време, когато е била убита. Господин Джей нямаше как да заобиколи това. И в това отношение му провървя.

Убиецът беше използвал видеовръзка вместо обикновен аудиоразговор. Въпреки че набраният номер щеше да бъде регистриран, на мобилните оператори на територията на САЩ не беше позволено да пазят видеообажданията на клиентите си. Лосанджелиската полиция, ФБР, ЦРУ, Агенцията за национална сигурност, никой нямаше да получи дори писмен запис на обаждането, защото такъв не съществуваше и господин Джей го знаеше много добре. Всичко, което беше казал на демона по време на разговора, щеше да си остане между него и убиеца.

След като внимателно обмисли всичко, господин Джей стигна до заключението, че най-добрата му възможност за избор е да каже истината... или поне до известна степен. След това Брайън Колдърн щеше да следи разследването на полицията, а господин Джей да извърши собствено разследване.

52.

Хънтър погледна часовника на стената зад господин Джей — 2:03.

— Господин Дженкинсън — каза той със спокоен и сърдечен глас. — Не е необходимо да разговаряме сега. Нямаме нищо против да изчакаме до сутринта. Разбирам, че сте шофирали дълго...

— И мислите, че ще бъда по-отпочинал сутринта? — отново го прекъсна господин Джей. — Смятате, че ще мога да заспя?

Робърт не отговори. Господин Джей беше прав.

— Предполагам, че сте чули запис на обаждането ми до 911 или са ви казали как съм разбрал какво е станало тук. Знаете за видеообаждането, което получих.

Хънтър кимна съчувствено.

— Затова, ако не възразявате — продължи господин Джей със спокоен и абсолютно ритмичен тон, — предпочитам да говоря, докато всичко все още е прясно в главата ми. Сънят, ако мога да заспя, ще донесе сънища... кошмари... видения... образи... Някои ще бъдат реални спомени за случилото се, но други несъмнено ще бъдат безумни фантазии. Неща, които не са се случили в действителност. Неща, които е измислил мозъкът ми и които всъщност не съм виждал. Неща, които трябваше да кажа, но не казах. — Той млъкна за момент, сякаш последните няколко думи му причиниха силна болка. — Тогава проблемът в главата ми ще бъде, че няма да мога да разгранича какво се е случило в действителност и какво не. Всичко ще ми се струва реално като хората в тази стая. — Погледът му се стрелна към Гарсия и доктор Слейтър и после пак се върна на Хънтър. — Колкото по-дълго чакаме, толкова по-голям става рискът реалността и фантазиите да се смесят в съзнанието ми.

Въпреки че никой не можеше да каже с пълна увереност как ще реагира нечий мозък след такъв травмиращ епизод, Робърт не се съмняваше, че ще нахлуят кошмарите и образите, за които спомена господин Джей. Като психолог не можеше да съзре грешка в логиката

му. В същото време всички в стаята се изумиха и заинтригуваха от спокойствието на господин Джей.

— Разбирам — каза Робърт и бързо обходи с поглед стаята. — Предпочитате ли да разговаряме в участъка?

— Защо? — попита господин Джей. — Необходимо ли е?

Заинтригуваността на присъстващите се засили.

— Не. Съвсем не. Само си помислих, че може би... — Хънтър не довърши изречението си.

— Стаята ще ме разсейва? — Господин Джей улови погледа на Хънтър и го проследи, но предпочете да не поглежда към стола и локвата кръв под него. — Прав сте — призна той. Очите му се съсредоточиха в произволна точка на пода пред него и спокойствието му най-после се пречупи.

Робърт отново му даде минутка.

След малко господин Джей вдигна глава.

— Не е необходимо да ходим в управлението, господин Дженкинсън. Може да отидем в някой местен полицейски участък или дори в един от полицейските микробуси, паркирани навън, ако предпочитате — предложи Хънтър.

Господин Джей се замисли, а после зададе друг въпрос:

— Има ли следи от влизане в някоя друга стая в къщата?

Хънтър леко повдигна вежди.

— Вие сте единственият човек, който може да ни каже това с някаква степен на сигурност, господин Дженкинсън, но доколкото можем да преценим, използвана е само тази стая.

Господин Джей кимна и след няколко секунди каза:

— Може да отидем в кабинета ми, ако нямате нищо против. — Той посочи.

Робърт не виждаше причина да не отидат там и двамата с Гарсия бързо се спогледаха.

— Да, разбира се — рече Карлос и потупа джобовете си под предпазния гащеризон. — Нося тефтерчето си и мога да запиша разговора на телефона си. — Готови сме.

Господин Джей се обърна да ги поведе към кабинета си. Погледът му се плъзна по снимките на полицата над камината и той се закова на място. Бездънната пропаст в душата му, която беше заплашила да го погълне целия, се завърна с яростта на торнадо.

Докато стоеше там, втренчил се във фотографиите в рамки, господин Джей почувства, че душата му го напуска. В ушите му като гръм прозвуча въпросът, зададен от демонския глас.

Кога е годишнината от сватбата ти?

Дълго време никой не помръдна.

— Господин Дженкинсън, наред ли е всичко? — попита Хънтър.

Отговор не последва.

Господин Джей, изглежда, се беше замислил за нещо.

— Господин Дженкинсън?

— Искам да попитам нещо. Трябва да знам — каза накрая той, отказвайки да погледне другите в очите.

Всички зачакаха.

— Знам, че съпругата ми е била съблечена. — Отново последва дълго, изпълнено с чувства мълчание. — Трябва да знам. Била ли е...

— Господин Джей се запъна на следващата дума и реши да започне отново. — Онзи психопат... — Пак не можа да я изрече.

— Господин Дженкинсън — каза доктор Слейтър, пристъпи крачка напред и смъкна качулката на белия си предпазен гащеризон. Русата ѝ коса беше прибрана на разрошен кок на тила, но това не я правеше по-малко привлекателна. Тъкмо обратното, разрошената коса добавяше чар към вида ѝ.

Господин Джей насочи вниманието си към нея.

— Аз съм доктор Сюзан Слейтър — тихо и сдържано каза тя, — водещият криминалист на това местопрестъпление. Извърших щателен преглед на тялото на съпругата ви, преди да дам разрешение да бъде откарано в Института по съдебна медицина. Мога да ви уверя, че няма абсолютно никакви следи от сексуално насилие.

Господин Джей си пое дъх.

— Не се обиждайте, докторе, но това не е сто процента сигурно, нали? — Той прикова доктор Слейтър с поглед, който можеше да среже диамант. — Ще трябва да изчакам аутопсията, за да бъда сигурен, нали? Защото технически психопатът пак може да е...

— Този убиец не е сексуален хищник, господин Дженкинсън — намеси се Хънтър с твърд и уверен глас. — Той не търси сексуално удовлетворение.

— Откъде сте толкова сигурен, детектив? — попита господин Джей.

— Защото съм срещал стотици от тях — решително отговори Робърт. — Тяхното неспирно търсене на сексуално удовлетворение винаги е основният мотив за действията им. Половият акт никога не е незабележим, нито прикрит. Винаги е насилствен. Това е едно от първите неща, които забелязваме, когато отидем на местопрестъплението. — Погледът на Хънтър отново обходи стаята. — Тук няма нищо такова, господин Дженкинсън. Като се има предвид фактът, че убиецът е бил сам със съпругата ви кой знае колко време, ако е търсел сексуално удовлетворение, нищо не му е пречело да го получи.

— Именно това имам предвид, детектив — възрази господин Джей. — Няма да знаем със сигурност, докато не бъдат готови резултатите от аутопсията.

Хънтър не искаше да разкрива, че сега, с убийството на Касандра Дженкинсън, е установена схема на несексуален нападател, защото убиецът с видеообажданията вече е взел първата си жертва преди по-малко от шейсет часа. Жертва, към която също не беше проявил ни най-малък сексуален интерес.

— Господин Дженкинсън — намеси се този път доктор Слейтър, — за всичките ми дванайсет години като криминалист не съм виждала случай на сексуално нападение, от което по жертвата да няма външни физически следи. Няма нито един такъв случай. Винаги има нещо — охлузвания по кожата, травми, наранявания, драскотини. Тук няма нищо. Нито дори едно мъничко протрито място. Уверявам ви, че съпругата ви не е била малтретирана по този начин.

Господин Джей отмести поглед, сякаш се нуждаеше от време да бъде сам и да обмисли всяка дума, която бяха казали Хънтър и доктор Слейтър. Веждите му леко се повдигнаха. Бръчките на челото му станаха по-дълбоки и оформиха серия бразди, които стигнаха до половината на обръснатата му глава.

От данните, които набързо му съобщи Гарсия, докато бяха навън, Хънтър знаеше, че Джон Дженкинсън е на четиридесет и осем, но в този момент той изглеждаше най-малко двайсет и пет години по-стар. Очите му бяха уморени, с тъмни сенки и тежки торбички под тях. Кожата му, загубила блясъка си и жълтеникава, оставяше убеждението, че е прекарал половината си живот в заключена стая със силно флуоресцентно осветление. И най-лошото беше, че от сега нататък

всяка година щеше да се брои за две, може би и повече. Робърт беше виждал това да се случва безброй пъти на съпруги, съпрузи, родители, братя, сестри, партньори и деца. Хората, загубили близък човек по прекалено насилствен начин, обикновено губеха пътя си в живота по-лесно от повечето останали и годините никога не бяха благосклонни към тях. Хората, които за жалост бяха станали свидетели на тази насилствена смърт поради някаква причина, страдаха много повече, но Хънтър дори не можеше да си представи какви физически и психически поражения трябва да понесат до края на живота си хора като господин Дженкинсън. Като Таня Кейтлин. Хората, които са били *принудени* да гледат жестокото убийство на човек, когото обичат. Робърт беше сигурен, че образите, които са видели, ще ги измъчват всяка секунда до последния им ден.

Господин Джей най-сетне погледна Хънтър и доктор Слейтър. Думите им отпреди няколко секунди, изглежда, бяха оказали желаното въздействие. Преди да заведе Хънтър и Гарсия в кабинета си, очите му се премрежиха и той съумя да изрече само две обикновени, но изпълнени със значение думи.

— Благодаря ви.

53.

Домашният кабинет на господин Джей беше два пъти по-голям от кабинета на Хънтър и Гарсия в Главното управление на полицията и много по-подреден. Централно място несъмнено заемаше старинно махагоново писалище, поставено само на няколко крачки от еркереен прозорец. Тежките тъмни завеси бяха дръпнати. Пред писалището и малко вляво беше сложено кресло „Честърфийлд“ със странични облегалки за главата, а по-голямата част от пода бе покрита с ръчно тъкан персийски килим. На източната стена имаше голяма библиотека. Всяка лавица беше запълнена докрай от старателно подредени книги с твърди и с меки корици.

— Ще донеса още един стол — каза господин Джей, когато влязоха в стаята.

— Не е необходимо, господин Дженкинсън — отвърна Хънтър.
— Мога да стоя прав, ако това не е проблем.

— Моля, настоявам. Ще ми отнеме само две секунди.

Щом господин Джей излезе от кабинета, Робърт смъкна качулката на предпазния си гащеризон, приближи се до библиотеката и разгледа книгите. Повечето бяха за бизнес и финанси. Имаше няколко и по право, счетоводство и архитектура.

Гарсия провери отсрещната стена, която беше украсена с фотографии в рамки и награди за постижения.

— Заповядайте. — Господин Джей влезе, носейки стол с висока облегалка. Сложи го до креслото и най-после седна зад писалището.

— Благодаря — отвърна Хънтър и взе стола.

Карлос се настани на креслото.

— Ще се опитаме да отнемем колкото е възможно по-малко от времето ви, господин Дженкинсън — каза той и извади смартфона си.
— Имате ли нещо против, ако запишем разговора?

Господин Джей поклати глава. Време беше да пусне в действие план А.

Гарсия натисна бутона за запис и Хънтър започна:

— Господин Дженкинсън, знам, че ще ви е трудно да разкажете онова, което сте преживели, и моля за извинение, че ще ви накарам да го направите, но бихте ли ни разказали всичко, което си спомняте за видеообаждането на убиеца? Колкото по-подробен е разказът ви, толкова повече ще ни помогнете.

Господин Джей се вгледа в загорелите си от слънцето, набръчкани ръце, които бяха плътно стиснати върху писалището пред него. След няколко секунди мълчание той вдигна глава и погледна двамата детективи. През следващите двайсетина минути им разказа за видеообаждането само това, което искаше, но с големи подробности. Хънтър и Гарсия го прекъсваха от време на време, за да изяснят някои неща, но през повечето време го оставиха да разкаже историята си, без да се намесват. Щом стигна до момента, когато убиецът го попита за датата на сватбата му, той млькна и отново се втренчи в ръцете си, които трепереха. Смутено ги премести на коленете си и застана абсолютно неподвижно.

Хънтър и Гарсия зачакаха.

С треперещ глас господин Джей им каза, че се опитал, но не могъл да си спомни. И после, без да съзнава, прошепна:

— Много съжалявам.

Детективите не казаха нищо. Знаеха, че думите не са предназначени за тях, а за Касандра. Вината вече се беше загнездила и разпространила до всяко кътче на тялото на господин Джей. Каквито и психически увреждания да му беше нанесло видеообаждането, вината, че не е знаел отговора на този *проклет* въпрос, щеше да ги направи още по-тежки.

И тогава господин Джей най-после осъзна, че седми март е рожденият ден на сина му. Ето защо датата проблясваше толкова ярко в паметта му, когато го попитаха кога е била сватбата му.

И изведнъж сякаш от паметта му се смъкна черно було, датата на сватбата се появи пред очите му ярка като дневна светлина.

Десети април. Той и Касандра се бяха оженили на десети април.

Господин Джей затвори очи и отметна глава назад, сякаш го бяха наръгали в стомаха с огнена кама.

Защо? — Той мълчаливо прокле себе си, паметта си, мозъка си и цялото си същество. — *Защо не се сетих по-рано?*

Господин Джей довърши разказа си, без да погледне детективите. Не им каза за истеричния смях на демона.

— Може ли да ви попитам колко време бяхте във Фресно? — обади се Хънтър, след като господин Джей приключи.

— Заминах в четвъртък сутринта.

— А преди това кога отсъствахте последния път?

Господин Джей се замисли и умишлено, но съвсем леко вдигна очи нагоре и надясно. Знаеше, че двамата детективи го наблюдават внимателно, особено изражението на лицето му и движенията на очите. В учебниците по психология на поведението пишеше, че ако очите помръднат нагоре и наляво, субектът се опитва да получи достъп до визуалния си конструктивен кортекс. С други думи, опитва се да създаде мисловен образ, който не е там. Ако очите се придвижат нагоре и надясно, субектът търси в паметта си визуално запаметени неща — спомени, които действително съществуват.

— Преди три седмици и половина — искрено отговори той с уморен и пораженски глас. — Трябваше да летя до Чикаго за два дни.

— Пак ли по работа?

— Точно така.

Хънтър записа информацията в тефтерчето си.

— Освен вас и съпругата ви, някой друг има ли ключ за къщата?

Господин Джей леко повдигна рамене.

— Синът ми.

— И никой друг? Може би някоя чистачка?

— Не. Касандра чистеше сама, веднъж седмично — обясни господин Джей. — Казваше, че това я успокоява. Използваме фирма за почистване на басейна в задния двор, но те нямат ключ.

— А вие, съпругата или синът ви губили ли сте ключовете си напоследък? — настоя Робърт. — Знаете ли?

— Доколкото знам, не. Аз лично никога не съм губил ключовете си. Мисля, че и Касандра не ги е губила. А пък Патрик, ако ги е губил, не ми е казал, но ще го попитам, когато говоря с него.

Хънтър кимна.

— Ще ви бъдем признателни.

Господин Джей не каза нищо, защото не искаше детективите в кабинета му да заподозрат колко много знае за полицейските разпити, но въпросите, които му задаваха, можеше да означават само едно — те

не бяха открили следи от влизане с взлом в къщата. Нямаха представа как е влязъл убиецът на съпругата му.

— Казахте, че извършителят е използвал чук и длето. Сигурен ли сте, че беше длето, а не гвоздей? — попита Хънтър и най-сетне придвижи по-нататък темата.

— Беше зидарско длето със заострен връх — уверено отговори господин Джей. — Не гвоздей. Сигурен съм. Но чукут беше обикновен, с разцеп за вадене на гвоздеи в единия край.

— От къщата ли беше? Може би го е намерил в някое чекмедже?

Господин Джей отново поклати глава.

— Не, нито чукут, нито длетото са от дома ми. Убиецът сигурно ги е донесъл. — Той погледна изпитателно двамата детективи. — Доколкото разбирам от въпросите ви, не сте намерили нищо.

— Не — призна Хънтър. — Къщата и околността бяха претърсени, но не открихме нищо. Сутринта ще разширим търсенето до съседните улици.

Погледът на господин Джей беше напълно лишен от увереност.

— Ами телефонът на Касандра? — попита той. — Онзи психопат ми се обади от нейния телефон. Намерихте ли го?

— Да — отговори Гарсия. — Намерихме го в микровълновата фурна в кухнята. — Той поклати глава. — Безполезен е. Дори криминалистите няма да могат да извлекат нищо от него.

Господин Джей се направи на глупав.

— Не можете ли да се свържете с мобилния й оператор и да ги помолите за електронно копие на обаждането?

— Няма да имат — отвърна Хънтър.

— Защо?

Робърт му даде обяснението, което господин Джей вече знаеше.

— Намерихме черен лаптоп „Асус“ върху плота в кухнята — обади се Карлос. — На съпругата ви ли беше?

Господин Джей кимна.

— Да, беше на Касандра.

— Казахте, че извършителят е носел маска — рече Гарсия, връщайки темата на видеообаждането.

— Шибан страхливец — отговори господин Джей. — Достатъчно мъж, за да нахлуе в дома ми и да убие беззащитна жена. И да ми се обади по видеовръзка, за да видя как си играе на господ. Но

не достатъчно мъж, за да покаже лицето си. — Едната от вените на челото му заплашваше да се пръсне.

— Можете ли да опишете маската?

Описанието на маската на убиеца на господин Джей беше същото като онова, което им беше дала Таня Кейтлин преди два дни.

Гарсия погледна партньора си, но не каза нищо.

— Освен това споменахте, че убиецът ви е казал, че обаждането до полицията ще е загуба на време, така ли?

— Да. Той каза, че полицаите няма да пристигнат навреме.

Двамата детективи се спогледаха. Пак се налагаше да проверят записите на телефон 911 за фалшиви обаждания, но Хънтър и Гарсия бяха сигурни, че убиецът е използвал същата тактика като преди.

Робърт реши да доближи разпита до първата жертва.

— Знаете ли дали съпругата ви е познавала жена на име Карън Уорд? — попита той.

Господин Джей присви очи и повтори името два пъти.

Хънтър го наблюдаваше внимателно.

— Името не ми говори нищо, но Касандра познаваше много хора, които аз не съм виждал. Хора от фитнеса, от благотворителните магазини, в които работеше доброволно, от групите за поддръжка, на които ходеше. Кръгът ѝ от приятели беше много по-голям от моя. — Господин Джей прикова Хънтър със сериозен поглед. — Защо? Коя е тя?

— Все още не знаем — излъга Хънтър. — Името ѝ беше на визитна картичка, която намерихме навън на улицата.

— Къде? — попита господин Джей, който очевидно му повярва. — На улицата пред къщата ми? Или в двора?

Робърт трябваше да разсъждава бързо.

— Това е причината да питам. Намерихме я малко по-нататък на улицата. Вероятно не е важно, но ще попитаме във всяка къща наоколо.

Господин Джей не можа да разбере дали това е лъжа или не, но веднага запамети името. Щеше да помоли Брайън Колдърн да провери коя е тази жена.

Хънтър побърза да смени темата.

— Споменахте за групи за поддръжка във връзка със съпругата ви.

— Преди няколко години Касандра загуби майка си от недиагностицирано сърдечно заболяване — обясни господин Джей. — Групите за поддръжка ѝ помогнаха много по онова време, но и тя обича да помага на другите. — Той млъкна, осъзнавайки грешката си. Болката му беше осезаема. — *Обичаше* да помага на другите — поправи се господин Джей. — Затова от време на време ходеше на сеанси с групи за поддръжка за хора, изгубили от болест близки, които са обичали. Опитваше се да им помогне по някакъв начин. Такава си беше.

— Знаете ли подробности за групите за поддръжка? — попита Хънтър. — Имена? Места, където са се събирали? Нещо друго?

— Не, но мога да се обадя на някои нейни приятелки и да разбера.

— Много ще ви бъдем благодарни — отвърна Хънтър, въпреки че щеше да изпрати екип да проучи въпроса.

— Съпругата ви използваше ли сайтове на социални мрежи? — попита Гарсия.

— Не го ли правят всички в днешно време?

— Да, вярно е — съгласи се Карлос. — Споменавала ли е да са я тормозили тролове или да са ѝ изпращали неуместни съобщения или нещо подобно?

Господин Джей вдигна ръка и с палеца и показалеца си потърка уморените си очи.

— Не — отговори той. — Никога. Но тя ги използваше само за да поддържа връзка със стари приятелки от Санта Ана. Не прекарваше онлайн повечето си време, както правят повечето хлапета в днешно време, например синът ми.

— А вие, господин Дженкинсън? — попита Гарсия. — Имате ли страница в някоя социална мрежа?

— Да. Фирмата ми също има бизнес уебстраница.

Хънтър знаеше, че следващият му въпрос ще прозвучи малко странно.

— Въпросът за датата на сватбата ви, господин Дженкинсън...

Господин Джей се втрени в него и Робърт видя опустошителна болка в очите му.

— Спомняте ли си някой да ви е задавал същия въпрос наскоро, може би тази година? Може би докато сте били някъде с приятели, на

вечеря, на празненство или с някого, с когото работите, на питие в бар... или другаде?

Въпросът *наистина* се стори странен на господин Джей.

— Не. Не си спомням да са ме питали за деня на сватбата ми много отдавна. — Той поклати глава. — Дори не знам откога.

— А спомняте ли си кой ви попита?

Погледът на господин Джей стана унесен за момент, а после — тъжен.

— Касандра. Така ми го напомняше, защото забравях всяка година. Изчакваше до късно вечерта и точно преди да си легнем, питаше нещо невинно като: „Знаеш ли коя дата е днес?“. И тогава разбирах, че страшно съм се издънил, и беше твърде късно да измисля някакво оправдание. По-рано не беше така — добави той, сякаш почувства необходимост да се защити пред двамата детективи. Изразът в очите му стана още по-тъжен и се превърна в копнеж по онова отдавна отминало време. — Помнех датата всяка година, купувах ѝ подаръци, цветя, водех я на вечеря... Не знам какво се случи и как и защо започнах да забравям датата, но от няколко години Касандра се отказа да ми я напомня. Предполагам, решила е, че вече няма смисъл да го прави.

Хънтър не каза нищо. Чакаше господин Джей да напрегне още паметта си.

— Сещате ли се за някого, който по някаква причина би искал да стори зло на съпругата ви? — попита накрая той.

Господин Джей се облегна назад на стола и сложи лакти на облегалките за ръце. Погледът му се отмести към снимката в рамка на писалището.

— Касандра беше изключително добра душа — отговори той със задавен глас. — И не го казвам само защото беше моя съпруга. Попитайте всички, които я познавах. Тя беше отзивчив и любящ човек. Учтива с всеки. Скромна. Проявяваше разбиране. Великодушна. Помагаше. Едва ли е ядосала някого през живота си.

— А сещате ли се за някого, който би сторил зло на съпругата ви... може би за да отмъсти на вас?

Актьорското майсторство на господин Джей беше безупречно. Той добави идеална доза шок към думите и изражението си.

— Да отмъсти на мен? За какво? Аз съм обикновен бизнес консултант, детектив. Нямам дългове. Не играя хазарт. Нямам зъб на никого и доколкото знам, никой ми няма зъб. Ние бяхме обикновено семейство и водехме обикновен живот.

— Никога ли не сте получавали заплахи от някакво естество? — попита Хънтър.

— Заплахи? — Господин Джей отново придоби изненадан вид, достоен за „Оскар“.

— Да. С имейли, телефонни обаждания, текстови съобщения, писма?

— Не. Никога.

— Ами съпругата ви? Споменавала ли е да е била заплашвана? Нещо за... писма или телефонни обаждания, които е получила? Да е споменавала, че може би я следят?

Въпросът отново изненада господин Джей и този път реакцията му беше неподправена.

— Да я следят? — Устата му остана полуотворена, а очите му се стрелнаха от единия детектив към другия.

— Казвала ли ви е за писма, които е получила от някого, който ѝ досажда или я тормози?

— Писма от преследвач? Не. Никога. За какво говорите, детектив?

Хънтър погледна Гарсия, който тихо стана и се отправи към вратата.

Господин Джей го проследи с искрено озадачен поглед, докато Карлос излезе от кабинета, и после пак насочи очи към Хънтър.

— Какво става, детектив?

— Сигурен ли сте, че не си спомняте съпругата ви да е споменавала, че някой я тормози? — настоя Хънтър. — Че не е получавала странни бележки?

— Тормозена? Странни бележки? Не. Никога. — Господин Джей беше категоричен. — Нямам представа за какво говорите, детектив.

— Мислите ли, че тя би ви казала?

Господин Джей повдигна вежди в недоумение.

— Че мисли, че някой я следи? Че е получила заплашителна бележка или съобщение?

— Да. Мислите ли, че съпругата ви би ви казала?

— Да, определено щеше да ми каже — отговори господин Джей с абсолютна увереност. — Защо да не ми каже?
В същия момент Гарсия се върна в стаята.

54.

Все още с искрено озадачено изражение на лицето, господин Джей се обърна да погледне Гарсия, който отново влезе в кабинета. Първото, което забеляза, беше, че детективът носи средно голямо, прозрачно найлоново пликче за веществени доказателства в дясната си ръка.

— Чантата на съпругата ви беше намерена до дивана в дневната — обясни Хънтър. — Вътре открихме тази бележка.

Карлос сложи пликчето на писалището на господин Джей.

Объркването му продължи още няколко секунди и после господин Джей успя да се изтръгне от него и насочи вниманието си към бележката.

Някога имала ли си чувството, че те наблюдават,
Касандра?

Господин Джей примигна два пъти, сякаш очите му не можеха да се фокусират, и после отново прочете бележката. И после още веднъж. И след това пак.

— Не разбирам — най-сетне каза той с тон на робот.

— Имаше и плик с името ѝ — добави Гарсия. — Без адрес и марка. Това означава, че бележката е донесена лично. Може би пъхната под вратата, пусната в пощенската кутия отвън, оставена на колата или там, където съпругата ви е работела... Знаем само, че бележката не е била изпратена по пощата.

— И името на плика ли е изрязано? — попита господин Джей.

— Буква по буква — потвърди Карлос.

— Не ви ли е споменавала за бележката? — попита Хънтър.

Господин Джей го погледна със смесица от отчаяние и смущение. Само преди няколко секунди той беше казал на детектива с

непоколебима увереност, че съпругата му със сигурност би споделила такова нещо с него.

— Не — отговори той. Очите му, сега изпълнени с гняв, се върнаха на бележката. — Може да я е получила, докато ме нямаше — предположи той. — Тази сутрин, вчера сутринта или онзи ден.

— Може — съгласи се Гарсия. — Но защо не ви се е обадила? Господин Джей сякаш не чу въпроса.

— Господин Дженкинсън?

— Не, не би ми се обадила — замислено отговори той. — Такава си беше Касандра. Деловите ми пътувания обикновено са внезапни, затова когато ме нямаше, тя ми се обаждаше само ако реши, че трябва да говори с мен за нещо много важно.

— И смятате, че това не ѝ се е сторило важно?

— О, я стига, детектив. — Господин Джей погледна Гарсия. — Не бъдете наивен. Намирате бележка, която изглежда така, сякаш е от стар епизод на „Коджак“, съставена от изрязани букви и думи от списание, с банално страховито изречение като това, и какво правите? Шашвате се от страх? Мислите, че животът ви е в опасност?

Карлос не отговори.

— Е, мога да ви кажа, че Касандра не би се уплашила. Необходимо е нещо много повече, за да уплаши човек като нея. — Господин Джей замълча, сякаш се опитваше да си спомни нещо. — Мисля, че не съм я виждал уплашена. Тя беше много силна. Вероятно се е изсмяла, когато е получила бележката. Отхвърлила я е като някаква груба шега. Мисля, че повечето хора биха постъпили така. Касандра никога не би ми се обадила, когато пътувам по работа, за да ми каже за бележка, която изглежда като сглобена от четиригодишно дете.

— Съгласен съм — намеси се Хънтър. — Повечето хора биха отхвърлили бележката като лоша, груба шега и затова бих искал да ви помоля за разрешение да претърсим основно дома ви, по-точно вещите на съпругата ви.

Господин Джей знаеше, че употребата на думата „основно“ означава, че те вече са претърсили къщата и вещите на Касандра, но не са го направили достатъчно щателно.

— За какво? — попита той.

— За други бележки, които съпругата ви може да е получила по-рано.

— Какво? — Господин Джей се вгледа в лицата на детективите, но не откри нищо. — Мислите, че Касандра е получила и други бележки като тази?

— Да — призна Робърт.

Господин Джей се засмя нервно.

— И какво ви кара да мислите така?

— Защото тази бележка — с твърд и уверен тон каза Хънтър и я посочи — със сигурност е уплашила съпругата ви, независимо какво мислите вие.

Господин Джей се намръщи заинтригувано.

— И откъде знаете?

Робърт се почеса по брадичката.

— Защото тя не я е изхвърлила, господин Дженкинсън. Не намерихме бележката в кошче за боклук, нито прибрана в чекмедже или пъхната под дивана, а в чантата ѝ, при ключовете и портмонето ѝ. Ако е мислела, че бележката е само глупава шега, защо я е запазила, при това в чантата си?

Господин Джей не беше помислил за това. Всъщност беше забравил, че Хънтър му каза, че са намерили бележката в чантата на Касандра. И детективът беше прав. Господин Джей познаваше Касандра по-добре от всеки друг. Тя никога не би обърнала внимание на подобно нещо, ако не беше получила достатъчно бележки, които да подложат на изпитание търпението ѝ или да я уплашат.

Докато господин Джей обмисляше тази идея, му хрумна защо Касандра беше запазила бележката в чантата си. Тя бе искала да му я покаже, да го попита за мнението му и дали да се тревожи.

Разбира се — помисли си той. — Сигурно е било така. Касандра ме е чакала да се върна от „деловото пътуване“, за да ми покаже бележката и да поговорим.

Тази мисъл заби ново острие на вина в сърцето му. Господин Джей инстинктивно затвори очи и стисна устни, сякаш го заля непоносима вълна на болка.

— Господин Дженкинсън? — загрижено попита Хънтър. — Добре ли сте?

Господин Джей отвори очи и за секунда загуби хладнокръвието си. Гневът в гласа му отекна в стаята.

— Съпругата ми е била изтезавана и убита в собствения ми дом, докато ме нямаше, безспорно от някакъв психопат, който я е дебнал и тормозил с глупави бележки като тази. — Той заби пръст в пликчето за веществени доказателства. — Нямах представа за това. Колко „добре“ искате да съм, детектив?

— Съжалявам, господин Дженкинсън — отвърна Робърт и сведе очи в знак на извинение. — Не исках да прозвучи по този начин.

— Моля — отговори господин Джей и вдигна ръка. Възвърна хладнокръвието и актьорското си майсторство. — Ако нямате повече въпроси, бихте ли ме оставили сам?

Хънтър и Гарсия се спогледаха обезпокоено.

— За жалост не можем да ви позволим да останете в къщата, господин Дженкинсън. Не и тази нощ.

Господин Джей се втрени гневно в Робърт. Много добре знаеше, че няма да му разрешат да остане, но трябваше да играе ролята на „невеж гражданин“.

— Как така няма да ми позволите да остана? Това е моята къща.

— Разбираме, господин Дженкинсън. — Гласът на Хънтър отново беше спокоен и сдържан. — И единственото, което мога да направя в момента, е да ви се извиня, но за жалост сега домът ви е и местопрестъпление и поради причини, които съм сигурен, че можете да си представите, трябва да го държим изолиран, докато екипът криминалисти ни разреши. Утре сутринта ще дойдем пак и отново ще огледаме всичко, търсейки нещо, което може да сме пропуснали тази нощ.

Господин Джей запази гневното изражение на лицето си и не каза нищо, като се престори, че разсъждава върху думите на Хънтър.

— Мога да ви обещаю, че ще работим колкото можем по-бързо, господин Дженкинсън. С малко късмет, до утре вечерта ще предадем къщата на екипа за почистване и обеззаразяване. След това домът ви отново ще бъде изцяло на ваше разположение.

Мълчание.

— Много съжалявам — повтори Робърт.

— Може ли да си взема чисти дрехи? — попита господин Джей, като се погрижи да не говори ядосано.

— Разбира се. Не бързайте. Ще чакаме навън.

55.

Нещо не се връзва, помисли си господин Джей, когато Хънтър и Гарсия излязоха от кабинета му.

Въпреки че беше изтощен и емоционално изразходван, мозъкът му все още беше в състояние да разсъждава върху основни факти и четири от най-основните във връзка с разследването нещо не се връзваха.

Първо, той удобно отсъстваше по време на убийството на съпругата си. Второ, не бяха открити следи от влизане с взлом и това означаваше, че детективите трябва да са помислили за вероятността, че извършителят е имал ключ за къщата. Трето, видеообаждането, което господин Джей беше получил, нямаше да бъде проверено. Дори детективите го потвърдиха. И четвърто, бележката, която бяха намерили в чантата на Касандра, лесно можеше да е подхвърлена там, за да създаде илюзията, че някой я е дебнал, и така да насочи разследването в погрешна посока.

Имайки предвид само тези четири факта, господин Джей знаеше, че би трябвало да го разпънат на кръст с въпроси, но това не се беше случило.

Когато излезе от хотела късно снощи, той се замисли какви въпроси ще му зададат. Въпроси за алибитата, които да подкрепят историята му. Въпроси какви делови срещи е имал във Фресно. Имена, телефонни номера, графици, адреси... всичко. Когато разговорът започна с въпроси за последните му две пътувания и кой има ключове за къщата, господин Джей си помисли, че скоро ще почнат да го въртят на шиш, но за негова изненада, въпросите бързо се насочиха към нещо, което не беше предвидил. Детективите, изглежда, нямаха намерение да се разравят по-надълбоко в деловото му пътуване.

За господин Джей това беше проблем номер едно. Проблем номер две беше, че Касандра бе убита в собствения им дом без очевиден мотив. Нямаше обир. Нямаше очевидно сексуално нападение. Когато господин Джей добави проблем номер едно към

проблем номер две, а беше сигурен, че детективите вече са го направили, главният резултат беше едно голямо и лъскаво „престъпление от страст“, примигващо най-отгоре в списъка, но разговорът не се отпрати и в тази посока. Те не го попитаха дали с Касандра са се карали много напоследък, нито дали той има някакви подозрения, че тя има извънбрачна връзка. Не го попитаха и дали той има любовница или дали са говорили или обсъждали развод. Всъщност изобщо не му зададоха въпрос за състоянието на брака им след двайсет и една години. Детективите се интересуваха от видеообаждането с колкото е възможно повече подробности.

Защо? — запита се господин Джей.

Ако мислеха, че видеообаждането е инсценирано, може би това беше, защото се опитваха да го хванат в лъжа, да го накарат да си противоречи, но въпреки това...

Изведнъж дъхът на господин Джей секна в гърлото му, защото осъзна каква грешка е направил.

56.

В осем и половина сутринта Гарсия отново отиде в дома на семейство Дженкинсън заедно с двама униформени полицаи. Той разглеждаше фотографиите на полицата над камината, когато Хънтър най-после дойде близо два часа след него.

— Как я карате, момчета? — попита Робърт. — Открихте ли нещо?

— Не — отвърна Карлос. — Преровихме всичко в спалнята, в гардероба на госпожа Дженкинсън, всеки джоб, всяка обувка, всяка кутия, всяко чекмедже. Нищо. — Той поклати глава. — Няма втора бележка или нещо друго, което да показва, че са я дебнали.

Истината беше, че Гарсия просто изпълняваше процедурата. След онова, което им беше казал господин Дженкинсън в ранните часове на утрото, двамата детективи не очакваха, че ще намерят друга бележка от преследвач в къщата. И двамата предполагаха същото като господин Джей — Касандра Дженкинсън беше запазила бележката, която бяха намерили в чантата ѝ, защото бе чакала съпруга си да се върне, за да му я покаже. Това беше бележката, която я бе уплашила или изчерпала търпението ѝ. Бележката, която я бе накарала да реши, че ѝ е писнало. Дори ако беше получила други бележки преди нея, а Хънтър и Гарсия бяха сигурни в това, съдейки по описанието на господин Джей какъв човек е била съпругата му, Касандра вероятно ги беше пренебрегнала като глупава шега и ги бе изхвърлила.

Гарсия взе друга снимка от полицата над камината. На фотографията господин Дженкинсън стоеше зад съпругата си, увил ръце около кръста ѝ, и изглежда шепнеше нещо в ухото ѝ.

— Мислиш ли, че снимките са подсказали на убиеца идеята за втория въпрос? — попита Карлос, остави снимката на мястото ѝ и се обърна към Хънтър.

— Не съм сигурен — отвърна Робърт. — Но ако те са го накарали да измисли въпроса за датата на сватбата, тогава убиецът е бил в къщата и преди. Имам предвид преди снощи.

Гарсия кимна.

— И аз си мислех същото, когато ти дойде. Също както е направил с Таня Кейтлин, убиецът е знаел предварително, че господин Дженкинсън няма да може да отговори на „големия“ въпрос. Този човек не прави нищо случайно. — Той отново погледна фотографиите. — Би било наивно да мислим, че снимките са му подсказали въпроса за датата на сватбата ей така изведнъж, на място. — Карлос щракна с пръсти.

— Да, това е твърде рисковано — съгласи се Хънтър. — Като се замислиш, този въпрос е бил още по-лесен от въпроса, който е задал на Таня Кейтлин.

Гарсия се запита дали би отговорил на въпросите. Ако го попитаха за датата на сватбата му, изобщо нямаше да се поколебае. Ако го попитаха за номера на мобилния телефон на Ана обаче...

Чувството за вина го зашлеви като плесница в лицето. През всичките години, откакто се бяха оженили, той така и не беше запомнил наизуст номера на съпругата си. Вината се превърна в срам, защото Карлос осъзна, че дори не се е опитал да го запамети. Винаги беше разчитал на паметта на мобилния си телефон не само за нейния номер, но и за всеки друг в списъка с контактите си, включително номера на Робърт. Знаеше наизуст само собствения си номер. Засрамен, Гарсия мълчаливо даде обещание пред себе си.

— Но аз смятам, че той е искал да решим точно това — каза Хънтър и изтръгна партньора си от мислите му.

— Да решим, че снимките са му подсказали идеята за въпроса с датата на сватбата? — попита Гарсия.

Робърт кимна.

— Замисли се, Карлос. Убиецът не знае, че ние сме се досетили, че въпросите, които задава, изобщо не са лесни или произволни, въпреки че изглеждат такива, нали?

— Да.

— Нека за момент допуснем, че не знаем нищо за убиеца. Получаваме обаждането. Обработваме местопрестъплението, както правим винаги. Забелязваме снимките от сватбата върху полицата над камината, но те не ни се набиват в очите, защото няма причина. След това разпитваме господин Дженкинсън и той ни разказва за видеообаждането и въпросите, които са му били зададени. Тогава може

да сме направили връзката, но дори ако не сме, винаги има втори оглед на местопрестъплението. Да не говорим за снимките от местопрестъплението, които ще гледаме отново и отново.

Гарсия продължи в реда на мисли на Хънтър:

— Затова, освен ако не сме слепи или глупави, сериозно ще се замислим за вероятността, че вторият въпрос е възникнал на момента, подсказан от сватбените снимки.

— Именно — съгласи се Робърт.

— И това, поне за известно време, би ни накарало да се отклоним от онова, което наистина трябва да търсим — факта, че убиецът вече е знаел, че господин Дженкинсън ще даде грешен отговор. Фактът, както ти каза, че извършителят вероятно е бил в къщата и преди.

— Точно така. Мисля си, че може би така избира жертвите си.

— Възможно е — каза Гарсия и се накани да добави още нещо, когато телефонът на Хънтър иззвъня.

— Детектив Хънтър, специален отдел „Убийства“.

Обаждаше се доктор Каролин Хоув, главният патолог на Института по съдебна медицина на Лос Анджелис. Тя току-що беше приключила с аутопсията на трупа на Касандра Дженкинсън.

57.

След като се раздели с Хънтър и Гарсия, господин Джей се регистрира в евтин мотел в Портър Ранч, недалеч от дома му в Гранада Хилс, но това беше само в случай че полицаите проверят. Той дори не видя как изглежда стаята му. Веднага щом взе ключовете от кльощавия нощен дежурен, който миришеше на мас и печено сирене, се качи в колата си и отиде право в апартамента, който държеше в Торънс, Южен Лос Анджелис. Беше наел апартамента, за който не знаеше абсолютно никой, под фалшиво име преди няколко години и го плащаше в брой в началото на всяка година — винаги предварително за дванайсет месеца.

Господин Джей трябваше да проведе няколко телефонни разговора, но знаеше, че до сутринта няма да може да направи много. Чувстваше се изтощен и мозъкът му повтаряше, че най-добрата му възможност за избор е да се опита да презареди и да се отдаде на така необходимата почивка, макар и само за един-два часа, но сънят не дойде. Бъркотията в съзнанието му не го позволи. Всеки път, когато затвореше очи, той беше бомбардиран от образи на Касандра, обляна в кръв.

Господин Джей отиде в дневната и си наля щедра доза бърбън — достатъчно, за да поуспокои малко нервите си, но не толкова много, че да замъгли мислите му. Взе чашата, угаси лампите и се разположи на малкия диван срещу големия прозорец в източната стена. Гледката съвсем не беше зрелищна, но когато слънцето изгрееше, се виждаше част от Редондо Бийч и Тихия океан и само това имаше огромно успокояващо въздействие.

Господин Джей се втренчи в светлините на града, отпи малка глътка от питието си и остави силния алкохол с нюанси на сладък дъб и карамел да се задържи в устата му, докато започна да изгаря езика му и вътрешната страна на бузите. Едва тогава преглътна златистата течност. Обикновено тялото му веднага започваше да се затопля отвътре, но господин Джей се съмняваше дали това някога ще се случи

отново. Имаше чувството, че душата му е смразена, и изпитваше само омраза, затъмнена от ненаситно желание за мъст.

Той се настани удобно на дивана и си припомни момента, в който беше влязъл в дома си и се срещна с двамата детективи, водещи разследването.

През годините пътищата на господин Джей се бяха кръстосвали с повече ченгета и детективи, отколкото приятели имаше. За него всички те бяха от един дол дренки, но в единия от двамата детективи имаше нещо, което го заинтригува. За разлика от другите детективи, които, изглежда, винаги бяха нервни и водеха битка без изгледи за успех със собствените си демони, този беше в другия край на спектъра. Нещо в спокойствието в очите му, в присъствието на духа и увереността, с която говореше, го открояваше от останалите. Господин Джей не беше сигурен дали това е добър знак, или не.

Той пак отпи от бърбъна, извади портфейла си и взе визитната картичка, която му беше дал детективът.

Робърт Хънтър, специална секция „Убийства“, Лосанджелиска полиция.

Господин Джей трябваше да помоли Брайън Колдрън да му изпрати пълното досие на детектив Хънтър.

Когато довърши второто си питие, ивици синя светлина бяха прорязали тъмното небе. Той остави чашата и погледна часовника си. Време беше за първото обаждане.

Господин Джей отиде в единствената спалня в апартамента, отвори гардероба и коленичи до тежкия сейф, който се отваряше с ключалка с биометричен пръстов отпечатък, поставена на мястото, където трябваше да са обувките му. Устройството сканира палеца му и господин Джей въведе шестцифрен код. Сейфът се отвори със слаб глух звук. Господин Джей взе един от няколкото нови мобилни телефона с предплатени карти и набра номер, който знаеше наизуст. Телефонният номер беше на човек, който работеше в същия картел като него, човек на върха, когото той познаваше само като Бръснача.

Телефонът иззвъня два пъти и после отговори плавен напевен глас.

— Бръснач, обажда се господин Джей.

— Господин Джей? — отвърна Бръснача със заинтригуван и любопитен тон. Той определено не очакваше да получи обаждане от

господин Джей, още по-малко по това време на утрото. — Наред ли е всичко? Имаше ли проблеми във Фресно?

— Не. Във Фресно всичко мина гладко. Нямахме засечки.

— Радвам се да го чуя.

— Имам обаче друг проблем.

— Слушам.

— Трябва да се оттегля за известно време. — Тонът на господин Джей беше решителен, но спокоен. — В близко бъдеще не мога да приемам поръчки.

Последва кратко мълчание, изпълнено с размисъл.

— Колко дълго означава „известно време“?

Господин Джей очакваше този въпрос.

— В момента — за неопределено време.

Този път мълчанието беше много по-дълго.

— За какво всъщност става дума, господин Джей? — Гласът на Бръснача остана непроменен. — Обаждаш се да ми кажеш, че се оттегляш? Ти по-добре от всеки друг знаеш, че в този бизнес оттеглянето идва по много грозен и *окончателен* начин.

Господин Джей не каза нищо.

— Заради Фресно ли е? Случи ли се нещо, което не ми казваш?

— Не, Бръснач, не е заради Фресно.

— Тогава говори направо, Джей, защото в момента искането ти звучи като измъкване, все едно минаваш от другата страна, а знаеш, че не гледаме с добро око на такива неща.

Господин Джей беше мислил дълго и усилено по въпроса. Имаше пълно доверие на малцина в този свят. В цяла Калифорния Бръснача беше единственият. Той му разказа достатъчно, за да може Бръснача да оцени решението му.

— Чакай малко — рече Бръснача, след като господин Джей приключи. Този път звучеше страшно изненадан. — Занасяш ли ме, Джей? В този ранен час?

Господин Джей си представи как Бръснача клати обръснатата си лъщяща глава, както правеше винаги когато откриеше, че са го измамили. Причината за огромната изненада на Бръснача се дължеше на факта, че господин Джей никога не се шегуваше.

— Бих дал всичко това да е шега, Бръснач. — Той изрече думите спокойно, но изпълнен с тъга.

Отново последва дълго мълчание.

— Казваш, че някой е нахлул в дома ти и не само е убил жена ти, но и те е накарал да гледаш чрез видеообаждане?

— Да.

Господин Джей сякаш чу как Бръснача превключи на по-бърза скорост на мислене.

— Шибана работа. Няма друг начин да се изразя. И твърдиш, че това не е отмъщение за твоя поръчка? Да не би онзи... маскиран изрод да е успял някак да те проследи?

— Не е отмъщение — решително потвърди господин Джей. — Който и да беше, нямаше представа кой съм, нито за кого работя.

— Откъде си сигурен?

Господин Джей си припомни мисълта си отпреди няколко часа, когато разговорът с детективите от полицията най-сетне приключи.

Да, той знаеше точно каква беше грешката му, или по-точно — грешката на детективите. Сега разбра защо нещо не се връзваше в разпита. Защо не остана с впечатлението, че е заподозрян за убийството на съпругата си, при положение че би трябвало да бъде.

Онова, което издаде двамата детективи, не беше някой от въпросите им или нещо, което казаха. Напротив, беше нещо, което остана неизказано. Незададен въпрос.

След като господин Джей описа маската на убиеца, трябваше да го попитат дали би разговарял с полицейски художник, за да съставят заедно портрет по описание. Това беше единственият логичен развой на разпита, но те не го попитаха.

Защо?

Не му повярваха?

Нямаше причина да не му вярват.

И тогава господин Джей си спомни погледа на детектив Гарсия към детектив Хънтър. Беше леко отместване на очите, което продължи само секунда. Господин Джей го видя, но умореният му и покрусен мозък не можа да го изтълкува правилно. Това беше *неговата* грешка.

Погледът между детективите изразяваше потвърждение, не съмнение, сякаш описанието му на маската съвпаднаше с нещо, което те очакваха. И това можеше да означава само едно — те вече знаеха за маската и за убиеца и единствената възможна причина за това беше, че той е убивал и преди.

— Повярвай ми, Бръснач, сигурен съм. Не беше заради мен или някоя от поръчките, които съм изпълнил.

Увереността в думите му накара Бръснача да се въздържи от повече въпроси. За момент той се постави на мястото на господин Джей. Бръснача също имаше съпруга и две дъщери, които обожаваше. Дори мисълта за подобен сценарий с тях го накара да се разтрепери от гняв.

— Аз... искрено съжалявам за загубата ти, приятелю.

Господин Джей не отговори.

Бръснача разбра, че това не е измъкване. Ако ролите им бяха разменени, той би направил абсолютно същото.

— Знаеш ли как да го намериш?

— Още не, но ще разбера.

— Не се съмнявам, приятелю. Направи каквото трябва... и Джей?

— Да.

— Знаеш, че можеш да разчиташ на мен, нали? Ако ти трябва нещо, *каквото и да е*, обади ми се. Имам връзки навсякъде в тази шибана страна. Копелето няма да се измъкне.

— Благодаря.

Господин Джей затвори и строши телефона с предплатена карта.

58.

Главната сграда на Института по съдебна медицина на Лос Анджелис се намираше на Мишън Роуд 1104. Постройката представляваше забележително архитектурно произведение с нюанси от Ренесанса. От двете страни на екстравагантното входно стълбище имаше старомодни стълбове с лампи. Фасадата на изумителната стара болница, превърната в морга, беше от теракотени тухли и сиви трегери.

Хънтър и Гарсия се качиха по стъпалата, които водеха към входа, и се приближиха до рецепцията.

— Здравейте, детективи — каза рецепционистката, дребна жена с дълбоки очи, заострен нос, блестящи бели зъби и добродушна усмивка.

— Добро утро, Одри — поздрави я Робърт.

— Добро утро, Одри — последва го Карлос.

— Доктор Хоув е в зала две — уведоми ги Одри и с показалеца си посочи двойните летящи врати вдясно от рецепцията.

Хънтър и Гарсия минаха през тях и тръгнаха по ярко осветен бял коридор с лъскав линолеум на пода, който миришеше силно на антисептичен почистващ препарат. До едната стена имаше празна количка с носилка. Те минаха през още едни двойни врати в дъното на коридора и после завиха наляво в друг, по-къс коридор. Миризмата на антисептик се промени в нещо много по-парливо — мирис, който сякаш впи нокти в гърлата им и бавно опари ноздрите им.

Робърт веднага вдигна ръка към лицето си и запуши носа си. Много пъти беше минавал по тези коридори, но така и не свикна с миризмата. Не мислеше, че някога ще свикне.

Двамата завиха надясно в дъното на втория коридор и най-после стигнаха до залата за аутопсии номер две. През двата правоъгълни прозореца на вратите от неръждаема стомана видяха доктор Хоув. Тя седеше на високо столче, вгълбена в нещо на екрана на компютъра си.

Хънтър почука три пъти.

Доктор Хоув вдигна глава и когато позна детективите, се обърна и натисна кръгъл зелен бутон на стената зад себе си. Вратите се отвориха със съскане, сякаш под налягане. Тя им направи знак да влязат.

Хънтър и Гарсия бутнаха вратите и влязоха в голямото студено помещение. Стените бяха облицовани с безупречно чисти бели плочки. Подът, също като в коридорите, беше застлан с лъскав, скърцащ от чистота линолеум. От дългия и широк плот с оттичане в западната стена се подаваха две маси за аутопсия от неръждаема стомана. В края на всяка имаше голям умивалник с мощна водна струя. На масата най-близо до тях лежеше трупът на Касандра Дженкинсън, покрит до половината със светлосин чаршаф. Главата ѝ беше обръсната. Косата ѝ сигурно беше в лабораторията по криминалистика за анализ.

— Робърт, Карлос — поздрави ги главният патоанатом на Лос Анджелис.

Доктор Каролин Хоув беше висока и слаба, с пронизателни зелени очи и дълга кестенява коса, която беше прибрана на опашка на тила ѝ. Хирургичната маска висеше на шията ѝ, разкривайки сочни устни, изпъкнали скули и малък, класически оформен нос. Гласът ѝ имаше онзи мек и спокоен тон, който обикновено се свързва с богат опит и знания.

— Не исках да прекарам съботното утро по този начин, но невинаги можеш да избираш — каза тя.

— Съжаляваме, докторе — рече Хънтър. — Мисля, че всички бихме искали да сме някъде другаде.

— Не е необходимо да се извиняваш, Робърт. Вината не е твоя, пък и без това съм дежурна по разписание. Ако не беше този случай, щях да работя по друг. Графикът е запълнен за седмици напред.

Детективите не се съмняваха в това. Институтът по съдебна медицина в Лос Анджелис беше един от най-претоварените в страната и въпреки че там се извършваха между двацет и четиридесет аутопсии всеки ден, понякога пак се натрупваше работа.

— И така — тихо каза доктор Хоув и се обърна към трупа на масата. — Нека ви покажа какво е направило това чудовище.

Нещо в тона на гласа ѝ разтревожи детективите.

59.

Доктор Хоув дръпна светлосиния чаршаф и разкри напълно голото тяло на Касандра Дженкинсън. Прословутият Y-образен разрез, сега затворен и защит с дебели черни шевове, минаваше по цялата дължина на торса, започвайки от раменете и завършвайки в долната точка на гръдната кост. Беше направен разрез и на черепа, при който се изрязва триъгълно парче в темето, нещо като капак за мозъка.

Хънтър и Гарсия пристъпиха по-близо.

Тялото на масата, с обръснатата си глава, дълбоко хлътнали в очните ябълки очи и кожа със структурата на гума, изглеждаше като извънземно, но сега изражението на лицето на Касандра беше много по-спокойно, отколкото в дома ѝ. Тя сякаш се радваше, че кошмарът най-после е свършил и че вече не чувства болка.

— Ще започна с основните неща — каза доктор Хоув и даде на всеки детектив по едно копие от доклада от аутопсията. — Както сигурно сте забелязали на местопрестъплението, с изключение на фаталните рани, нанесени на черепа ѝ, и малката драскотина в дясната страна на устата, по тялото ѝ няма други наранявания, от самозащита или други. Под ноктите ѝ няма кожна тъкан. За жалост не е одрала нападателя.

— Тогава наистина ли не се е борила? — попита Гарсия.

— Не, нито дори мъничко — потвърди патологът. — Знаете ли как е влязъл убиецът в дома ѝ?

— Още не — отговори Карлос. — Никъде няма следи от влизане с взлом, но имаме причини да смятаме, че той е бил в дома ѝ и преди.

— Мислите, че тя го е познавала?

Гарсия повдигна рамене.

— Разследваме, докторе.

Тя кимна и погледна Хънтър.

— Отправих спешно искане до токсикологичната лаборатория, затова се надявам, че до утре ще имаме потвърждение, но в доклада ти пише, че според показанията на свидетеля убиецът му е казал, че е

инжектирал на жертвата нещо, което ще парализира по-голямата част на тялото ѝ, но няма да засегне мозъка и нервната система.

— Да, точно така — потвърди Робърт.

Доктор Хоув въздъхна.

— И така, тук започва злото. — Тя привлече вниманието им към дясната страна на шията на Касандра.

Детективите се наведоха, за да видят по-добре. Сега, когато главата, лицето и вратът на Касандра бяха измити от кръвта, те ясно забелязаха мъничко убождане от игла върху кожата ѝ, точно под ухото.

— За да постигне желанния ефект — обясни съдебният лекар, — убиецът е трябвало да използва невромускулен блокиращ агент и да го дозира абсолютно точно, иначе е щял да парализира и дихателните мускули и да причини смъртта ѝ за няколко минути.

Гарсия прелисти страница от доклада.

— И лесно ли е да се сдобиеш с такова нещо, докторе?

Патоанатомът направи гримаса, сякаш искаше да каже: „Знам ли?“.

— Преди петнайсетина години невромускулните блокиращи агенти се намираха доста трудно, ако човек не е медицински работник или няма много добри връзки. Но в днешно време? При наличието на интернет и хилядите нелегални онлайн аптеки? Доставят ти ги до вратата — опаковани като подаръци. Не ти задават никакви въпроси. Никъде няма истински документ за покупката.

— Страхотно — отбеляза Карлос и премести тежестта си от единия крак на другия.

— Убедена съм, че сигурно сте имали много добра представа още на местопрестъплението — продължи доктор Хоув, — но мога да потвърдя, че също като първата жертва, и тази не е била сексуално насилена, и това утвърждава случая като престъпление без сексуален мотив. За каквото и да става дума, не е заради сексуално удоволствие.

Следвайки разказа ѝ, двамата детективи отгърнаха друга страница от доклада.

— Но който и да е убиецът — добави патоанатомът, — той е много сръчен и опитен и има най-малкото основни познания по невроанатомия и травматология.

— Невроанатомия? — попита Гарсия.

— Нека да обясня. — Доктор Хоув отстъпи наляво и този път насочи вниманието им към раните на главата на жертвата. — Както казах по-рано, по тялото ѝ няма други наранявания, с изключение на трите перфорации на скалпа.

Хънтър и Гарсия се преместиха до патолога. Сега главата на Касандра беше обръсната и въпреки кожата със структура на гума и обезцветяването ѝ ясно се виждаха три мънички дупчици. Никоя не изглеждаше по-голяма от три милиметра в диаметър.

— Перфорациите на скалпа са причинили много особен вид фрактура на черепа — продължи доктор Хоув.

— Пирамидални отломки — каза Хънтър, докато разглеждаше трите дупчици в главата на Касандра.

— Точно така — потвърди съдебният лекар.

— Какво? — Карлос погледна партньора си.

— Доктор Хоув може да обясни по-добре — каза Робърт.

Гарсия се обърна към нея.

— Всичко е написано в доклада — каза тя, — но ще обясня накратко.

— Чудесно — отвърна Карлос.

— И така, всички човешки кости имат известна еластичност. Черепът не е по-различен. При контузии като тази — силен травматичен удар — черепната кост се огъва във формата на удрящия инструмент. — Каролин допря ръце, пръст до пръст, и бавно ги придвижи надолу, за да симулира огъване. — Заедно с това се случват две неща. Първо, на повърхността се образуват успоредни пукнатини на счупване, които се наричат терасовидни фрактури. Второ, вътре в костта се образува дълбока депресионна фрактура, с други думи, вдлъбнатина. Може да се получи при всяка кост, но когато стане във вътрешността на черепа, вдлъбнатината предизвиква фрактура, наречена пирамидален отломък. Както предполага името, това е пирамида от отломки, които се движат от върха към долната част. Най-горната отломка се придвижва надолу, създавайки друга отломка, която на свой ред се придвижва надолу, създава още една отломка и така нататък. Схващате ли мисълта ми?

Гарсия кимна.

— Ако ударът е достатъчно силен, отломките продължават да се изстрелват надолу във вътрешността на черепа, докато се набият

достатъчно дълбоко в мозъчната тъкан, като куршум, и причиняват мигновено преустановяване на функциите на мозъка и смърт.

Карлос стисна зъби, сякаш почувства болката.

— Това се е случило при третото и последно пробиване на черепа на тази жертва. — Доктор Хоув посочи раната в средата на черепа на Касандра. — Терасовидната фрактура от тази рана е разкъсала мозъчните гънки и е завършила траекторията си вътре. — Патологът си пое дълбоко дъх и погледна в очите двамата детективи. — Тя не е имала шанс.

— А другите две рани? — попита Гарсия.

Хънтър наведе глава с натъжени очи, сякаш вече знаеше отговора.

— И двата удара са били достатъчно силни, за да предизвикат терасовидни фрактури — обясни доктор Хоув. — И въпреки че са стигнали до мозъка, не са се разпространили достатъчно дълбоко, за да причинят мигновена смърт. — Тонът, с който доктор Хоув произнесе следващите си думи, смрази въздуха в залата. — Но ако бе оживяла, те са щели да ѝ нанесат необратимо увреждане на мозъка. — Тя замълча за няколко секунди, докато гледаше извънземното лице на Касандра. — Въпреки че е умряла след третата фрактура, животът ѝ, такъв какъвто го е познавала, е свършил с първия удар.

60.

Веднага щом се върнаха в кабинета си, Гарсия се приближи до бюрото си и включи компютъра. Нещо беше започнало да го гложди по средата на обясненията на доктор Хоув. Нещо, което той отчаяно искаше да провери.

Хънтър остави партньора си да работи, излезе навън и се обади на съпруга на Касандра Дженкинсън. Телефонът иззвъня само веднъж и после господин Джей отговори:

— Ало!

Съдейки по изтощението му, пресипнал глас, Хънтър разбра, че не е мигнал нито секунда.

— Господин Дженкинсън, обажда се детектив Робърт Хънтър от отдел „Убийства“ на лосанджелиската полиция. Срецнахме се в дома ви.

Господин Джей не каза нищо. По негова молба Брайън Колдърън вече беше събрал доста подробно досие за детектив Хънтър. Господин Джей току-що го беше прочел и не можеше да отрече, че е смаян.

Робърт Хънтър беше израснал като единствено дете на работническо семейство в Комптън, беден квартал в Южен Лос Анджелис. Майка му бе загубила битката с рака, когато той бил едва седемгодишен. Баща му не се беше оженил повторно и бе работил на две места, за да се справи с предизвикателствата да отглежда сам сина си. Син, който се оказал вундеркинд.

От много ранна възраст било очевидно за всички, че Хънтър е различен. Той схващал нещата по-бързо от повечето си връстници. Училището го отегчавало и забавяло. Приключил с материала за шести клас за по-малко от два месеца и само за да има какво да прави, изучил учебниците за седми, осми и дори девети клас. След като положил серия тестове и изпити, Хънтър бил преместен в специално училище за надарени деца, но дори учебната програма на специалното училище не била достатъчна за скоростта, с която напредвал. Хънтър слял четирите години в гимназията в две и с препоръки от всички учители

бил приет за студент „при особени обстоятелства“ в университета Станфорд. На деветнайсет години вече бе завършил психология — с отличие, а на двайсет и три бе получил докторска степен по анализ на престъпното поведение и биопсихология. Дисертацията му, озаглавена „Авангардно психологическо изследване на престъпното поведение“, беше станала задължително четиво в Националния център за анализ на престъпления, извършени с особено насилие, към ФБР и все още беше и до ден-днешен.

ФБР се беше опитвало няколко пъти да го привлече, първо като специалист по изготвяне на профили на престъпници и после като агент, но по някаква причина, която не беше спомената в доклада на Брайън, детектив Хънтър учтиво бе отказал на всяко предложение и бе предпочел да остане в лосанджелиската полиция. Директорът на Националния център беше казал, че Робърт Хънтър е най-добрият специалист по изготвяне на профили на престъпници, с когото е работило ФБР.

След като беше постъпил на работа в полицията веднага след защитата на докторската си степен, Хънтър се беше издигнал по ранг с мълниеносна скорост и бе станал най-младият полицай, произведен в детектив в лосанджелиската полиция. Оттогава постиженията му бяха ненадминати. Той беше приключил почти всички разследвания, които бе водил. Онези, които не беше приключил, беше довел почти докрай.

Сега Робърт Хънтър беше главният детектив в отдел „Свърхтежки убийства“ към специалната секция „Убийства“ на лосанджелиската полиция. В полицейските кръгове отделът беше известен като „Шоуто на изродите“, но не заради детективите, а заради престъпниците, които преследваха. Повечето детективи биха дали дясната си ръка, за да не бъдат назначени в „Свърхтежки престъпления“.

— Питам се дали може да ви задам един бърз въпрос по телефона — каза Хънтър, който не видя смисъл да се опитва да води банален разговор за дребни неща.

— Да, разбира се, детектив. Всичко, с което мога да ви помогна.
— Време беше господин Джей отново да възприеме ролята на невеж гражданин.

— Напоследък правили ли сте някакъв ремонт в къщата?

— Ремонт?

— Да. Обновления, боядисване, поправки, водопроводната или електрическата инсталация, каквото и да е, и някой непознат да е посетил дома ви? — поясни Робърт.

Умореният мозък на господин Джей се задейства едва след няколко секунди. *Снимките на полицата над камината* — осъзна той. — *Убиецът на Касандра не е взел идеята за проклетия въпрос там, на място... а е бил в къщата и преди. И не само това, а е бил наясно, че аз няма да знам отговора на този въпрос. Цялата игра е била фарс.* — Колелцата в мозъка му започнаха да се въртят по-бързо. — *Някакъв ремонт в къщата? Инсталациите? Каквото и да е, и някой непознат да е посетил дома ви? Мисли, по дяволите, мисли.*

— Господин Дженкинсън?

— Обикновено Касандра се занимаваше с тези неща — най-после отговори господин Джей. — Но винаги ми казваше, заради бюджета. — Той отново замълча. — Не си спомням нищо, детектив. Съжалявам.

— Няма проблем. В момента само разсъждаваме върху малкото, с което разполагаме.

— Разбирам и много съжалявам.

— Не е необходимо, господин Дженкинсън.

Хънтър знаеше, че освен че господин Дженкинсън е напълно изтощен, в главата му цари пълен хаос от емоции, спомени, образи и всичко останало, да не споменаваме убийственото чувство на вина. В момента за всеки в положението на господин Дженкинсън опитите да си припомни елементарни неща — например дали в къщата е идвал майстор — бяха чудовищно напрегната битка.

— Ако си спомните нещо — добави Робърт, — каквото и да е, моля, обадете ми се веднага, по всяко време на денонощието.

— Разбира се, детектив — отвърна господин Джей. — Ако си спомня нещо, веднага ще ви се обадя.

Хънтър обаче не знаеше, че господин Джей излъга.

61.

Гарсия току-що беше направил нова каничка прясно кафе, когато Хънтър се върна в кабинета им. Съблазнителното ухание на силното бразилско кафе бе наситило въздуха и за Робърт беше невъзможно да устои. Пък и не искаше. Той се приближи до машината и си наля. Когато Хънтър започна да разбърква кафето си, Карлос се подсмихна, облегна се назад на стола си и кръстоса крака.

— Защо го правиш? — попита той.

— Кое?

— Разбъркваш кафето си. Пиеш го чисто, без захар, сметана и мляко. Няма какво да разбъркваш в кафето си, затова защо го правиш?

— Харесва ми звукът, който издава — повдигна рамене Хънтър и нарочно изтрака с металната лъжичка по порцелановата чаша.

— Да, сигурно. Това е като да сложиш вода в шейкър, без да добавиш абсолютно нищо друго, и да я разклатиш силно, а после да я изпиеш. Пак си е само вода.

— Да, но е разклатена вода, не разбъркана.

— Не, по дяволите — засмя се Гарсия. — Не можеш да се шегуваш с Джеймс Бонд. Беше ужасно, Робърт.

— Но ти се засмя.

— Не беше смях.

— Беше.

— Не беше... Все едно. Извади ли късмет? — попита Карлос, имайки предвид телефонното обаждане на Хънтър до Джон Дженкинсън.

— Не — отговори Робърт и остави чашата на бюрото си. — Той не можа да си спомни дали напоследък в къщата им са ремонтирали нещо, нито дали са идвали техници. Съпругата му се грижела за тези неща.

— Точно както предположихме — отбеляза Гарсия.

Когато бяха излезли от дома на господин Дженкинсън тази сутрин, преди да отидат в Института по съдебна медицина, Хънтър и

Гарсия бяха помолили Оперативния отдел да провери всички трансакции по кредитните карти на Касандра Дженкинсън през последните пет години. Идеята беше да открият някоя фирма за ремонти или услуги за дома, която тя може да е използвала, включително поправки на електроника, водопроводчици, градинари, почистване на канали, дори доставчици, които може да са минали през дневната, за да внесат нов диван, нов килим или нещо друго. Същото правеха и с кредитните карти на Карън Уорд. След това щяха да сравнят списъците. Ако Карън и Касандра бяха използвали една и съща фирма или дори един и същ търговец, тогава щяха да знаят, че вероятно са попаднали на нещо.

— Докато говорех по телефона — каза Робърт и отпи от кафето си, — ми хрумна нещо друго. Нека добавим и кредитните карти на Джон Дженкинсън към търсенето. Може би съпругата му е използвала някоя от тях, за да плати нещо, и е забравила да му каже. Ако не е зле финансово, той може да не е забелязал.

— Прав си — съгласи се Гарсия и протегна ръка към телефона на бюрото си.

Хънтър изпи кафето и погледна часовника си.

— Искам да проверя нещо в лабораторията по криминалистика, но може ли да те помоля за една услуга?

— Разбира се. Между другото, нещото, което искаш да провериш, случайно не се ли казва доктор Сюзан Слейтър?

— Какво?

— Само казвам. Все едно, каква е услугата?

Робърт поклати глава.

— Спомняш ли си как откри вероятния начин, по който убиецът е разбрал, че Таня Кейтлин не знае наизуст номера на мобилния телефон на Карън Уорд?

— Разбира се, постингът на техния приятел Пит Харис на страницата му в социалната мрежа. За ленивия мозък.

— Мислех си, че ако убиецът наистина е използвал социалната мрежа, за да получи информацията за Таня Кейтлин, защо да не е опитал да направи същото, за да получи информация и за съпруга на Касандра Дженкинсън?

— И аз си мислех същото — призна Гарсия. — Не се тревожи. Работя по въпроса.

62.

Господин Джей затвори след разговора с Хънтър и подтикна изтощения си мозък да работи по-бързо. Трябваше да признае, че дотогава предполагаше, че идеята на убиеца за въпроса с датата на сватбата е възникнала спонтанно, на място, подсказана от фотографиите на полицата над камината. Мисълта, че убиецът може да е бил в дома му и преди, не му беше минавала през ума, но сега звучеше логично. Адски логично. Когато Хънтър спомена за вероятността непознат да е влизал в къщата — някой майстор или техник — едва тогава споменът изплува в паметта му.

Преди два месеца, докато господин Джей пак беше на „делово пътуване“, в мокрото помещение се беше спукала главна тръба и бе наводнила кухнята. Касандра се беше обадила на водопроводчик, който ѝ бе препоръчан от една нейна приятелка. Тя беше казала на господин Джей, че водопроводчикът бил много сръчен и дружелюбен човек. Не само че отстранил проблема за много по-кратко време, отколкото очаквала Касандра, но ѝ помогнал да избърше и изсуши пода на кухнята и да върне всичко на мястото му. Освен това бил приятен събеседник. Бъбрив. Дори ѝ направил мил комплимент, като казал, че съпругът ѝ е късметлия. Щом бяха повели разговор, изкопчването на информацията за годишнината от сватбата на Касандра е било детска игра.

Докато разговаряше по телефона с Хънтър, господин Джей спонтанно реши да запази тази информация за себе си, поне засега. Той искаше да говори с водопроводчика пръв, преди полицията. Дори ако детективите научеха за ремонта, а господин Джей не се съмняваше, че рано или късно ще разберат, той лесно можеше да обвини изтощения си мозък, че е забравил.

Господин Джей ясно си спомняше, че Касандра му каза, че е платила в брой на водопроводчика и както обикновено, е получила разписка, която служи и като гаранция за извършената работа. Разписката сигурно беше при всички други сметки за къщата — в

чекмедже в кухнята, но преди да се върне в дома си, господин Джей трябваше да проведе още един телефонен разговор.

63.

Хънтър излезе, а Гарсия отново се залови с компютъра. Беше отворил едновременно две търсачки и няколко приложения. Опитваше се да открие връзка между двете жертви — места, на които може да са ходили заедно, занимания, които да са харесвали, групи по интереси... и така нататък.

Серийните убийци рядко избират жертвите си произволно. Винаги нещо привлича вниманието на убиеца към тях. Може да е физическо качество, маниер, тон на гласа, мнение... Вероятностите са безброй и повечето пъти неясни, защото в действителност нямат логика за никого друго освен за убиеца. За външния свят привличането може да е нещо глупаво и незначително, например избърсването на устата от дясно наляво вместо от ляво надясно, но това незначително действие влудява убиеца — достатъчно, за да иска да убива.

Карлос знаеше, че се хваща за сламки, но в момента не разполагаха с друго.

Той прекара още половин час, опитвайки няколко нови комбинации, но всичките удариха на камък. Отчаян, Гарсия стана. Нуждаеше се от почивка.

Напълни с кафе чашата си и я сложи на бюрото си. Отиде до тоалетната, върна се и започна да крачи из стаята. Също като Хънтър обичаше да върви, когато мисли. Разхожда се напред-назад още пет минути и после седна пред компютъра си.

Разсъждавай нестандартно, Карлос — помисли си той, — защото убиецът прави точно това. След няколко минути му хрумнаха две много странни идеи.

— Какво пък, по дяволите! Нямам какво да губя.

През следващите четиридесет минути Гарсия прегледа много страници информация. Част от нея беше главозамайваща. Очите му сълзяха и главата започна леко да го наболява. Той реши отново да си почине и да опита нещо съвсем различно, но точно когато затвори

прозореца на търсачката, който беше отворил, нещо най-отдолу на страницата привлече погледа му.

— Мамка му! Какво беше това? — зачуди се Карлос и примигна два пъти. Веднага отвори прозореца, превъртя текста надолу и прочете написаното. — Будалките ме!

64.

Майкъл Уилямс — така се казваше водопроводчикът, когото Касандра беше повикала да поправи спуканата тръба в мокрото помещение преди два месеца. Въпреки че му беше платила в брой, вместо да използва една от кредитните си карти, тя беше поискала разписка. Касандра винаги беше много стриктна и организирана, когато ставаше въпрос за такива неща, особено след като разписката служеше и като гаранция за извършената работа.

Майкъл Уилямс работеше във фирма „Водопроводни инсталации без течове“ в Силмар, Сан Фернандо Вали. На господин Джей му беше необходимо само едно телефонно обаждане, за да научи домашния му адрес. Пътуването дотам му отне малко повече от половин час.

Уилямс живееше в малка едноетажна къща, която се намираще в средата на дискретна задънена улица, на няколко преки от водопроводната фирма. Имотът имаше такъв вид, сякаш беше занемарен от години. Моравата отпред бе обрасла с трева, засипана със сухи листа, паднали от дърветата наоколо, и осеяна с боклуци. Самата къща изглеждаше запусната и отчаяно се нуждаеше от ремонт. Някога яркият ѝ жълт цвят бе загубил битката с калифорнийското слънце преди години и бе избледнял до пастелно кремаво, което напомни на господин Джей за киснатото мляко. Входната врата, с овално прозорче с гравирано стъкло, беше мръсна и изцапана с мазни петна. Первазите на прозорците се лющеха и бяха прогнили. Нямаше алея за коли, но на улицата пред къщата беше паркиран черен микробус „Шевролет Марк 2“ с емблемата на водопроводната фирма, телефонния номер и уебадреса от двете страни.

Господин Джей се приближи до къщата, почука на вратата и зачака. Не приличаше на себе си. Беше си сложил черна перука с чуплива коса, подстригана на стъпала, която му придаваше вид на застаряваща рок звезда от деветдесетте години на миналия век. Бузите и гушата под брадичката му се бяха с увеличили един-два сантиметра и лицето му изглеждаше нездравно подпухнало. Прошарената му козя

брадичка беше гъста, но добре оформена, а очите — светлосини. Фалшивият му нос имаше такъв вид, сякаш беше чупен най-малко два пъти.

Изминаха двадесетина секунди, без никой в къщата да отговори. Господин Джей пристъпи по-близо и доближи дясното си ухо на два-три сантиметра от вратата. Отвътре не се чуваха звуци. Той почука още веднъж, този път по-силно. След още двадесетина секунди съзря движение през прозорчето с гравирано стъкло.

— Чакай малко, по дяволите — извика отвътре хрипкав мъжки глас. — Идвам.

Господин Джей отстъпи крачка назад и изпука кокалчетата на пръстите на ръцете си.

На прага застана мъж, който изглеждаше горе-долу на неговите години. Беше с баскетболни гащета, стари маратонки и тясна синя тениска, която беше твърде малка за мускулестото му тяло. Силните му ръце бяха голи.

— С какво мога да ви помогна? — попита мъжът и огледа господин Джей от главата до петите. Явно не беше в настроение.

С отварянето на вратата господин Джей долови миризма на готвено. Нещо пикантно и мазно.

— Господин Уилямс? Майкъл Уилямс? — попита той.

Мъжът се поколеба за момент.

— Кой иска да знае?

Господин Джей извади идеално фалшифицирана детективска значка от лосанджелиската полиция. Дори експерт трудно би забелязал разликата.

— Аз съм детектив Крейг Луис от лосанджелиската полиция. — Гласът на господин Джей също беше съвършено различен. Тонът му се бе повишил с половин октава и акцентът беше типичен за Северна Калифорния.

Щом чу тези думи и видя значката, поведението на Майкъл Уилямс леко се промени.

Господин Джей забеляза това.

— Питам се дали може да ви задам няколко въпроса.

За секунда Уилямс сякаш се замисли какъв да бъде следващият му ход.

— За какво става дума? — попита той.

— Мисля, че ще е по-добре, ако разговаряме вътре — отвърна господин Джей.

Двамата се втренчиха изпитателно един в друг.

— Разбира се — отговори Майкъл Уилямс и се дръпна встрани.

Господин Джей пристъпи напред, но точно когато щеше да влезе в къщата, Уилямс вдигна десния си крак и го ритна в корема толкова силно, че ударът повдигна господин Джей от земята и го запрати, препъвайки се, най-малко два метра назад. Когато се стовари върху обраслата морава, господин Джей чу, че вратата се затръшна.

— Копеле... — Той се закашля трескаво, докато се опитваше да си поеме дъх. Ритникът беше изкарал въздуха от дробовете му. Помъчи се да стане, но болката го принуди отново да седне за няколко секунди. Той допря дясната си ръка до стомаха и стисна очи. Най-последно можеше да диша.

— Копеле — повтори господин Джей, изправи се и хукна към вратата.

Беше заключена.

Господин Джей нададе изпълнен с отчаяние вик. Отстъпи назад и използвайки всичката сила на мускулите си, се хвърли с рамото напред към вратата, която обаче само изтрака.

— Мамка му!

Той пак отстъпи назад и този път ритна дръжката на вратата с десния си крак. Вратата отново се разтресе, но пак не се отвори. Господин Джей опита отново. Нищо. Още веднъж. Остана малко. Още един удар и този път вложи всичко от себе си. Ако не успееше, щеше да използва пистолета си.

ТРИАС!

Вратата най-последно се отвори. Рамката се напука и във въздуха се разхвърчаха трески.

Господин Джей влезе предпазливо в къщата и извади своя „Зиг Зауер Р226 Легион“ от кобура на кръста си. Пистолетът имаше заглушител.

Той се озова в оскъдно обзаведена дневна.

Там нямаше никого.

Господин Джей погледна наляво и после надясно.

Нищо.

— Майкъл? — извика той със силен и гневен глас и огледа стаята.

Никой не отговори.

— Майкъл? Хайде, нека поговорим.

Тишина.

Насреща имаше затворена врата. *Кухнята*, помисли си господин Джей. Коридорът вдясно щеше да го отведе по-навътре в къщата. И там нямаше никого.

Господин Джей реши да опита вратата на кухнята. Ако тръгнеше към коридора, това означаваше, че ще бъде с гръб към затворената врата. Идеята не беше добра. Той прекоси стаята и долепи гръб до стената до вратата. Накани се да натисне дръжката, но в същия момент чу форсиране на мотоциклет. Не дойде от предната част на къщата, а отзад, през кухнята.

— Копеле. — Господин Джей натисна дръжката, но вратата беше заключена.

Нямаше време да я разбива с ритници. Той отстъпи назад и насочи пистолета си към ключалката. Разнесе се едва доловимо „пфът“ и ключалката се взриви. Вратата се отвори.

Кухнята беше малка и миришеше така, сякаш Майкъл Уилямс беше пържил сланина в гъша мас. Задната врата беше широко отворена и господин Джей влезе точно навреме, за да види как мотоциклетът изчезва през странична врата в оградата на задния двор. Той стреля два пъти, но беше късно. Куршумите се забиха в дървената ограда.

Господин Джей се обърна и се втурна обратно в къщата. Стигна до дневната и се приготви да побегне към колата си, когато съзнанието му се освободи от гнева и той отново започна да разсъждава ясно.

Какъв е смисълът да го гоня — запита се. — Той е с мотоциклет и ще мине направо през малки алеи и задни улички. В момента може да е на три, четири, може би пет преки кой знае в коя посока. Да го търся с кола е доста тъпа идея. — Господин Джей огледа дневната. — *Най-добрият ти шанс да го намериш е тук. Нещо тук ще го издаде.*

Той се приближи до външната врата и надникна навън, за да провери дали някой е видял какво се случи. След това спокойно затвори вратата и започна да претърсва дома на Майкъл Уилямс.

65.

Гарсия тъкмо приключваше разговора си по телефона с отдел „Киберпрестъпления“, когато Хънтър се върна в кабинета им.

— Робърт, трябва да видиш нещо.

Тонът на Карлос заинтригува Хънтър. Той се приближи до бюрото на партньора си.

— Ще призная, че направих огромна грешка — обясни Гарсия. — Дълго преглеждах страниците в социалните мрежи на Касандра и Джон Дженкинсън, четох постинги, гледах снимки... всичко.

— Това грешка ли е?

— Същата грешка, която направих и първия път, Робърт. Прегледах всичко в личните страници на Карън Уорд и Тания Кейтлин, помниш ли? Но не открих абсолютно нищо. Пробивът дойде, когато погледнах страницата на приятеля им Пит Харис. И после изведнъж се сетих нещо много важно за втората жертва. Тя има син, Патрик Дженкинсън, който е двацетгодишен и учи в колеж в Бостън. За неговото поколение социалните медии са като кислород. Те не могат да дишат без тях.

— И ти провери страницата му.

— Страниците — поправи го Карлос.

— Той има повече от една?

— Не точно, но е член на няколко групи — обясни Гарсия. — Всяка има своя страница, затова цяла сутрин ги преглеждах и четох постинги и отговори, всичко, което можах да намеря, докато попаднах на това. — Той зареди страницата на търсачката и превъртя надолу, докато намери текста, който търсеше. — Виж това — рече Карлос и почука с пръст по екрана.

Хънтър се наведе над лявото рамо на партньора си.

— Трябва да прочетеш само до четвъртия отговор, за да разбереш за какво говоря.

Темата беше подета на групова страница, не от Патрик Дженкинсън, а от друг член — жена на име Изабел.

Изабел: О, баща ми яко загази пред мама след снощи. Един месец ще спи в дневната.

Първият въпрос беше от друга жена, Марта:

Защо? Какво се случи? Кажи. Кажи. Кажи.

Изабел: Той забрави годишнината от сватбата им. Дойде си от работа без нищо — нито цвета, торта, вино или дори някаква лайняна картичка от бензиностанция. Не спомена нищо. Мама беше :- (но също не каза нищо. Мълча и сутринта на закуска. Татко попита: „Добре ли си, скъпа?“. И тогава играта загрубя. И нека ви кажа, че още хвърчат искри. Голям смях!

Марта: Лошо. Много лошо. Моят татко е страхотен в това отношение. С мама са женени от двайсет и три години и той не е забравил нито веднъж.

Следващият коментар беше от Патрик Дженкинсън:

Много добре знам за какво говориш, Изабел. И моят татко вече не помни годишнината от сватбата с мама. От няколко години я забравя. Мама му я напомняше, но не и без да му се скара. Отказа се преди няколко години. Щом той самият не може да си я спомни, какъв е смисълът?

Хънтър погледна Гарсия.

— Ти пак беше прав — рече Карлос. — Убиецът е знаел предварително, че господин Дженкинсън няма да знае отговора на въпроса.

66.

Ребрата на господин Джей го заболяха, сякаш бяха счупени. Ритникът в корема го беше изненадал. В момента на удара тялото му не беше точно отпуснато, но не беше и стегнато, не бе предвидил атаката, затова ритникът проникна с максимална сила.

— Трябваше да го очакваш, Джей — измърмори той, докато издърпваше чекмеджетата в спалнята на Майкъл Уилямс. — Какво си мислеше, по дяволите? Появяваш се без предупреждение, преструваш се на ченге и смяташ, че той ще те покани на понички и мляко?

Господин Джей надигна ризата си и погледна гърдите си. Вече бяха започнали да избиват синини.

Той беше проверил всяко чекмедже, кутия и пролука, които бе видял в дневната на Майкъл Уилямс. Не откри нищо, което да му подсказва къде е избягал Уилямс, но претърсването още не беше приключило. В кутия, пъхната под стара етажерка, господин Джей намери разписки, битови сметки и документи, свързани с „Водопроводни инсталации без течове“. Фирмата беше основана преди две години и половина и принадлежеше на самия Майкъл Уилямс. Доколкото разбра господин Джей, Уилямс беше и единственият служител.

Щом се убеди, че е погледнал абсолютно навсякъде в дневната, той продължи търсенето в спалнята. Стаята беше оскъдно обзаведена като дневната и миришеше на застояла пот и пържена храна.

Господин Джей започна със скрина до източната стена. Претърсването на дневната беше показало, че Майкъл Уилямс е изключително организиран човек. Всеки предмет, изглежда, си имаше определено място, но спалнята говореше, че Уилямс несъмнено страда от обесивно-компулсивно разстройство. Всяка дреха в чекмеджетата беше идеално сгъната, за да се оползотвори пространството максимално, но обсебеността не свършваше дотам. Дрехите бяха подредени и по цвят и вид.

Господин Джей разгъна и прегледа всичко, включително джобовете. Не откри нищо, нито дори къс хартия.

След това отвори малкия дървен гардероб, където намери сив костюм, който, изглежда, беше купен от благотворителен магазин, две бели ризи, закопчани догоре, вратовръзка на райета, чифт тежки работни ботуши и чифт черни обувки, които определено бяха виждали по-добри дни.

Господин Джей провери дрехите и после надникна над гардероба и под него, но пак не откри нищо.

Имаше само едно нощно шкафче, но там нещата започнаха да стават вълнуващи. В чекмеджето господин Джей намери пистолет „Берета 96 А1“, калибър .40. До оръжието имаше две кутии с патрони с метален кожух.

— Предполагам, че няма да намеря разрешително — каза той, взе пистолета и извади пълнителя с дванайсет патрона. Не липсваше нито един. Господин Джей доближи до носа си оръжието. Не миришеше на барут, а на смазка.

Той пъкна пистолета в колана на гърба си, коленичи и погледна под леглото. Там нямаше нищо друго освен тъмносив куфар. Господин Джей протегна ръка и го измъкна.

Куфарът беше от поликарбонат, с двупосочен цип, заключен с механизъм с трицифрена комбинация. Беше лек, сякаш бе празен, но тогава защо беше заключен?

Господин Джей извади джобното си ножче. Обикновено заключващият механизъм на куфара е по-скоро възпиращо средство, отколкото мярка за сигурност. Необходим е само един бърз замах с върха на нож и системата се разпада. На господин Джей му бяха нужни по-малко от три секунди за този механизъм.

Той дръпна ципа, отвори куфара и се намръщи. Вътре намери военна торба от дебел брезент. Ципът беше заключен със специален секретен катинар със защитена скоба. Нямаше как господин Джей да разбие катинара с джобно ножче, но можеше да среже ципа.

— Добре — каза си той. — Свършихме с игричките.

Господин Джей заби ножа в ципа, разтвори зъбците и погледна вътре.

— Копеле.

67.

Когато видя какво е постигнал Гарсия с претърсването на уебсайтовете на социалните мрежи, на Хънтър му хрумна идея. Той отиде при компютъра си и отвори търсачката, а после взе телефонната слушалка и набра вътрешен номер.

— Денис Бакстър, отдел „Компютърни престъпления“ — отговори уморен глас след третото позвъняване.

— Денис, обажда се Робърт от отдел „Свърхтежки убийства“.

Бакстър се прокашля, за да прочисти гърлото си. Знаеше, че когато Хънтър му се обади на служебния телефон, се случва нещо сериозно.

— Хей, какво става?

— Слушай. Лосанджелиската полиция има ли някаква фалшива регистрация в социална мрежа? — попита Хънтър. — Нещо, което мога да използвам, без да трябва да създавам сам цял куп регистрации?

Карлос се намръщи и се наведе настрани, за да погледне партньора си покрай компютърния екран.

— Имаш предвид фалшива лична регистрация? — попита Бакстър. — Не служебна. Нещо, с което да изпращаш искания за приятелство и съобщения и да се включваш в разговори?

— Именно — отговори Хънтър. — Има ли полицията такова нещо?

— Да, имаме няколко. Защо? Трябва ли ти?

— Незабавно.

— Добре. Няма проблем. Какво ти трябва? Фейсбук?

— Всичко, което можеш да ми осигуриш — Фейсбук, Инстаграм, Туитър — каквото най-много използват хората напоследък.

— Хубаво. Искаш ли същата имейл регистрация? За легитимност?

— Не е необходимо. Искам само да мога да разглеждам страници, но разбирам, че не мога да го направя, ако нямам регистрация.

— Да, така е. Нямах профил във Фейсбук или Туитър?

— Нямам профил в никоя социална мрежа.

— Ти си пещерен човек — засмя се Бакстър. — Добре. Трябва ли да изглеждаш по някакъв определен начин? И от какъв пол искаш да бъдеш? Мога да ти направя какъвто профил желает — знойна мацка, суперинтелигентен, наивно момиченце, гадно копеле, стар, млад, черен, бял. Когато става дума за профили в киберпространството, аз съм бог.

Хънтър се замисли за една-две секунди.

— Може ли да имам две самоличности? Едната на мъж, а другата на жена. Обикновени хора.

— Разбира се. Дай ми няколко минути и ще ти изпратя имейл.

— Какво става, Робърт? — попита Гарсия, след като Хънтър затвори. — Какво си намислил?

— И аз не съм сигурен. Но убиецът, изглежда, прекарва много време в сайтове на социални мрежи. Може би така е проникнал в живота на жертвите. Ако наистина е така, трябва да направя същото.

Телефонът на бюрото на Хънтър извънтя два пъти. Робърт вдигна.

— Изпращам ти имейла с новите ти самоличности — събщи Бакстър.

Хънтър отвори имейла и изумено повдигна вежди — лолитасуперяка@грънтмейл.ком и карлкавала@грънтмейл.ком.

— Хубаво — отбеляза той. — И бързо.

— Почакай да видиш снимките на профилите — рече Бакстър. — Паролите на регистрациите са в имейла.

— Благодаря, Денис.

— Няма проблем. Обади ми се, ако ти трябва нещо друго.

— Добре.

Робърт затвори и използва новите си киберсамоличности, за да влезе в сайтовете на няколко социални мрежи едновременно.

— Е, да се разровим — измърмори той.

68.

Без да почука, капитан Барбара Блейк отвори вратата на кабинета на Хънтър и Гарсия и влезе вътре. Двамата седяха зад бюрата си.

— И така — каза тя с раздразнен тон и стрелна с поглед детективите. — С какво разполагате? И дано ми кажете, че имате нещо добро, защото с втората жертва, Касандра Дженкинсън, изродите от медиите са надушили кръв и ако възникне нещо, което може да превърне историята в серийни убийства, те ще станат ненаситни вампири. А колонията е изгладняла.

Робърт се развесели от сравнението.

— Още не се е разчуло, че извършителят предава на живо убийствата чрез видеообаждане — продължи капитан Блейк. — Но всички знаем, че е само въпрос на време. От новото убийство снощи телефоните в нашата пресслужба прегряха. Всички искат да направим изявление.

Двамата детективи знаеха какво предстои.

— Публикувахте ли вече нещо? — попита Гарсия.

— Какво? — Барбара гневно се втренчи в него. — Шегуваш ли се, Карлос? Как да публикуваме нещо, когато никой освен вас двамата не знае какво става със случая?

Гарсия се облегна назад и скръсти ръце на гърдите си.

— Мислех, че измишльотините са специалитетът на нашата пресслужба.

— А, шегички — отвърна капитан Блейк. От очите ѝ сякаш хвърчаха искри. — Моментът е изключително подходящ.

— Какво искаш да знаеш, капитане? — попита със сериозен тон Хънтър и привлече вниманието ѝ към себе си.

— *Всичко*, Робърт — отговори тя и погледна часовника си. — След два часа имам среща с шефа Брако и той ще очаква да бъде напълно информиран. Освен ако не искаш да отидеш вместо мен.

— Не, благодаря, капитане.

— И аз си помислих така. — Барбара си пое дълбоко дъх, за да се успокои. — Последния път, когато излязох от този кабинет, имаше една жертва и предположенията бяха за преследвач. Това ли е все още случаят?

— По-добре се настани удобно, капитане — рече Карлос.

Блейк взе сгъваемия стол, който беше подпрян на метален шкаф до вратата. Щом тя седна, двамата детективи започнаха да се редуват, за да ѝ обяснят всичко, което се беше случило от последното обсъждане насам, включително новото им откритие в интернет преди няколко минути.

— Чакай малко. — Капитанът вдигна пръст, за да прекъсне Хънтър, който обясняваше резултатите от аутопсията на Касандра Дженкинсън. Той описваше екстравагантния начин, по който тя беше убита. — Тук пише, цитирам: „При силен травматичен удар — черепната кост се огъва във формата на удрящия инструмент“ — прочете Блейк от копието на доклада за аутопсията, което ѝ бяха дали. — Предполагам, че това означава всякакъв удрящ инструмент?

— Да.

— И за да нанесе пирамидална фрактура, не е било необходимо убиецът да използва заострено длето?

— Не — отговори Хънтър. — Дори не е било необходимо изобщо да използва длето, капитане. Чукът е можел да свърши същата работа.

— Тогава защо е *използвал* длето? — попита тя.

— Защото проблемът с използването само на тъп инструмент е, че е много по-трудно да контролира и да прецени удара — обясни Хънтър. — И няма гаранция, че убиецът ще постигне желаното въздействие.

— Какво желано въздействие, Робърт? Смърт? Сигурна съм, че един удар с чук по главата би свършил работата безпроблемно.

— Не смърт, капитане — каза Хънтър и се облегна назад на стола си, — а кръв.

Блейк не изрече на глас въпроса. Тя погледна Робърт и леко поклати глава.

— Забравяш нещо, капитане.

— Какво?

— Убиецът предава убийствата на живо по видеовръзка, затова, както и да го погледнеш, не може да отречеш, че той по принцип прави шоу. Няма значение дали има публика от един или от милиони. За него пак е шоу. И играта му изисква да се случат две главни неща, така че шоуто да се развие както иска той. — Хънтър вдигна показалеца на дясната си ръка. — Първо, човекът от другия край на линията трябва да се паникьоса, защото това играе пряко в полза на убиеца и го зарежда с енергия. Дава му сили. — Робърт млъкна, за да си поеме дъх. — Използвайки само чука, щеше да го постигне много по-трудно, ако изобщо успееше да го постигне.

— Искаш да кажеш, че ако убиецът беше решил да удари с чук по главата Касандра Дженкинсън, съпругът ѝ е нямало да се паникьоса? Докато гледа на живо чрез видеообаждане?

— Сигурно би се паникьосал, но това лесно е можело да се обърне срещу второто изискване на убиеца.

— И какво е то?

— Да се „забавлява“. — Хънтър изписа кавички във въздуха с пръстите си. — Освен това убиецът иска жертвите му да останат живи най-малко за два грешни отговора, защото така изпитва удоволствие, капитане. За него измъчването и убиването на жертвите не са достатъчни. Той се нуждае от повече, защото садизмът му далеч надминава убиването. Убиецът се нуждае от пълното отчаяние на човека, който гледа. Той иска да го накара да изгуби ума си и да се почувства виновен.

Капитан Блейк мълчеше и разсъждаваше върху думите на Хънтър. Той ѝ помогна:

— Играта, въпреки че звучи лесна — въпрос и отговор, е много добре обмислена, капитане, и старателно разчетена да изкара от равновесие човека, който отговаря на въпросите.

Този път Барбара се облегна назад на стола.

— Ще трябва да ми кажеш малко повече от това, Робърт, ако искаш поне да се опитам да следя мислите в сюрреалистичния ти мозък. За какво говориш, по дяволите?

— Добре. — Хънтър стана и се приближи до таблото със снимките. — В играта на убиеца са скрити някои елементарни, но много ефикасни психологически елементи.

— Например? — попита капитан Блейк и се обърна към таблото.

— Първото, което прави той, след като вземе за заложник жертвата, е да се обади на човека, който ще стане участник в играта му. Някой много близък на жертвата. Някой със силна емоционална връзка с нея — най-добра приятелка или съпруг. — Хънтър посочи на таблото снимките на Тания Кейтлин и господин Дженкинсън. — Първият му трик е, че използва телефона на жертвата, за да направи обаждането, и това внася първия психологически елемент — изненада.

Барбара присви очи, докато разсъждаваше върху думите на Хънтър.

— Човекът отговаря на обаждането, като си мисли, че ще говори с най-добрата си приятелка или със съпругата си, и наистина остава с това убеждение, защото според двамата свидетели първият образ, който виждат, е увеличено изображение на потенциалната жертва. Предимно очите ѝ, но камерата се отдалечава...

— И изненада — съгласи се капитан Блейк, защото разбра за какво говори Хънтър.

— И докато камерата продължава да се отдалечава — добави Хънтър, — изненадата незабавно е последвана от следващите два психологически елемента — объркване и шок. — Той даде на капитана малко време. В очите ѝ видя, че тя е направила връзката, и продължи: — След това идва обяснението какво ще се случи и правилата на извратената игра с въпроси. И наред с това има два нови елемента. Първо, съмнение, защото тогава умът започва да се пита: „Реално ли е това? Сънувам ли тези щуротии?“. Второ, въведение към страха — защото ако се окаже реално, тогава животът на най-добрата ти приятелка или на съпругата ти... е в твоите ръце.

Капитан Блейк кръстоса крака. Изразът в очите ѝ ясно показваше, че нещата бяха започнали да се изясняват в съзнанието ѝ.

— Защото още преди да започне играта с въпроси, капитане — продължи Хънтър, — в разстояние на две минути или по-малко умовете на свидетелите са бомбардирани с дъжд от дезориентиращи елементи — изненада, объркване, шок, съмнение и достатъчно страх, за да ги накара да се съмняват във всичко. Насред всичко това, докато свидетелите все още се опитват да разберат дали сънуват или не, дали са въввлечени в сложна шега или не, убиецът ги замерва с първия въпрос. Изключително лесен въпрос. Нещо, на което той знае, че те ще отговорят правилно. — Хънтър посочи въпросите на дъската: „Колко

приятели във Фейсбук имаш?“ и „Къде е родена Касандра?“. — Първият въпрос е много хитър, защото по принцип постига две неща, капитане. Първо, връща комбинацията от страх и съмнение, защото свидетелите не могат да повярват, че играта е реална. Не и с такива лесни въпроси. Затова започват да си мислят, че всичко това е шега. И второ, това им вдъхва фалшиво чувство на сигурност, защото щом ще им задават такива въпроси, тогава давай тъпата игра. — Хънтър направи знак „хайде“ с двете си ръце и после млъкна за ефект. — И това фалшиво чувство на сигурност се разраства у свидетелите, защото в края на краищата, те са успели петдесет процента. Спомняш ли си правилата на играта? Два правилни отговора и играта свършва. Приятелката или съпругата ти е свободна. И тук убиецът показва колко е умен.

Капитан Блейк прибра кичур коса от лицето си.

— Дотогава той вече е разстроил мисловния им процес, без те да съзнават, и им е вдъхнал фалшиво чувство на сигурност, но козът все още предстои.

— Коз? — попита Барбара.

— Не им е казал какви са последиците от грешен отговор — обади се Гарсия.

Хънтър посочи партньора си, сякаш беше дал отговора на въпроса за произхода на вселената.

— Те нямат представа какво ще се случи, ако дадат грешен отговор, капитане. И след първия лесен въпрос играта звучи глупаво. Убиецът им задава втория въпрос. *Въпросът.* — Хънтър отново посочи въпросите на табло. — Нещо, което убиецът е проучил. Нещо, което е открил, че те би трябвало да сгрешат, но все пак е само „би трябвало“.

— Как така само „би трябвало“?

— Замисли се, капитане. Убиецът не е решил да тръгне да убива от днес за утре. Той е планирал убийствата от известно време. И е много, много търпелив, защото процесът е дълъг. Той започва, като избира жертвата, някой, когото дразни с послания, доколкото ни е известно, от месеци. След това избира човека, който ще отговаря в играта с въпросите. Някой близък на жертвата. Накрая проучва какъв въпрос да му зададе, защото номерът е въпросът да звучи лесно, но да е труден.

— Да — кимна капитан Блейк.

— Ако сме прави, че убиецът разбира какъв въпрос да зададе, като внимателно чете уебсайтовете на социалните мрежи — продължи Хънтър, — а аз мисля, че сме прави, постингите са качени там от месеци. Но дори ако грешим за уебсайтовете на социалните мрежи, колко време мислиш, че ще мине от намирането на въпроса, който да зададе, и самото убийство, когато действително зададе въпроса?

Барбара замислено се почеса по челото.

— Дни, седмици, месеци...? — предположи Робърт. — В това време свидетелите може да научат отговора на онзи лесен въпрос.

Хънтър отново даде на капитан Блейк няколко секунди да си помисли.

— В утрото на убийството — продължи той — Таня Кейтлин може по някаква причина да реши да запомни наизуст номера на най-добрата си приятелка. Джон Дженкинсън може да реши, че тази година отново ще бъде романтичен съпруг и ще изненада жена си, като запомни годишнината от сватбата им, занесе ѝ цветя, заведе я на почивка... каквото и да е. Убиецът няма реална гаранция, че те *наистина* ще отговорят грешно, капитане. Най-доброто, което той може да направи, е да зададе въпрос, на който те би трябвало да дадат грешен отговор.

Капитан Блейк не каза нищо.

— Ето защо убиецът подсилва шансовете си с още един хитър трик — поде Гарсия. — И двата му втори въпроса съдържат или поредица от цифри, или дата. Доказан факт е, че най-трудно се запомнят поредици от цифри, формули и дати.

Барбара не можеше да оспори това. И на нея ѝ беше трудно да запомня дати и телефонни номера. А формули? Това определено беше невъзможно.

— И така — продължи Карлос, — да се върнем там, където бяхме: убиецът им отправя втория въпрос веднага след като им вдъхне фалшиво чувство на сигурност. Дватама свидетели ни казаха, че при втория въпрос първото, което са направили, не било да потърсят отговора в паметта си. — Гарсия поклати глава. — Не. Те се запитали: „Какво? Какво искаш да кажеш? Чакай малко...“ и така нататък.

— Голяма грешка — поясни Хънтър. — Когато започнали да разравят паметта си за отговор, вече били изминали три или четири от

секундите, които им е дал убиецът. И са го знаели, защото той ги отброявал и така засилвал напрежението. Тук има още един елемент — дори да си спомнят числата и датите... — Робърт посочи главата си — те може да ги объркат.

— Паника — каза капитан Блейк.

— Почти, но още не — възрази Хънтър. — Тук настъпва тревожност, изнервеност и може би малко страх. Затова, преди убиецът да отброй до нула, те изгърсват грешен отговор, или защото наистина не знаят правилния — в случая на Таня Кейтлин — или защото времето им изтича и тревожността ги кара да объркат датите — в случая на Джон Дженкинсън. — Хънтър се отдалечи от таблото със снимките. — С това убиецът най-после им показва коза си. — Той кимна на капитан Блейк. — Сега вече настъпва паника. И затова извършителят използва заострено длето вместо само чук.

— Ударът е твърде мек — отбеляза Барбара и загадката най-после ѝ се изясни. — Жертвата щеше да бъде с подутина на главата. Нямаше да има пирамидална фрактура. При прекалено силен удар жертвата би умряла твърде скоро или щеше да бъде повалена в безсъзнание със сътресение на мозъка.

— Точно така — съгласи се Робърт. — Нито единият от двата случая не би устроил убиеца, защото той е искал с първия удар да се случат две неща. Първо, извършителят е искал Касандра Дженкинсън да изпитва болка, но да остане в съзнание. Второ, искал е да предизвика паника дълбоко в сърцето на съпруга ѝ и впоследствие в мозъка му. А какъв по-добър начин от това да го накара да гледа как кръвта на жена му изтича?

Капитан Блейк затвори очи за момент и поклати глава.

— Лек удар с тъп инструмент не би причинил пробиване на дупка в скалпа ѝ — добави Хънтър. — За тази цел му е бил необходим много по-силен удар и контролирането му би представлявало проблем.

— Веднага щом по лицето на жертвата е потекла кръв — допълни Гарсия, — играта е свършила, капитане. Дори ако отговорът е бил на езика на свидетеля, той не е бил в състояние да го изрече, защото последният психологически елемент е най-пагубният от всички.

Барбара мислеше, че паниката е последният елемент, и се намръщи озадачено.

— Вина — обясни Хънтър. — В този момент Джон Дженкинсън е разбрал, че каквото и да става, не е шега и причината съпругата му да кърви, да изпитва болка и да умира... е той. Защото не може да си спомни датата на сватбата им. Когато отброяването на петте секунди започнало отново, в мозъка му царял пълен хаос. За по-малко от пет минути той преминал през изненада, объркване, шок, съмнение, паника, ужасяващ страх и накрая съсипваща душата вина. Добави към това факта, че Джон Дженкинсън е гледал как измъчват съпругата му в собствения им дом, без да може да стори нищо, за да го спре, и датите и числата в ума му вече са се объркали. Планът в никакъв случай не е безотказен, но е много хитър, защото е наклонил везните в полза на убиеца.

— И господин Дженкинсън ще изпитва вина до края на живота си — отбеляза капитан Блейк.

Потвърждението дойде под формата на мълчание от страна на двамата детективи.

69.

— Еха! Изглеждаш поразително — каза детектив Джулиан Уеб, когато доктор Гуен Барнс отвори външната врата. Тя беше облечена с бяла, дълга до коленете коктейлна рокля с тънки презрамки, които разкриваха мускулести ръце и крака. Чантичката ѝ беше украсена с лъскави камъчета и подхождаше на вечерните ѝ сандали с платформа. Косата ѝ искреше на гаснещите лъчи на слънчевата светлина в късния следобед.

— Благодаря — отговори Гуен и му отправи съблазнителна и същевременно загадъчна усмивка. — И ти изглеждаш много добре.

Доктор Барнс не знаеше, но Уеб беше с ежедневноното си облекло — тъмен костюм с бяла, закопчана догоре риза и вратовръзка на райета. Обувките му бяха черни, удобни и лъснати.

Доктор Барнс погледна часовника си. Беше точно 18:00.

— Идваш... точно навреме. Смаяна съм.

— Опитвам се, ако изобщо е възможно — отвърна Уеб. — Но с моята работа понякога е трудно. Нещата не се случват по график, ако разбираш какво искам да кажа.

Усмивката ѝ стана по-широка.

— Да, представям си.

— Е, как си? — попита той и погледна покрай рамото ѝ към къщата. — Наред ли е всичко? Успя ли да поспиш през деня?

Както бе обещал, Уеб се беше обадил на доктор Барнс сутринта, за да провери как е. Тя обясни, че освен че не е мигнала през нощта, всичко друго е наред.

Гуен поклати глава.

— Не, изобщо не можах да заспя, затова съм сложила толкова много грим на очите си, но... — Тя се обърна и погледна през рамо. — Всичко изглежда добре. Благодаря.

Изразът в очите ѝ, докато изричаше последните няколко думи, накара детектив Уеб да се зачуди дали сега доктор Барнс се колебае за

нещо, в което беше сигурна преди това — че гривната ѝ наистина е взета от спалнята ѝ. Той реши да не засяга темата, поне засега.

— Виж — каза Уеб и отново се усмихна, надявайки се да я развесели малко. — Знам, че се уговорихме да прием кафе, но си мислех, какво ще кажеш да отидем да вечеряме някъде?

— И аз щях да предложа същото — каза Гуен. — Но при едно условие.

— Какво?

— Да ме заведеш на място, където обикновено ходиш с приятелите си, детективите.

— Моля?

— Където ходите да се храните в обикновен ден.

— В обикновен ден нямам време дори да дишам, камо ли да ям.

— Да, разбирам, но все пак ядеш, нали?

— Е, да.

— И се обзалагам, че имаш едно-две любими заведения, където обичаш да ходиш, нали?

Уеб наклони глава наляво и надясно два-три пъти и накрая кимна.

— Чудесно, защото искам да ме заведеш в едно от тези заведения.

— А, не, не ти трябва да ходиш на тези места.

— Но аз искам. Наистина.

Уеб я изгледа от главата до петите.

— Но ти си облечена толкова хубаво, а онези заведения са дупки. Повярвай ми.

— Мога да се преоблека. Не е проблем. — Тя понечи да тръгне.

— Не. Моля те, недей — спря я Уеб. Двамата се втренчиха един в друг. — *Наистина* ли искаш да те заведе там?

— Да.

Уеб се подсмихна.

— Добре, но не казвай, че не съм те предупредил.

Трийсетина минути по-късно Уеб паркира колата си пред малка пицария на име „Пицата на Джо“ на булевард „Холивуд“ и каза:

— Пристигнахме.

Доктор Барнс надникна през стъклото и се усмихна.

— Казах ти, че местата, където ходим с колегите, са дупки.

— Добра ли е храната?

— Страхотна. Най-хубавата пица пай на булевард „Холивуд“. Но не е място, където да заведеш на среща някого.

— Пица пай ли каза?

Последва кратко мълчание.

— Да. Обичаш ли я?

— Обожавам пица пай.

Лицето на Уеб засия.

— О, в такъв случай, пригответи се за тази — гордо каза той, — защото ще промени живота ти.

Доктор Барнс не беше сигурна дали изживяването ще промени живота ѝ, но определено щеше да промени навиците ѝ. Специалният „Пай на баба“, който си поделиха, беше най-хубавата пица пай, която бе опитвала, и от години не се беше смяла толкова много. Показа се, че детектив Уеб е много забавен човек.

Тя изяде последното си парче, погледна Уеб и отново се усмихна.

— Какво? — попита той и я погледна изкосо. — Сирене ли имам на брадичката? — Взе салфетка и избърса брадичката си.

— Не. Не е това.

— О! — Той остави салфетката.

— Само... Тревожех се, че ще се борим с разговора.

Изказването му се стори странно.

— Не съм сигурен, че следя мисълта ти.

— Ами заради професиите ни — обясни доктор Барнс. — Никой от нас не може да говори за работата си, нали? Например ти вероятно не можеш да ми разкажеш за някое от разследванията, които водиш, а аз не мога да говоря за пациентите си.

Уеб отпи от газираната си напитка „Д-р Пепър“ и после се съгласи.

— Аз прекарвам дните си вгълбена в нещо, свързано с работата ми — каза Гуен, — включително почивните дни, и имам чувството, че и с теб е така.

— Да, меко казано.

— Мислех, че тъй като не можем да говорим какво правим през повечето време, разговорът ще замре, но се оказа, че греша. — Доктор Барнс започна да си играе с кутията си с безалкохолно питие от билки. — Отдавна не съм се забавлявала толкова много. — Тя отново се

усмихна съблазнително. Този път в усмивката ѝ нямаше нищо загадъчно.

Уеб вдигна питието си за наздравица.

— Аз също. И ще пия за това.

Те допряха кеновете си и после настъпи неловко мълчание.

— Виж какво — каза Гуен, — знам, че не пиеш алкохол, защото караш, нали? Но искаш ли да се върнем у дома, да оставиш колата си там, да повикаме такси и да отидем да се позабавляваме истински — с текила.

Уеб се втренчи в нея за няколко секунди. Харесваше я все повече.

— Звучи страхотно — отговори той, — но забравяш, че пак трябва да карам до къщи, когато се върнем оттам, където ще отидем.

Погледът, който доктор Барнс отправи към детектив Уеб, сложи окончателен край на тази теория.

Той ѝ се усмихна.

— Добре.

— Защо не влезеш? — попита тя, когато Уеб спря пред дома ѝ четиридесет минути след като излязоха от „Пицата на Джо“. — Може да изпием по чаша вино, докато чакаме таксито.

— Звучи чудесно.

Докато се приближаваха до входната врата на доктор Барнс, те чуха, че телефонът на Уеб извънтя в джоба му.

— Един момент — каза той и допря телефона до ухото си. — Детектив Уеб. — Заслуша се в човека от другия край на линията и изражението на лицето му се промени. — Кога? — Уеб слуша още малко и после дълбоко въздъхна. — Мамка му... — Той погледна доктор Барнс и млъкна. — Добре, добре — каза по телефона и отмести очи. — Тръгвам. — Затвори и пусна телефона в джоба си. — Гуен, много съжалявам, но...

За секунда тя изглеждаше разочарована, но знаеше по-добре от повечето хора какво означава такова обаждане.

— Няма проблем, Джулиан — прекъсна го доктор Барнс. — Разбирам. — Пристъпи към него и леко го целуна по устните. — Ела, когато приключиш. — Намигна му. — Ще държа охладени виното и текилата.

— Договорихме се — усмихна се той и я целуна, този път много по-дълго.

— Ще чакам.

Щом Уеб тръгна, доктор Барнс отключи външната врата и влезе в дневната. Макар че се опита, тя не можа да прогони усмивката от лицето си.

Не се бе срещала с никого от две години и беше забравила колко е вълнуващо. Как може да те накара да се почувстваш една целувка. И в момента се чувстваше добре. Толкова добре, че забрави за случката с бележката и гривната. Толкова добре, че за момент остави лампите угасени, облегна се на вратата, затвори очи и се наслади на мига. Толкова добре, че не забеляза тъмната сянка, която стоеше пред прозореца и я гледаше.

70.

Ерика Барнс сложи пликчето с пуканки в микровълновата фурна, настрои таймера на две минути и половина и натисна бутона „Старт“. Докато чакаше пуканките да станат, тя си наля голяма чаша вино.

Пуканки и червено вино — така се бореше Ерика с мрачното си настроение в неделя вечерта. Не че страдаше особено много. Не мразеше работата и хората, с които работеше, бяха... „поносими“, така да се каже. Освен това не се страхуваше от сутрините в понеделник. Нямаше проблем да става рано и рядко започваше седмицата в „кисело“ настроение, но все пак в неделните вечери имаше нещо, което винаги я натъжаваше.

Неделните вечери бяха и за игра на покер с приятели, когато Тревър, гаджето ѝ от две години, с когото живееше Ерика в едностайния си апартамент, обикновено губеше по сто и петдесет долара, максималния залог, който му беше позволен. Вярно, от време на време печелеше по малко, но тези неделни нощи бяха редки, меко казано.

В тази неделна вечер обаче имаше нещо, което развълнува Ерика. Сестра ѝ, доктор Гуен Барнс, щеше да ходи на среща. Самата мисъл накара Ерика да се усмихне. Гуен много отдавна не се беше срещала с никого и Ерика смяташе, че е крайно време сестра ѝ да се върне в играта.

Двете бяха разговаряли за малко по телефона по-рано през деня. Гуен спомена, че е срещнала някого, който изглежда свестен, и че покъсно днес ще ходят да пият кафе. Непосредствената реакция на Ерика беше да обсипе сестра си с въпроси: „Кой е той? Къде се запознахте? Как се срещнахте?“. Гуен обаче гладко избегна въпросите, като ѝ каза, че закъснява за нещо и че пак ще ѝ се обади след срещата.

Ерика чу, че първата пуканка изпука след трийсет и пет секунди. Тя остави чашата с виното на плота и се наведе по-близо до микровълновата фурна. В указанията на пакета пишеше две минути и половина, но като повечето хора Ерика предпочиташе да слуша

времето между пуканията. Станеше ли по-дълго от две секунди, време беше да я изключи.

Тя изсипа пуканките в голяма купа, взе чашата с виното и отиде в дневната. Включи телевизора и седна на дивана.

— Е, добре — каза на пуканките. — Нека намерим нещо за гледане, а?

Преди да започне да щрака каналите, Ерика взе мобилния си телефон, направи снимка на чашата вино и купата с пуканки и веднага я качи на страницата си в социалната мрежа, а след това смени телефона с дистанционното на телевизора.

Повторение на старо шоу... Повторение на старо шоу... Повторение на старо шоу...

— Будалките ли ме?

Истинските съпруги отнякъде си... Истинските съпруги отнякъде си... Биг Брадър.

— Не може да бъде. Още ли дават тази тъпотия? Гледат ли я хората?

Романтична комедия.

— Предполагам, че това ще свърши работа.

Ерика остави дистанционното до себе си, отпи от виното и си взе шепа пуканки. Тъкмо се беше настанила удобно с купата пуканки върху кръстосаните си крака, когато мобилният ѝ телефон иззвъня.

— Типично — измърмори тя и го взе.

Видеообаждане от сестра ѝ.

Странно, помисли си Ерика. Двете не разговаряха често по видеовръзката. Ерика погледна часовника си — 22:12 — и прие обаждането.

— Хей, сестро — каза тя, докато образът се материализираше на екрана. — Много бързо мина срещата. Наред ли беше всичко?

Ерика виждаше само очите на Гуен.

— Твърде близо си до телефона. Какво правиш? Да не би да ослепя? Дръпни се малко назад. — Тя пхна още една шепа пуканки в устата си.

— Здравей, Ерика.

Гласът, който Ерика чу от високоговорителя на телефона си, беше плашещо плътен и забавен във времето. Тя се намръщи.

— Сестро, твърде близо си до телефона. Гласът ти се изкривява. Дръпни се назад, жено. Какво те прихваща?

Едва тогава Ерика забеляза колко зачервени са очите на сестра й. Гуен, изглежда, беше плакала.

— Гуен, наред ли е всичко? — Тонът на Ерика стана зловецко сериозен. — Какво става? Какво не е наред?

Сестра й примигна, но не отговори.

— Гуен, какво става, по дяволите? Вече ме плашиш. Каж ми нещо, моля те.

Най-после камерата започна да се отдалечава, но неизвестно защо спря, преди да покаже цялото лице на Гуен. Ерика се намръщи. Не виждаше ушите на сестра си. Всъщност не виждаше нищо извън ъгълчетата на очите й. Сега беше сигурна, че Гуен е плакала.

— Гуен? Какво става, мамка му? Защо си плакала? И защо звукът е прецакан?

Мълчание.

— Говори, сестро.

— Нищо му няма на звука — обади се отново изкривеният глас. Звучеше като демонски глас от евтин филм на ужасите. — И сестра ти не може да отговори, защото не й е разрешено да говори. Стори ли го, ще умре.

Ерика знаеше, че Гуен има необикновено чувство за хумор, но сега не ставаше въпрос за това. Тя беше психиатър и никога не си играеше по този начин с чувствата на хората.

— Какво? — Гласът на Ерика потрепери. — Кой си ти?

— Аз съм никой. Но ти можеш да бъдеш някой. Можеш да бъдеш героиня за сестра си. Трябва само да ми кажеш два правилни отговора и всичко ще свърши.

Ерика поклати глава.

— Какво? Какви въпроси? Какви ги дрънкаш?

— Ще видиш.

— Не, няма да видя — ядоса се Ерика. — Ще се обадя на ченгетата.

— Наистина ли мислиш, че ченгетата ще стигнат до къщата на сестра ти, преди да я накълцам на парчета? — попита демонът.

Изведнъж на екрана се появи ръка с ръкавица, която държеше кухненски нож. Върхът беше само на няколко милиметра от лявото око

на доктор Барнс.

— Ще започна, като избода очите й — продължи демонът. — След това ще отрежа носа й. — Върхът на ножа се придвижи до носа на Гуен. — А после ще разрежа устата й чак до ушите и ще я оставя тук да й изтече кръвта и ченгетата да я намерят умряла. Ще ти хареса ли това, Ерика?

Очите на Гуен се изпълниха с отчаяние и паника, когато се помъчиха да се съсредоточат върху ножа. Устата й се отвори, подготвяйки се за писък, но страхът заглуши гласа й.

— О, боже мой! — Сърцето на Ерика сякаш запълзя към гърлото й. Очите й се напълниха със сълзи. — Гуен.

— По-добре слушай внимателно, Ерика, защото няма да обяснявам два пъти. Готова ли си? — Без да дочака отговор, демонът обясни правилата на играта. — Това е. Лесно е, нали? Трябва само да отговориш. Е... да започваме ли?

Ерика се разтрепери толкова силно, че се наложи да хване телефона с две ръце.

— Започваме. Първият въпрос. — За да повиши напрежението, демонът добави дълга пауза. Когато отново заговори, изричаше думите бавно и натъртено. — Какъв беше последният постинг, който качи на страницата си в социалната мрежа?

Ерика инстинктивно дръпна назад глава няколко сантиметра. Не повярва на ушите си.

— Какво? Моят последен постинг? Какво е това? Сериозно ли говориш?

Устните на Гуен започнаха да треперят.

— Да — отговори демонът. — Говоря напълно сериозно. Ти актуализираш страницата си по няколко пъти на ден с безполезна информация за твоя живот, която не интересува никого, нали, Ерика?

Ерика остана озадачена.

— Ето защо искам да знам за какво беше последният ти абсолютно безполезен постинг. Ти го качи преди по-малко от пет минути, спомняш ли си? Добави и снимка. — Отново последва мълчание, този път много по-кратко от предишното. — Имаш пет секунди.

Ерика примигна веднъж. Два пъти. Три пъти. За нея в това нямаше абсолютно никаква логика.

— Четири... три...

— Хмм... Качих снимка на пуканките и виното ми и написах, че се настанявам удобно да гледам телевизия в неделната вечер.

Демонът спря да брой.

Мълчание.

Ерика зачака.

Все още тишина.

За момент Ерика се усъмни в отговора си.

— Не е ли правилно?

— Ха-ха-ха-ха-ха! — Демонът се изкикоти с такъв гърлен смях, че тя усети как кръвта ѝ се смрази във вените. — Да. — Той най-последно прие отговора. — Разбира се, че е правилно, но ти за секунда се усъмни в себе си, нали?

Ерика изпита огромно облекчение.

Ужасените очи на Гуен се придвижиха надясно и останаха там няколко секунди. От тях се търкулнаха няколко сълзи, но Ерика беше толкова обърквана и смутена, че пропусна да забележи нещо много странно. Сълзите не се търкулнаха надолу по лицето на сестра ѝ, а настрани.

— Втори въпрос. Отговориш ли правилно, всичко ще свърши. Ти и сестра ти печелите. Но ако дадеш грешен отговор... — Демонът не довърши изречението.

Ерика трудно си пое дъх през стиснати зъби.

— Годишнината от смъртта на майка ти, Ерика? Кога е?

— Какво? — В ума и сърцето на Ерика избухна страх. — На майка ми?

Този път демонът не обясни и не повтори въпроса, а направо започна да брой.

— Пет... четири...

Лицето на Гуен се разтрепери и след секунда тя се разрида неудържимо.

Всяка година на датата на смъртта на майка им Гуен носеше цветя на гроба ѝ. Ерика се беше опитала да се присъедини към нея още при първото ѝ посещение. Тогава Гуен беше на четиринайсет, а тя на тринайсет, но не можа да стигне до гроба. На входа на мемориалния парк „Дом на покой“ на булевард „Уитиър“ Ерика се вцепени.

— Хайде, Ерика — подкани я Гуен. — Да вървим.

Ерика не беше в състояние да говори, само поклати глава.

— Ерика, хайде. — Гуен я хвана за ръката и я задърпа, но Ерика стоеше сковано и неподвижно като статуя. Мускулите ѝ сякаш бяха парализирани. И тогава Гуен забеляза, че сестра ѝ трепери силно и лицето ѝ е изпотено и лепкаво. След няколко секунди Ерика започна да се задъхва. — Ерика, какво има?

Ерика беше онемяла. Очите ѝ трескаво се стрелкаха наляво-надясно, без да могат да се съсредоточат върху нищо, сякаш всеки момент щеше да получи пристъп.

Тя не може да мине през портите. Наложил се да изчака от другата страна на булеварда, докато Гуен каза една-две молитви и сложи цветята, които бяха донесли, на гроба на майка им. Едва много покъсно те откриха, че погребението на майка им е било толкова травмиращо преживяване за Ерика, че беше развила койметрофобия — страх от гробища. Тя помнеше майка си, но състоянието ѝ я беше накарало да забрави всичко, свързано със смъртта ѝ.

— Три...

Дишането на Ерика се учести и затрудни.

— Две...

Тя се помъчи да мисли.

— Една... Времето изтече, Ерика.

— Не... Моля те... Аз... не знам отговора. Страдам от...

— Казах ти правилата — прекъсна я демонът. — Ако не отговориш, сестра ти ще бъде наказана.

— Не... моля те...

— И запомни, че ако отместиш поглед, тя отново ще бъде наказана. Трябва да гледаш. А сега нека да се позабавляваме.

Образът на смартфона най-после се разшири хоризонтално и ѝ позволи да види какво има встрани от ъгълчетата на очите на сестра ѝ...

И онова, което видя Ерика, изпълни сърцето ѝ с ужасяващ страх и паника.

71.

Хънтър паркира пред шестетажния жилищен блок, в който бе апартаментът му и погледна часовника си. Наближаваше единайсет вечерта. Той облегна глава назад на седалката и се втренчи за момент в старата сграда. На прозореца на втория етаж седеше старец и пушеше цигара от цигара. На всяко трето дръпване той се закашляше два-три пъти и плюеше върху тротоара долу. На четвъртия етаж Маргарет Диксън, много мила дама на петдесет и няколко години, гледаше с насълзени очи от прозореца на апартамента си — номер 416. Всяка нощ, без да пропуска, тя гледаше няколко часа улицата долу и чакаше мъжът ѝ да се върне от нощна смяна. Филип, съпругът ѝ, пострада при трудова злополука преди няколко години и почина същата нощ.

Далечна сирена привлече вниманието на Хънтър и той се запита дали да се прибере у дома е най-добрата идея. Сънят, ако изобщо дойдеше, щеше да го споходи чак в ранните часове на утрото. Мозъкът му все още беше напълно буден и Робърт не очакваше с нетърпение поредната нощ на въртене и мятане в леглото или крачене напред-назад из малкия апартамент.

Замисли се дали да не се разходи с колата до Санта Моника или Венис Бийч, когато му хрумна съвсем нова идея. Той се поколеба само няколко секунди.

— Какво пък, по дяволите. Защо не? — Вгледа се в очите си в огледалото за обратно виждане, повдигна рамене и извади мобилния си телефон.

— Ало — отговори женски глас.

— Здравей. Трейси ли е?

— Тя е, да.

— Здравей, Трейси. Обажда се Робърт. Робърт Хънтър? — Помисли си да ѝ помогне с малко повече информация, отколкото само с името си, но за негово удоволствие се оказа, че не е необходимо.

— О, загадъчният детектив. Каква изненада.

Хънтър прие това като добър знак.

— Неподходящ ли е моментът? — Той по навик погледна отново часовника си.

— Не. Съвсем не. Тъкмо щях да... Всъщност не правя нищо.

Робърт се усмихна.

— Странно, аз също. Виж, знам, че е доста късно неделя вечерта, не най-доброто време за излизане, а и ти вероятно имаш лекции сутринта, но се питах дали искаш да прием кафе някъде.

— Някъде... Не в библиотеката на Калифорнийския университет?

— За предпочитане не.

Той чу, че Треиси се засмя. Смехът беше последван от кратко мълчание.

— Ще ти кажа какво — рече тя накрая. — Имам по-добра идея. Защо не отидем някъде, където сервират нещо малко по-силно от кафе? Недалеч от мен има страхотен бар. За колко време можеш да стигнеш до Западен Холивуд?

— По това време... около час.

— Добре, ще се срещнем там след час.

— Чудесно.

72.

— О, боже мой, Гуен, какво става? — извика Ерика Барнс с глас, задавен от чувства. — Аз... не разбирам.

Камерата беше престанала да се отдалечава и въпреки че сега очите ѝ виждаха по-пълна картина, обърканият ѝ мозък се мъчеше да я осмисли и да намери логика в нея.

Сестра ѝ, изглежда, лежеше върху някаква дървена повърхност. Трудно беше да се каже, защото образът на екрана на мобилния телефон на Ерика не показваше повече от раменете и гърдите на Гуен, които бяха голи. И това обърка Ерика. Телефонът на сестра ѝ, който предаваше образите, изглежда, не беше сложен отпред, а над нея, сякаш висеше от тавана. Онова обаче, което наистина правеше сцената абсурдна, беше фактът, че лицето на Гуен лежеше между две огромни, назъбени железни челюсти. Ето защо отначало образът не показваше нищо повече от ъгълчетата на очите ѝ. Демонът не искаше да разкрива твърде скоро убийственото си устройство.

— Знаеш ли какво е това, Ерика? — попита демонският глас, говорейки за странния уред.

Ерика не каза нищо, не мигна и не помръдна. Никога през целия си живот, нито дори когато мускулите ѝ се парализираха на входа на гробището, не беше преживявала такъв страх. Мозъкът ѝ сякаш загуби връзка с останалата част на тялото.

— Аз го създадох — продължи демонът. — И реших да го нарека... Черепотрошача. Хубаво име, не мислиш ли? — Той отново се изкикоти със същия противен гърлен смях като преди малко. — Предполагам, че може да се сравни с... индустриално менгеме, само че е по-добър.

— Моля те... Моля те... Моля те...

Този път Гуен нададе отчаяни викове. Риданията ѝ бяха толкова силни, че цялото ѝ тяло се тресеше.

— Защо ми причиняваш това? Защо?

— Шшт... — До устните на доктор Барнс се допря пръст с ръкавица. — Не трябва да говориш, забрави ли?

Гуен се мъчеше да си поеме дъх. Можеше да го направи само през устата. Носът ѝ беше напълно запушен.

— Очевидно — обади се демонът, отново обръщайки се към Ерика — човешкият череп може да издържи някъде до деветстотин и петдесет килограма натиск. Знаеш ли това, Ерика?

— Моля те... не го прави. — Сълзите и страхът накараха гласа на Ерика да се повиши с близо цяла октава.

— Трябва обаче да добавя — продължи демонът, без да обръща внимание на молбите ѝ, — че открих тази информация в интернет, затова има вероятност да е невярна. — Той направи пауза за ефект. — Но нека ти кажа кое е вярно, Ерика. Всяко пълно завъртане на манivelата на това устройство добавя около двеста и двайсет килограма натиск към челюстите. Не е ли красиво? Представяш ли си какво могат да направят тези назъбени челюсти на нечие лице?

Когато чу тези думи, в доктор Барнс избухна паника, каквато не познаваше дотогава, и светкавично се разпространи до всеки атом в тялото ѝ. В резултат на това тя събра всички сили, които ѝ бяха останали, и се опита да освободи главата си от челюстите, но демонът я задържа, като силно натисна с длан челото ѝ.

— Това... — каза той — ще боли... много.

— Неееееее! — Гърленият ѝ писък беше задавен от слюнка и сълзи.

Ерика наблюдаваше вцепенена. Дори дишането ѝ сякаш беше спряло.

— Хайде да се позабавляваме, а? — каза демонът, хвана с дясната си ръка манivelата на Черепотрошача и я завъртя — едно пълно завъртане.

Назъбените железни челюсти, които вече бяха в допир с главата на Гуен, започнаха да се приближават една към друга. Притиснаха черепа ѝ от двете страни с двеста и двайсет килограма натиск и разкъсаха кожата ѝ. Невъобразима болка накара очите ѝ да престанат да се движат, но пък се разшириха, сякаш щяха да изхвъркнат от орбитите си. Писъкът в гърлото ѝ изведнъж секна, когато въздухът бе изтръгнат от дробовете ѝ. Устата ѝ, все още широко отворена, сякаш мълвеше, заеквайки, нещо. Устните ѝ трепереха неудържимо. Тялото ѝ

започна да се гърчи като водна змия, която се опитва да избяга от опасност.

Сега главата ѝ беше напълно неподвижна, притисната от мощните железни челюсти, и демонът отмести дланта си от челото ѝ.

— Иииии... връщаме се в играта, Ерика. — Ако не беше електронно измененият му глас, щеше да звучи като водещ на някакво шоу.

Лишен от приток на кислород, мозъкът на Ерика я принуди да диша отново. Тя си пое дъх през устата и носа и изстена.

— Годишнината от смъртта на майка ти, Ерика. Кога е? — попита отново демонът, без да губи повече време.

Ерика едва виждаше малкия екран на мобилния си телефон през сълзите си. Тя вдигна ръка към лицето си, за да се опита да ги избърше, но нямаше разлика.

— Пет...

— Аз... не... знам... — Сърцераздиращо ридание задави гърлото ѝ между думите.

— Четири...

— Ти... не... разбираш...

— Три...

— Аз... страдам от... състояние...

— Две...

— Което... блокира... паметта ми...

— Една...

— О, Гуен...

Ръката на демона пак се протегна към манивелата.

— Неееее!

Още едно пълно завъртане.

Челюстите отново се приближиха една към друга, но този път, когато започнаха да се движат, Ерика чу изпукване. Приличаше на първото изпукване, което беше чула от микровълновата фурна преди десетина минути. Главната разлика беше, че това изпукване бе последвано от силен трясък.

Изведнъж десетки кръвоносни съдове се скъсаха под тъканта, която покриваше бялото на очите на Гуен, и започнаха да кървят и да променят цвета си. Лицето ѝ се изкриви и загуби формата си вследствие на фрактурите на скулите ѝ.

Разнесе се още едно приглушено изпукване.

Челюстите на Гуен се разместиха и разкриха устата ѝ, която сега беше пълна с кръв.

— О... Боже мой. — Ерика не беше в състояние да гледа повече. Тя затвори очи и остави тялото си да се разтресе, а след това се наведе напред и повърна върху масичката за кафе.

Тялото на Гуен престана да се гърчи. Очите ѝ, сега напълно кървяшали, потрепнаха за последен път, преди да ги напусне животът.

Доктор Барнс вече не съществуваше.

— Съжалявам, Ерика. Ти губиш. Аз печеля.

Ерика отново вдигна глава. На пода между босите ѝ крака капеше слюнка от брадичката ѝ. Очите ѝ бавно се върнаха на екрана на мобилния ѝ телефон. Лицето на сестра ѝ беше неузнаваемо, притиснато между двете големи, назъбени метални челюсти.

— Защо? — изрида тя.

Демонът не отговори, но камерата отново се придвижи. И после изведнъж Ерика съзря най-грозното лице, което беше виждала. Главата ѝ се дръпна назад от шок, докато държеше с две ръце телефона.

Не беше лице, а маска.

По някаква причина, която Ерика вероятно никога нямаше да може да обясни, мозъкът ѝ превключи на автоматичен режим и тя реагира по начин, който демонът никога не би предвидил.

73.

Господин Джей се качи в колата си и веднага се обади на Брайън Колдрън.

— Брайън, искам да провериш нещо.

От другия край на линията последва напрегнато мълчание.

— Кой се обажда? Откъде взехте този номер?

Едва тогава господин Джей осъзна, че все още говори със силен севернокалифорнийски акцент и че тонът на гласа му е половин октава по-висок от обикновено.

— Брайън, аз съм, господин Джей. Никой друг не знае този номер.

— Хмм... съжалявам, Джей. За момент звучеше съвсем различно.

Господин Джей не искаше да губи време, затова разказа на Брайън какво е открил в спалнята на Майкъл Уилямс. Изпрати му и дигитална снимка на Уилямс, която беше направил от фотография в рамка в дневната му.

— Трябва ми незабавно, чуваш ли, Брайън?

— Да. — Гласът на Брайън беше изпълнен с колебание. — Ще направя всичко възможно.

Този отговор не се понрави на господин Джей.

— Какво означава това, Брайън?

— Означава, че сдобиването с информация за този случай може да се окаже проблем.

— Защо?

— Защото разследването се води от отдел „Свърхтежки убийства“ и въпреки че не ги познавам, има нещо, което всички знаят за тях — тези хора нямат доверие на никого.

— И защо това да е мой проблем?

— Ами аз съм факир по информационни технологии — отговори Брайън. — Работя в киберпространството. Да, мога да ти набавя почти всяка информация, която ти е необходима, стига да я има в

киберпространството... и в това се състои проблемът с отдел „Свърхтежки убийства“ — *те нямат доверие на никого*. Докато не приключат случая, не качват в интернет деветдесет и пет процента от информацията за разследването. Всичко, което открият, всяка улика, всеки разпит и всички заключения се пазят само на хартия, заключени в кабинета им, или по-лошо, само в главите им. Те не са като обикновените детективи, господин Джей. Не са дори като обикновените хора.

Господин Джей прокара пръсти по устата и брадичката си два пъти.

— По време на открито разследване на отдел „Свърхтежки убийства“ — продължи Брайън — цялата информация, която прелита в киберпространството, е там само защото е качена от някой друг отдел — лабораторията по криминалистика или по токсикология, съдебната медицина и така нататък. Знаеш за какво говоря, нали?

— Да.

— Затова, ако те пуснат някакво търсене от компютрите си или от някоя лаборатория им изпратят резултат или снимка... такива неща, аз лесно мога да ги взема и да ти ги изпратя. Но всичките им заключения от резултатите или снимките остават само в отдел „Свърхтежки убийства“ и няма как да стигна до тях.

Въпреки лошата новина господин Джей се усмихна. Детектив Хънтър продължаваше да го изненадва.

— Тогава имаш ли изобщо нещо за мен? — попита той.

— Имам. Жената, за която ме помоли да потърся информация, Карън Уорд, е била убита в сряда през нощта, преди четири дни.

Друга жертва — помисли си господин Джей. — *Затова детектив Хънтър ме попита дали Касандра я е познавала. Опитвал се е да установи връзка между жертвите на убиеца.*

— Как? Каква е била причината за смъртта?

— Перфорация на темпоралния лоб, постигната през лявата очна кухина.

— Какво?

— Била е наръгана в лявото око с парче стъкло, достатъчно дълго, за да стигне до мозъка ѝ — обясни Брайън. — Лицето ѝ е било напълно обезобразено от стъкла, сякаш е прелетяла с лицето напред през няколко прозореца. Току-що ти изпратих официалния доклад от

аутопсията и всички снимки, заедно с файл за госпожица Уорд. Искам да те предупредя, че снимките са шокиращи.

— Добре. Нещо друго?

— Да. По-рано днес те са започнали проверка на трансакциите по кредитните карти на Касандра Дженкинсън, съпруга ѝ Джон Дженкинсън и Карън Уорд.

Господин Джей се замисли за момент. *Детектив Хънтър проверява онова „домашно посещение“ — заключи той. — Има ли майстори, които са били в моята къща и в дома на Карън Уорд по някаква причина. И след това ще засече дали някои от имената съвпадат. Хитро. За негово разочарование Касандра е платила в брой на Майкъл Уилямс.*

— Добре, Брайтън. Ще ми трябват всички резултати от това търсене. Искам да знам всичко, което са научили. Ясно ли е?

— Да. Ще проследя търсенето.

Господин Джей си записа някои неща.

— Хубаво, започни с Майкъл Уилямс. Направи всичко възможно и ми намери това копеле.

Господин Джей затвори.

Телефонът му иззвъня чак в 21:52 същата нощ.

74.

Хънтър отиде от Хънтингтън Парк до Западен Холивуд за петдесет и три минути. Докато спираше пред бара за коктейли „Квартален салон“, за който му беше казала Трейси, той я видя на светофара тъкмо когато тя се готвеше да пресече улицата.

Трейси изглеждаше още по-привлекателна, отколкото си я спомняше. Ярочервената ѝ коса беше разпусната и падаше на красиви вълни на раменете ѝ. Бретонът ѝ, който преди това беше извит нагоре над челото, този път образуваше две изящни лимби. Тя беше с черни джинси, бяла тениска, късо кожено яке, черни обувки „Мери Джейн“ и същите старомодни очила „котешки очи“, които носеше, когато се запознаха. С лекия си грим приличаше на манекенка от плакат.

— Пеша ли вървя дотук? — попита Хънтър, когато се срещнаха пред вратата на бара.

— Казах ти, че живея недалеч оттук. — Трейси посочи на запад. — Бърза петнайсетминутна разходка.

— Кварталът е хубав — отбеляза Робърт.

— Може да бъде — съгласи се тя.

— Е, ще влезем ли? — попита Хънтър и отвори вратата.

„Квартален салон“ не би изглеждал не на място във филм за Сухия режим в Америка. Вътрешното обзавеждане носеше чара и забраненото вълнение на контрабандно питейно заведение от двайсетте години на миналия век, с излъскан под, тапицирани с кожа столове „Честърфийлд“ и малка сцена със старомодно пиано, където артисти изпълняваха джаз и рагтайм класики. Дори във въздуха се носеше лек мирис, който сякаш принадлежеше на миналото.

В неделната вечер заведението не беше много оживено и това се хареса на Хънтър.

— До бара ли предпочиташ да седнем, или на маса? — попита той.

— Няма значение. Ти избери.

— Маса — уверено заяви Робърт и посочи две кресла с високи облегалки до тухлената стена.

Двамата седнаха. Дойде сервитьорка и сложи две менюта на масата пред тях.

— Ти обичаш уиски, нали? — попита Трейси.

— Шотландско сингъл малц — отговори Хънтър. — Но знаеш ли какво? Тази вечер съм в настроение за нещо различно.

— Наистина ли?

— Да. Може би ще пия коктейл. Защо не?

Трейси реагира с усмивка, която му беше трудно да изтълкува.

— В добри ръце си. Тук правят страхотни коктейли. — Тя млъкна и прикова Хънтър със сериозен поглед. — Но преди да поръчаме нещо — Трейси взе менюто от ръцете му, — преди да позвъни телефонът ти и да изскочиш навън, искам отговори.

Робърт се облегна назад, кръстоса крака и сложи ръце в скута си.

— Какви отговори?

— Не се прави на глупав — поклати глава тя. — Не подхожда на имиджа ти.

— Говориш за това как разбрах, че си преподавателка по психология?

— Точно така — потвърди Трейси. — Как разбра, при това толкова бързо? Както казах снощи, знам, че не си разбрал по книгите, които бях взела в читалнята онази нощ, защото те не бяха научни, нито по психология. Тогава как?

— Мисля, че вече отговорих на този въпрос.

— Ха-ха. Отговорът ти беше: „Елементарно наблюдение“.

Хънтър кимна.

— Да, точно така.

— Е, слушам. Какво забеляза? Моля те, бъди съвсем конкретен.

Робърт се втренчи в нея и каза:

— Добре, бил съм в библиотеката на Калифорнийския университет и преди.

— Да, виждала съм те. Винаги нощем. Винаги в денонощната читалня, но не успях да разбера, че си детектив от полицията. И нека добавя, никога не взимам учебници по психология, когато ходя там. Подготвям лекциите си следобед или рано вечерта, никога толкова късно през нощта. И никога не ги подготвям в библиотеката.

Предпочитам да го правя вкъщи. Затова знам, че не са ме издали книгите.

— Не *твоите* книги.

Трейси изглеждаше озадачена.

— Не съм сигурна, че разбирам.

— В библиотеката ти винаги седиш сама, докато на другите маси обикновено има групи студенти, които седят заедно. В обществена библиотека се очаква да седиш сам, но в университетска библиотека студентите седят заедно.

— Калифорнийският университет е много голям, Робърт. Има повече от четиридесет хиляди студенти. Освен това, когато си там, и ти седиш сам на маса.

— Вярно е — съгласи се Хънтър. — И тук е мястото на второто наблюдение.

Трейси го изгледа заинтригувано.

— Ще призная, че първия път, когато те видях в читалнята да седиш сама, помислих, че си студентка, но след няколко минути покрай теб минаха трима-четирима студенти, поздравиха те и продължиха към следващата свободна маса. Не попитаха дали искаш да седнеш при тях, нито дали те може да седнат при теб. Това означаваше, че те познават, но ти не си студентка.

Трейси най-после започна да проумява логиката му.

— В нощта, когато се срещнахме до автомата за кафе — продължи Робърт, — отново се случи същото, но този път едната студентка ти показва нещо в учебника си. Ти го погледна, усмихна се и ѝ кимна. Потвърдително учителско кимане, сякаш казваше: „Да, точно така“.

За Трейси това беше като светлина, хвърлена върху мрачна тайна.

— И учебникът, който студентката ми показва, беше по психология — каза тя.

— Криминална психология — потвърди Хънтър.

Трейси се усмихна.

— Да, това е основната ми научна дисциплина — криминална психология, затова толкова ме заинтригуваха способностите ти за наблюдение и логически умозаключения. — Тя млъкна и погледна Робърт по странен начин. — Благодаря, че най-после ми го изясни.

— Сега простено ли ми е? — попита Хънтър и протегна ръка. — Да поръчваме ли?

Трейси му върна менюто.

— Да, мисля, че идеята е добра.

Робърт не се отклони много от предпочитанията си и си поръча коктейл с уиски, а Трейси — с ром.

— Предполагам, че сега е мой ред да си призная — каза тя, след като сервитьорката се отдалечи. — Проверих те малко.

— Така ли?

— Бях заинтригувана. Искях да знам поне в кой отдел на полицията работиш.

— И как го направи?

Трейси повдигна рамене.

— Намерих няколко добри приятели на високи места в лосанджелиската полиция.

Хънтър се засмя.

— Отдел „Свърхтежки убийства“?

От начина, по който Трейси изрече думите, той не беше сигурен дали това е въпрос, или твърдение, и затова не каза нищо.

— Трябва да дойдеш да говориш пред студентите ми някой ден.

— Не съм учител — отвърна Хънтър.

— Не е необходимо.

Сервитьорката донесе питиетата им и през следващите петнайсет минути двамата разговаряха и се смяха за различни неща, никое от които не беше свързано с работата им. Тъкмо щяха да си поръчат по още едно питие, когато телефонът на Хънтър иззвъня.

Трейси го погледна втрещена и не можа да сдържи изумената си усмивка. Не можеше да повярва, че това се случва отново.

Робърт отговори на обаждането и се заслуша за момент.

— Тръгвам — каза той и погледна Трейси. Изразът в очите ѝ беше по-красноречив от всякакви думи.

Тя стана, пристъпи към него и го целуна по устните.

— Обади ми се, чу ли?

75.

Гарсия тъкмо беше пристигнал на адреса, който му бяха дали, когато видя, че колата на Хънтър се появява в началото на улицата. Той изчака партньорът му да паркира и после се срещнаха до полицейския периметър.

— Този тип рекорд ли се опитва да счупи? — попита Карлос и повдигна жълтата лента за отбелязване на местопрестъпление, за да може да мине Хънтър. — Три жертви за пет дни?

Гневът на Гарсия не се дължеше на действията на убиеца, а на неуспеха им да придвижат напред разследването. Робърт го знаеше, защото и той изпитваше същия гняв. Докато те не разполагаха с никаква улика, по която си заслужава да тръгнат, „телефонният“ убиец премахваше жертви със скоростта на светлината.

Изведнъж Карлос спря и се намръщи.

— Какво? — попита Хънтър.

— Това на устата ти червило ли е?

— Какво? — Робърт избърса устните си с опакото на дясната си ръка и видя, че е изцапана с червено.

— Червило е — нагло се ухили Гарсия. — На среща ли беше? — Изненадата в гласа му беше искрена. — Не си ми казал, че излизаш с някоя.

— Не беше точно среща. — Хънтър избърса устните си с хартиена носна кърпа и бързо смени темата. — Е, каква информация имаме за жертвата?

— Името ѝ е Гуен Барнс — отговори Карлос, четейки от мобилния си телефон. — *Доктор* Гуен Барнс. Трийсет и една годишна. Родена и израснала тук, в Хоторн, окръг Лос Анджелис.

— Омъжена?

— Разведена. Няма деца. Бившият ѝ съпруг Кевин Малой живее в Помона. Още не знаем много за него.

— Колко време са били женени?

— Хмм... — Гарсия превъртя с палец информацията на екрана на мобилния си телефон. — Четири години и половина. — Той превъртя обратно нагоре и продължи: — Доктор Барнс е имала малък психотерапевтичен кабинет в центъра на Лос Анджелис, на Западна девета улица.

— Откога живее на този адрес?

— След развода. — Карлос млъкна, направи гримаса и повдигна рамене. — Това е всичко. Горедолу само това знаем за нея в момента. От оперативния отдел не са имали много време да се разровят за повече информация. До утре следобед ще имаме по-пълно досие на жертвата.

— На кого се е обадил убиецът този път?

— На единствената сестра на жертвата — отговори Гарсия. — Ерика Барнс.

— Тук ли живее тя?

— Не много далеч. В Карсън.

— От отдел „Свръхтежки убийства“ ли сте, момчета? — попита сержант от полицията, който се приближаваше към тях. Беше висок метър и седемдесет и пет, с кокалести рамене и кльоцави ръце. Тъмната му коса беше подстригана късо и спретнато. Очите му, които бяха тъмни като косата, бяха оформени като косо разположени сълзи.

— Да — отговори Гарсия, обърна се към него и показа служебните си документи. Хънтър направи същото.

— Аз съм сержант Прадо от район „Запад“, Уилшър. — Той говореше с лек пуерторикански акцент.

Всички се ръкуваха и тръгнаха към едноетажната къща със зелена фасада в края на улицата.

— Двама от моите хора са реагирали първи — обясни сержантът и посочи двама млади униформени полицаи с преbledнели лица до черно-бяла патрулна кола. — Трябва да ви кажа, че това не е най-спокойният квартал, което означава, че има насилие и убийства, но някой е убил горката жена там вътре по начин, какъвто не съм виждал. И доколкото разбрах, вие сте чули за откаченото обаждане до 911, нали? Извършителят очевидно се е обадил на сестрата на жертвата и я е накарал да гледа по видеовръзка. Достатъчно извратено ли е това за отдел „Свръхтежки убийства“?

Когато тримата стигнаха до верандата, два медийни микробуса завиха зад ъгъла в началото на улицата.

— Вълците са тук — отбеляза Прадо и врътна брадичка към микробусите.

Брайън Колдрън не излъга, когато каза на господин Джей, че Хънтър и Гарсия нямат доверие на никого, когато става дума за разследванията на отдел „Свърхтежки убийства“. Медиите плащаха за информация на хора в полицията, при това добре. Това беше главната причина да не качват онлайн разследванията. Нищо не продаваше повече вестници и не увеличаваше броя на зрителите на национално ниво от репортаж за сериен убиец, нито дори престъпления, свързани с холивудски знаменитости. Сега обаче убиецът беше взел трета жертва и бе невъзможно да попречат историята да изтече към медиите въпреки усилията на отдел „Свърхтежки убийства“. Всичко беше въпрос на време. Най-доброто, което можеха да направят, беше да се опитат да държат под контрол информацията за разследването. Полицейската пресслужба вероятно скоро щеше да излезе с официално изявление. Най-важното сега беше да не позволят да бъдат разкрити подробности.

— Освен вас и двамата полицаи, които са реагирали първи, кой друг е влизал на местопрестъплението? — обърна се Хънтър към сержант Прадо.

— Криминалистите. Никой друг.

— И кой друг знае за обаждането до 911?

— Никой освен мен. Диспечерът не съобщи подробности.

Робърт прикова сержанта с твърд поглед, но преди да каже нещо, Прадо кимна и вдигна ръце.

— Да, да, детектив, нито дума на медиите. Знам процедурата. Не ми е за пръв път.

Те стигнаха до къщата и един криминалист даде на двамата детективи обичайните запечатани пликосе с бели гащеризони за еднократна употреба. Хънтър и Гарсия мълчаливо ги облякоха, подписаха декларацията за местопрестъпление и влязоха в къщата.

76.

Вратата се затвори зад Хънтър и Гарсия и доктор Сюзан Слейтър, която стоеше в отсрещния край на дневната, се обърна към тях. На няколко крачки зад нея същият фотограф, който беше присъствал на предишните две местопрестъпления, снимаше нещо, което те още не виждаха. Други двама криминалисти търсеха отпечатащи в срещуположни краища на стаята.

— Детективи — поздрави ги доктор Слейтър и леко кимна. Говореше тихо и сдържано. — Насам. — Тя им махна с ръка да се приближат и в същото време направи знак на фотографа да си почине.

Също като при другите две местопрестъпления нищо не изглеждаше пипано или разместено. Дори ако беше имало борба между жертвата и убиеца, никъде нямаше видими следи.

— Този път няма трапезен стол — отбеляза доктор Слейтър, пристъпи вляво и най-сетне позволи на Хънтър и Гарсия да видят какво снимаше фотографът.

Двамата детективи се вцепениха.

Жертвата лежеше гола върху дървена маса за шест души като разпъната на кръст. Ръцете ѝ бяха широко разперени, завързани за китките с найлоново въже, стегнато закачено под масата. Краката ѝ бяха изпънати и глезените ѝ също бяха завързани с найлоново въже, но всичко това беше засенчено от гротескно обезобразеното ѝ лице и череп.

Не беше необходима аутопсия, за да разберат, че лицевите ѝ кости са натрошени. Очите ѝ, широко отворени и все още изпълнени с ужас, бяха напълно кървясали и несиметрични, ясно показвайки, че очните ябълки и скулите са раздробени. Челюстта ѝ беше счупена най-малко на три места, венците ѝ бяха разцепени и устата ѝ беше изкривена. Ушите и кожата на бузите бяха одрани, оставяйки каша от засъхнала кръв и плът. Страните на черепа бяха хлътнали, сякаш някой ги беше удрял с чук.

— Ти беше прав, Робърт — каза доктор Слейтър, като наруши мълчанието и отново привлече към себе си вниманието на детективите. — Убиецът пак е променил някои аспекти на първоначалния си метод на действие.

Хънтър и Гарсия се присъединиха към нея от лявата страна на масата.

— Сега стават ясни и най-малко два от почерците му — добави тя. — Той изгаря в микровълнова фурна мобилните телефони на жертвите и обича да ги съблича голи.

— И пак няма сексуално нападение? — попита Карлос.

— Още не съм проверила. Не сме тук толкова отдавна, но за това ще трябва да развържа краката ѝ. Чаках ви да дойдете, защото знаех, че ще искате да видите трупа така, както е намерен. Но няма видими контузии по бедрата или в областта на слабините. — Доктор Слейтър посочи, докато говореше. — Няма и драскотини, затова по всяка вероятност, също като предишните две жертви, убиецът не я е докосвал по този начин.

— Тогава защо ги съблича голи? — попита фотографът, който стоеше от другата страна на масата срещу тях.

Всички го погледнаха.

— Робърт, Карлос — каза доктор Слейтър и кимна към фотографа, — това е Къртис Нортън. Може би го помните от предишните две местопрестъпления. Той се присъедини към екипа преди няколко месеца. Прехвърлиха го от Анахайм.

— Извинете, че се натрапвам — плахо каза Нортън. Той беше висок метър и осемдесет, с мускулесто тяло, четвъртита челюст и гъсти вежди, оформени така, че му придаваха вид на постоянно натъжен. — Само съм любопитен. В Анахайм нямаше такива случаи, но щом в нападенията на убиеца няма сексуален мотив, тогава защо ги съблича голи?

— За да ги унижи — отговори Хънтър, който се беше преместил и внимателно оглеждаше нараняванията по лицето и черепа на жертвата. — Методът е бил широко използван в концентрационните лагери през Втората световна война. Използва се и до днес. Прави жертвите по-безпомощни и по-уплашени.

— Трудно е да си ги представиш по-уплашени, отколкото вероятно са били — отбеляза Нортън.

— Садизмът на убиеца е жесток както физически, така и психически — поясни Робърт. — Той не само изтезава и убива жертвите си, но и прониква в съзнанието им. Подхранва страха им. Играе си с чувствата им. Затова ги дебне и ги тормози с бележки преди това. Но както знаете, не спира дотам, защото обича и да прониква в съзнанието им.

— Хората, на които се обажда — каза доктор Слейтър.

Хънтър потвърди мълчаливо и се вгледа в повърхността на масата.

За момент Нортън сякаш се приготви да каже или да попита още нещо, но после отстъпи встрани от масата, предоставяйки повече пространство на двамата детективи.

— Това е безумие — заяви Гарсия, докато оглеждаше нараняванията и се опитваше да си представи какво се е случило. — Какво е направил този път? Поставил е главата ѝ в менгеме?

— По всяка вероятност — потвърди доктор Слейтър и после обясни: — Видовете фрактури, нанесени на лицевите ѝ кости — тя посочи очните ябълки, челюстта и скулите на жертвата, — не може да са били причинени от ударен инструмент, ръчно или с блъскане на лицето ѝ в твърда повърхност. Всички тези методи биха нанесли и разкъсвания, каквито няма. Тези фрактури са резултат от бавно прилагане на десетки килограми натиск върху черепа ѝ, докато костите са се строшили в нея. Затова има тези рани отстрани на лицето и кожата е одрана. Челюстите на уреда, който е бил използван, вероятно са назъбени.

— По масата няма драскотини — каза Хънтър. — Няма никакви белези около мястото, където е била главата ѝ. По работен тезгях или обикновено менгеме, каквито лесно може да купиш от железарски магазин, биха останали бразди, белези, драскотини... нещо върху повърхността, но тук няма нищо. Каквото и да е използвал убиецът, или го е направил сам, или го е поръчал.

С периферното си зрение Робърт видя, че Нортън се почеса по врата и отмести поглед встрани.

Изведнъж външната врата се отвори и в къщата влезе мъж на около четиридесет и пет години. За изненада на всички той не носеше задължителния гащеризон от тайвек и това издаде факта, че не е член на екипа на доктор Слейтър. Косата му беше къса, без блясък и

несресана и изразът в очите му, които обходиха стаята и се спряха на трупа на масата, беше неподправен шок.

Хънтър веднага осъзна, че той е познат на жертвата, но не можа да разбере как е минал през стената от ченгета навън. Бързо тръгна към него и препречи пътя и зрителната му линия.

— Господине, това е полицейско местопрестъпление. Не може да влизате тук.

Мъжът протегна ръка към нещо, което беше закачено на колана му — значка на детектив от лосанджелиската полиция.

— Аз съм детектив Джулиан Уеб от район „Централен“, Рампарт.

Лосанджелиската полиция имаше повече от десет хиляди полицаи и над три хиляди цивилен персонал и беше третата по големина градска полицейска сила в Съединените щати след градовете Ню Йорк и Чикаго. Свързани с лосанджелиската полиция, която официално обслужваше само град Лос Анджелис, бяха повече от четиридесет и пет други градски правоохранителни агенции, всяка със своя йерархия на командване, включително полицаи, детективи, сержанти и капитани. Общо градските правоохранителни агенции, които образуваха лосанджелиската полиция, обслужваха район от осемстотин квадратни километра и население над три милиона и половина души. В такава многобройна полицейска сила не беше много изненадващо, че пътищата на Хънтър и Гарсия не се бяха кръстосвали с тези на детектив Уеб.

Те се намръщиха, когато видяха значката му. Район „Централен“, Рампарт, обслужваше кварталите Еко Парк, Пико-Юниън и Уестлейк. Къщата на Гуен Барнс се намиреше в Мид-Сити, който попадеше в правомощията на район „Запад“, Уилшър.

— Мид-Сити е далеч от юрисдикцията ви, детектив — каза Хънтър. — Как дойдохте тук, при това толкова бързо? Познавахте ли жертвата?

Уеб все още се опитваше да надникне покрай Робърт.

Хънтър го погледна в очите.

— Детектив?

— Гуен и аз излязохме на среща по-рано вечерта — най-последно отговори Уеб. — Бях принуден да прекъсна срещата, но й обещах да се върна, когато приключи. Затова съм тук. — Той отмести поглед към Гарсия и после към доктор Слейтър. — Не може да е истина. Оставих

тук Гуен преди по-малко от три часа. Изпратих я до вратата. Как може да се е случило такова нещо? Трябваше да я послушам. Да ѝ повярвам.

Последните думи на Уеб накараха всички да затаят дъх.

— Какво искате да кажете? — попита Хънтър.

Мълчание.

— Детектив? — с властен тон настоя Робърт. — Какво искате да кажете с това, че е трябвало да я послушате... и да ѝ повярвате?

Уеб го погледна в очите.

— Бележката... гривната...

В същия момент, преди някой да успее да зададе още въпроси на Уеб, вниманието на всички беше привлечено от силен женски глас, който бързо се превърна в истеричен. Гласът се чу от външната врата.

Хънтър веднага разбра какво става.

— Сестрата на жертвата — каза той и направи знак на Карлос да се разпрavia с детектив Уеб. Секунда по-късно изтича навън.

77.

— Ерика? — извика Хънтър и свали качулката на предпазния гащеризон. — Ерика Барнс?

Жена, която изглеждаше на около трийсет и пет години, ожесточено се съпротивляваше на двама полицаи, които я влачеха по моравата пред къщата. Дългата ѝ права черна коса беше прибрана на разрошен кок отгоре на главата. Тъмнокафявите ѝ очи бяха изпълнени със сълзи и малкият ѝ чип нос беше порозовял от плач. Щом чу името си, обезумялата от мъка жена бързо отскубна ръката си от хватката на единия полицаи и погледна Хънтър. Изражението на лицето ѝ представляваше комбинация от отчаяние и скръб.

— Пуснете ме! — изкрещя тя на полицаите и се опита да освободи другата си ръка. — Тя е моя сестра. — Гласът ѝ беше изпълнен с болка.

Хънтър стигна до тях за нула време.

— Съжалявам, детектив — каза сержант Прадо със смутен вид. — Не знам как е успяла да се промъкне през лентата.

— Всичко е наред, сержант. — Робърт сложи ръка на рамото му и твърдо, но тактично го избута встрани от крехката жена. — Аз ще поема отгук.

Сержант Прадо пусна Ерика. Другият полицаи направи същото.

— Сигурен ли сте, детектив?

— Да, сигурен съм — уверено отговори Хънтър.

— Сестра ми... Къде е сестра ми? — извика Ерика, опитвайки се да погледне покрай Робърт.

Той сложи ръце на раменете ѝ и внимателно я задържа.

— Ерика, аз съм детектив Робърт Хънтър от лосанджелиската полиция — каза тихо и спокойно.

Тя изви тяло в опит да се отскубне от него.

— Гуен... къде е Гуен? — Ерика се помъчи да тръгне към къщата.

Хънтър препречи пътя ѝ. Очите им се срещнаха и той леко, но красноречиво поклати глава.

— Много съжалявам, Ерика.

Тя продължи да го гледа в очите.

— Не... не... не... не...

С всяка дума удряше Робърт в гърдите със свит юмрук. Той държеше ръцете си отпуснати до тялото, без да се отбранява, позволявайки ѝ да изкара чувствата си на него. Когато ръцете ѝ най-после изгубиха сили, Хънтър нежно я прегърна, сложи главата ѝ на рамото си и я обърна, за да не гледа към къщата. Ерика се бори само две секунди и след това се отпусна в обятията му.

— Не може да е истина. Не може. — Тя отново избухна в сълзи.

Робърт я държа в прегръдката си цяла минута.

— Ерика — каза накрая той. — Може ли да те наричам с малкото ти име?

Тя се отдръпна от него, вдигна ръка към лицето си и избърса с длан течащия си нос.

Хънтър смъкна ципа на предпазния си гащеризон, бръкна в джоба си и извади хартиена носна кърпичка.

— Вземи.

Ерика се поколеба за момент, а после взе кърпичката и се изсекна.

— Благодаря.

Робърт ѝ даде цялото пакетче.

— Вземи го. Имам още в колата.

Тя изглеждаше объркана. Очите ѝ не можеха да се съсредоточат върху нищо.

— Искаш ли да седнем някъде? — попита Хънтър и кимна към улицата.

Ерика го последва до колата му. Докато минаваха покрай един униформен полицаи, Робърт го помоли да им донесе чаша подсладена вода.

Седнаха в буика на Хънтър и мълчаха няколко минути. Ерика не можеше да престане да трепери и да плаче. Робърт ѝ даде колкото време ѝ беше необходимо. Знаеше, че каквото и да каже, няма да намали болката, която тя преживява в момента. Понякога мълчанието беше най-добрата реакция.

Полицаят донесе чашата подсладена вода.

— Вземи, Ерика, изпий я — каза Хънтър. — Ще те накара да се почувстваш малко по-добре. Обещавам ти.

Тя изпи почти всичката вода на няколко големи глътки.

— Не разбирам — каза и погледна Хънтър. Гласът ѝ трепереше, но не толкова, както преди няколко минути. — Как може да е истина онова телефонно обаждане? Как може онова чудовище да е реално?

— Искаш ли да ми разкажеш какво се случи? За чудовището?

Ерика изпи остатъка от водата.

— Не знам. Не знам какво да кажа. Вече не съм сигурна кое е реално и кое не е.

Робърт зачака, оставяйки я тя да диктува темпото.

— Бях вкъщи сама — започна Ерика, — правех си пуканки...

През следващите двайсетина минути тя му разказа всичко, което си спомняше. Когато стигна до въпросите, които ѝ бяха зададени, и фобията си от гробища, отново я завладя паника.

Хънтър помоли полицая за още една чаша подсладена вода.

След още пет минути Ерика се успокои и каза на Робърт какво е направила.

78.

Когато Хънтър напусна местопрестъплението и излезе от къщата, детектив Уеб най-после съсредоточи втренчения си поглед върху трупа на доктор Гуен Барнс на масата за хранене. Знаеше, че е тя, но лицето ѝ беше толкова жестоко обезобразено, че не можа да я познае.

— Не може да е истина — повтори той.

— Детектив? — каза доктор Слейтър и се приближи до него.

Уеб примигна още веднъж и после срещна строгия ѝ поглед.

— Не мога да ви позволя да замърсявате местопрестъплението, разбирате ли? — Тя млъкна и си пое дъх. Гласът ѝ малко омекна. — Ужасно съжалявам за загубата ви. Наистина никой не трябва да разбира за смъртта на любим човек или приятел по този начин, но вие сте детектив от полицията и много добре знаете, че не трябва да влизате неподготвен и без предпазно облекло на необработено местопрестъпление. Не мога да ви разреша да останете тук. Вие компрометирате не само местопрестъплението, но и цялото разследване.

— Детектив Уеб — обади се Гарсия и също се приближи до него. — Защо не поговорим навън и да оставим криминалистите да обработят местопрестъплението? — Той посочи към вратата. — Те имат много работа тук. Може би ще ми разкажете малко повече за доктор Барнс. Нуждаем се от цялата информация, която можем да научим за нея. Може да ми разкажете за бележката и гривната, за които споменахте.

Професионалната страна на Уеб най-после надделя.

— Да, разбира се — отговори той. — Съжалявам, че се държах толкова импулсивно.

— Човешко е, детектив — каза Гарсия с дружелюбен и съчувствен тон. — Хора сме.

Уеб погледна още веднъж трупа на масата и излезе от къщата. Карлос го последва навън, смъкна ципа на гащеризона си и освободи

ръцете си. Щом стигнаха до края на моравата пред къщата, Уеб извади от джоба на самото си тефтерчето си, надраска нещо, откъсна страницата и я даде на Гарсия.

— Какво е това? — попита Карлос, когато прочете написаното.

— Името и номерът на значката на партньора ми. С него се срещнах, след като оставих Гуен тук. — Уеб отново бръкна в джоба си, този път за пакет цигари. Изтръска една, сложи я между устните си и предложи на Гарсия.

Карлос отказа.

Уеб запали цигарата и дръпна продължително.

— Няма какво да се зальгваме, детектив...?

— Гарсия, но може да ме наричате Карлос.

— Няма какво да се зальгваме, детектив Гарсия. Знам как се действа. Аз съм последният човек, който е видял жива жертвата. Аз бях с нея в нощта, когато е била убита, и аз я закарах до дома ѝ. Накратко, в момента съм в списъка на заподозрените. — Уеб отново дръпна от цигарата.

Карлос се вгледа в него. Уеб отговаряше на основното описание, което имаха на маскирания убиец — висок и широкоплещест — но от друга страна, половината мъже в Лос Анджелис бяха такива.

— Разследването отива много по-надалеч от това убийство, детектив Уеб — каза Карлос.

Уеб го погледна и се замисли върху думите му, а после веждите му се стрелнаха нагоре по намръщаното му чело.

— Този човек е убивал и преди. — Интонацията не изясняваше дали това е въпрос, или твърдение.

Гарсия подмина това и попита:

— Защо не ми разкажете за бележката и гривната, за които споменахте?

79.

Господин Джей грабна мобилния телефон от масичката частица от секундата след като започна да звъни.

— Брайън, много се забави, по дяволите. — Той не направи нищо, за да прикрие раздразнението в гласа си.

— Съжалявам, Джей — с уморен глас отговори Брайън. — Но ти си успял да попаднеш на едно много хлъзгаво копеле. Не беше лесно да събера информация за него... но ни провървя. Два пъти.

— Е, какво откри?

— Ти беше прав в подозренията си. Майкъл Уилямс не е истинското му име. Избрал го е нарочно.

— Слушам.

— В САЩ има повече от половин милион мъже, които се казват Майкъл Уилямс — обясни Брайън. — Петстотин и петдесет живеят тук, в Лос Анджелис. Името е достатъчно често срещано, за да му послужи да се измъкне, но...

— Почакай, Брайън — прекъсна го господин Джей. — *Да му послужи да се измъкне?* Какво означава това, по дяволите?

— Извинявай, това е термин, който ние използваме. Означава, че без нищо друго освен само едно име и когато в този град живеят приблизително петстотин и петдесет мъже с това име, на всяка правоохранителна агенция — полицията, ФБР, шерифския отдел... няма значение — ще й отнеме дни, може би дори седмици, за да открие правилния човек, ако изобщо го открие. Този период от време ще му бъде повече от достатъчен, за да изчезне... да се измъкне.

— Добре, ти казваше, че Майкъл Уилямс е достатъчно често срещано име, за да му позволи да се измъкне, но...

— Но не достатъчно често срещано, за да предизвика подозрение, ако той кандидатства за фалшиви документи. — Брайън реши да обясни това по-добре. — Правителството маркира някои имена като твърде често срещани — Джон или Джеймс Смит, Робърт Джоунс, Майкъл Уилямс. Всяко име, което носят повече от един

милион души в страната, е маркирано и подава сигнал. Това са имената, които оглавяват списъка на „измъквачите се“, защото и престъпниците ги използват най-много, по очевидни причини.

— Добре, нека се върнем на нашия Майкъл Уилямс — подкани го господин Джей.

— Да, както казах, в това отношение ни провървя два пъти. Първо, ако ти не ми беше изпратил негова снимка, изобщо нямаше да водим този разговор. Нито сега, а вероятно и никога. Но със снимката — пуснах програма за лицево разпознаване в някои от нашите бази данни и тук ни провървя за втори път.

— Той има криминално досие — предположи господин Джей.

— Лежал е четири години в затвора за сексуално нападение — потвърди Брайън. — При това доста насилствен случай.

Господин Джей затвори очи, опитвайки се да запази спокойствие, но почувства, че кръвта му кипва във вените. В дома на Майкъл Уилямс, в куфара, който беше измъкнал изпод леглото му, беше намерил колекция от женско бельо. По-точно бикини. Размерите варираха от трийсет и втори до четиридесети. Господин Джей също събираше трофеи и тогава го осени прозрението. Касандра беше съблечена гола, но дрехите ѝ не бяха намерени.

— Кой всъщност е той, по дяволите? — попита господин Джей.

— Истинското му име е Кори Русо. Тъкмо щях да ти изпратя цялото му досие. Няма съмнение, че е отрепка, но много хитра отрепка.

— Защо?

— Докато е бил в затвора, е придобил три дипломи — водопроводно инженерство, машинно инженерство и интернет сигурност.

— Е, това няма да го спаси. Научи ли адреса му?

— Това е проблемът — отвърна Брайън. — Господин Русо не е използвал истинското си име, откакто е освободен от затвора преди три години. Под името му не се появява нищо. Единственият адрес под фалшивото име Майкъл Уилямс е този, който ти ми даде, и онзи на водопроводната фирма.

Господин Джей знаеше, че Майкъл Уилямс, Кори Русо, или който и да беше онзи човек, няма да се върне на тези два адреса. Той

мислеше, че го е погнала полицията, а първото, което биха направили ченгетата, беше да наблюдават двата адреса.

— Който и да е този човек — каза господин Джей, — той се крие някъде и аз искам да го намериш, Брайън. Трябва да го намериш веднага.

80.

— Тя е успяла да направи снимка на убиеца? — Тонът на гласа на Гарсия съответстваше на стъписаното изражение на лицето му. — Как?

— Не, не снимка — поясни Хънтър и даде на партньора си мобилния телефон на Ерика Барнс. На екрана имаше изображение на маскираното лице на убиеца. — Заснела е екранен кадър в края на обаждането.

Ерика все още седеше в колата на Робърт, само на няколко метра от мястото, където стояха двамата детективи. Очите ѝ бяха подпухнали и зачервени, а кожата около тях беше протрита от сълзи.

— Ерика е графичен дизайнер — обясни Хънтър. — Работи за фирма, която проектира и разработва приложения за мобилни устройства. Заснемането на екранни кадри на мобилни телефони е нещо, което прави десетки пъти на ден. Това е част от работата ѝ.

— Затова мозъкът ѝ си е създал условен рефлекс да го прави — отбеляза Карлос.

— Именно. Движението е било рефлексивно, не съзнателно. Осъзнала какво е направила едва когато приключила с обаждането до 911.

Гарсия отмести поглед към Ерика за част от секундата и после пак се втренчи в гротескната маска на екрана на мобилния ѝ телефон.

От описанията на Таня Кейтлин и господин Дженкинсън Карлос вече знаеше какво да очаква. Знаеше как изглежда маската на убиеца — изкривените, оцветени в червено очи, разкъсаната уста, изцапаните с кръв зъби, грапавата, пореста кожа, осакатеният нос... всичко. Полицейският художник беше създал много точно изображение, но въпреки това, докато гледаше действителната маска на екранния кадър, Гарсия почувства гадене в стомаха.

— Това ли е единственият образ, който е успяла да заснеме? — попита той.

— Не — отговори Хънтър и изразът в очите му се промени. — Направила е още един, горе-долу по средата на разговора. Върни назад.

Карлос го направи и сърцето му се сви.

На заснетия екранен кадър доктор Гуен Барнс все още беше жива, но очите ѝ вече бяха кървясали и по-голямата част на лицето ѝ беше смазана и изкривена. Смъртта вече бе обвила грозните си пръсти около нея. Оставаше само едно последно притискане.

Гарсия дълго гледа изображението.

— Ти беше прав — каза накрая той със сериозен глас и потърка кожата между веждите си с кокалчето на ръката си. — Уредът, който прилича на менгеме, изглежда направен собственоръчно. Той не го е купил от железарски магазин. Направил си го е сам.

— Също като маската — съгласи се Хънтър и видя, че в началото на улицата спира още един новинарски микробус.

— Какво ще правим с нея? — Карлос кимна към Ерика и върна на Робърт мобилния телефон.

— Не можем да се свържем с приятеля ѝ да дойде да я вземе, затова ще я закарам в дома ѝ.

— А после?

— После ще занеса екранните кадри на Денис Бакстър от отдел „Киберпрестъпления“. Ако трябва, ще ги разбием пиксел по пиксел.

— Защо? — любопитно попита Гарсия. — Няма какво да намерим в тях, Робърт.

Хънтър погледна мобилния телефон в ръцете си и после — Ерика, която седеше в колата му. Когато отново заговори, в гласа му липсваше увереност.

— Още не знаем.

— Напротив, знаем — възрази Карлос. — Убиецът е твърде умен и хитър, Робърт. И двамата го знаем. Той убива жертвите в собствените им домове и това означава, че няма детайл, който може да изолираш от двете изображения, за да ни доведе до някакво място, защото вече сме тук.

Хънтър не каза нищо.

Гарсия посочи телефона в ръката му.

— Тази дневна... тази маса за хранене... — След това Карлос посочи къщата на доктор Барнс. — Те са в къщата там. Вече знаем

къде се намират. Убиецът си е направил и маска. Прави си и уреди за убиване и това отново означава, че нищо в тези изображения не може да ни отведе до място, където е купил нещо. И отгоре на всичко той използва мобилните телефони на жертвите, за да се обажда по видеовръзка, затова няма и какво да проследим, Робърт. Няма какво да чуем.

— Да, знам — призна Хънтър с леко пораженски тон. — Но какво друго мога да направя, Карлос?

— Отиди си вкъщи, Робърт. Почини си. Не си спал от четири дни. Утре ще започнем отново. Макар и само няколко часа, ти се нуждаеш от почивка. Мозъкът ти се нуждае от почивка, а ни трябваш свеж и съсредоточен. Няма да ти помогне, ако се преуморяваш и гониш нещо, което не е там.

Хънтър сякаш обмисляше възможностите си за избор.

— А ти какво ще правиш? — попита той.

Гарсия въртна брадичка към къщата.

— Ще остана на местопрестъплението, докато криминалистите свършат работата си. След това ще се прибера у дома и също ще си почина.

Хънтър забеляза, че Ерика отново започна да се върти неспокойно.

— Тръгвай, Робърт — подкани го Карлос. — Закарай я и после си отиди вкъщи и си почини. Аз ще остана тук.

Гарсия вдигна ципа на предпазния си гащеризон и се отправи към местопрестъплението.

81.

Ръчният часовник на господин Джей показваше 23:23, когато мобилният му телефон отново иззвъня.

— Брайън, кажи ми, че си открил нещо.

— Не съм сигурен. — Умората в гласа на Брайън беше ясно доловима. — Може да е нещо или абсолютно нищо.

— Казвай, каквото и да е. — Господин Джей чу бързо тракане по клавиатура от другия край на линията.

— И така — започна Брайън, — онова, което ти ми каза, ме накара да се замисля. Кори Русо или Майкъл Уилямс, или каквото и име да използва този човек, вероятно бяга и се крие, нали? А в Америка не можеш да бягаш, ако нямаш пари.

— Проследил си кредитните му карти.

— Проследих всичко и за двете имена — потвърди Брайън. — Кредитни карти, банкови трансакции, теглене на пари и така нататък, затова освен ако няма пари в брой, скътани някъде, този човек няма да може да си купи дори дъвка, без моят компютърен екран тук да светне като коледна елха.

— И попадна ли на нещо? — попита господин Джей.

Брайън въздъхна тежко.

— Да, но не в кредитните му карти.

Господин Джей направи гримаса.

— Какво означава това, по дяволите?

— Е, не точно в *неговите* кредитни карти и банкови трансакции...

— Разширил си търсенето до семейството и приятелите му — каза господин Джей, който улови реда на мисли на Брайън.

— Да, това беше идеята — призна Брайън, — но за жалост, открих само двама далечни роднини на Кори Русо, които живеят в Орегон, и никакви приятели, обаче после се сетих за нещо друго.

— Какво?

— Преди години, когато е бил освободен от затвора, Кори Русо не се е качил на затворническия микробус. Взели са го.

На устните на господин Джей заигра усмивка.

— И ти знаеш името на човека, който го е взел.

— Да — победоносно отговори Брайън.

— И кой е той?

— Името му е Тоби Бишъп. Живее в Монровия в Сан Гейбриъл Вали и тук става хубаво. Преди двацетина дни Тоби Бишъп е изтеглил две хиляди и петстотин долара от сметката си. Никога не е теглил толкова много пари, затова освен ако не е решил да си купува кола толкова късно през нощта...

— Имаш ли адрес?

— В момента би трябвало да получаваш имейл.

Господин Джей чу извъняване от лаптопа си и прекрати разговора.

82.

Хънтър възнамеряваше да послуша съвета на Гарсия. След като остави Ерика Барнс в дома ѝ, идеята му беше да се прибере вкъщи и да се опита да поспи, но двата екранни кадъра, които тя беше заснела на телефона си, не му даваха покой, затова реши да се отклони от пътя си и да се отбие в кабинета си в Главното управление.

Той си беше изпратил по имейла двата екранни кадъра от мобилния телефон на Ерика, когато я остави в дома ѝ, и ги беше изтрил от паметта на телефона ѝ. Медията определено бяха надушили мириса на кръв и ако научеха, че тези два екранни кадъра съществуват, щяха да направят всичко, за да се докопат до тях.

Хънтър включи компютъра си, намери имейла от телефона на Ерика и щракна два пъти на първото от двете прикрепени изображения — ужасяващата маска на убиеца.

Колкото и страшна и отблъскваща да изглеждаше, маската всъщност беше произведение на изкуството, изработена от силиконова гума. Разрезът на лицето, който минаваше от десния ъгъл на устните по бузата чак до дясното ухо, изглеждаше пресен, сякаш беше направен в истинска плът само преди няколко минути и всеки момент от него щеше да потече кръв. Острите, изцапани с кръв зъби, изглеждаха получовешки, полуживотински, но много реалистични. Оголената челюст и носът бяха невероятно детайлни и очите, покрити с две кървавочервени склерални контактни лещи, сякаш наистина принадлежаха на демон...

Изведнъж сърцето на Хънтър ускори ритъма си и във вените му нахлу адреналин с такава сила, че тялото му се разтрепери, защото го видя.

83.

Адресът, който му даде Брайън Колдрън, го заведе в покрайнините на Монровия, в подножието на планината Сан Гейбриъл. Пътят, стръмна улица в жилищен квартал със засенчени от калифорнийски дъбове тротоари, беше тих като пустиня и това устройваше чудесно господин Джей. Той спря пред дърво в началото на улицата и пет минути оглежда всичко. По това време на нощта повечето къщи тънеха в мрак. Светеха само две. Едната беше къщата, която търсеше господин Джей.

Той нахлузи на главата си качулката на черното си яке, изпука кокалчетата на пръстите си и тръгна към номер 915. Вървеше с нормална крачка. Нито твърде бързо, нито твърде бавно. Черните му обувки с нескърцащи подметки не издаваха абсолютно никакъв звук. Ръцете му с ръкавици бяха пъхнати в джобовете, където носеше същото оръжие като преди, „Зиг Зауер Р226 Легион“, и малък ловджийски нож.

Докато се приближаваше към къщата, господин Джей бързо се обърна, за да се увери, че улицата е безлюдна. Доволен, той най-последно прекоси моравата отпред и се отправи към страничната врата, която водеше към задния двор. Ключалката на вратата беше стара, а дървото — не толкова яко. Един силен ритник и вратата щеше да се отвори, но господин Джей искаше да избегне шума. За по-малко от пет секунди той се покатери и се прехвърли от другата страна.

Задният двор представляваше само правоъгълник със зелена трева. Нямаше басейн, градина, цветя, барака, нищо. Господин Джей безшумно стъпи на задната веранда, отбягвайки квадратния прозорец на кухнята, и долепи гръб до стената вляво от вратата. Нямаше запалени лампи нито вътре нито навън, и верандата тънеше в тъмна сянка. На пода, до двете малки стъпала, имаше пепелник, препълнен с фасове от цигари и джойнтове. Господин Джей се приготви да натисне дръжката на вратата, когато лампата в кухнята светна. Той пак опря гръб до стената и зачака.

Чу, че вратата на хладилника се отвори и затвори.

След това някой отвъртя капачка на бутилка.

После задната врата се отвори.

Господин Джей чакаше.

Лампата на верандата светна.

Човекът, който излезе навън, не беше Кори Русо, но беше висок и мускулист, ала господин Джей нямаше намерение да се бие с него. Все още скрит в тъмните сенки, той извади пистолета със заглушител от десния си джоб.

Мъжът се приближи до пепелника и седна на стъпалата. Вонеше на марихуана. Ръцете му бяха най-косматите, които беше виждал господин Джей. Извади от джоба на ризата си вече навит джойнт, дебел колкото показалеца му. Запаля го и дръпна продължително. Когато започна да издишва дима, господин Джей пристъпи към действие.

Човекът изобщо не го видя и не чу нищо.

Докато той се готвеше да отпие от бирата си, господин Джей допря дулото на пистолета в тила му.

— Ще ти задам няколко въпроса — прошепна той в лявото му ухо. Гласът му беше спокоен като на проповедник, но твърд като на офицер, завеждащ строевата подготовка. — Ще кимнеш или ще поклатиш глава. Направиш ли някакво друго движение, вече няма да имаш глава, която да движиш. Ясно ли е?

Мъжът кимна, като продължаваше да държи огромния джойнт между палеца и показалеца си.

— В къщата ли е Русо? — попита господин Джей.

Човекът се поколеба.

Господин Джей зареди пистолета.

— В къщата ли е Русо?

Мъжът кимна.

— Сам ли е?

Човекът кимна.

— Буден ли е?

Мъжът кимна.

— В дневната ли е?

Човекът поклати глава.

— В спалнята ли е?

Мъжът поклати глава.

— В банята ли е?

Човекът кимна.

Господин Джей се усмихна. Нямаше нищо по-лесно от това да се промъкне до някого, който е в банята.

— Благодаря и лека нощ — каза господин Джей.

Преди мъжът да успее да се намръщи, той го удари по тила с ръкохватката на пистолета си. Беше го правил много пъти преди това и знаеше точно къде да удари и колко сила да вложи.

Мъжът изсумтя от болка и се прегърби напред в безсъзнание.

Господин Джей угаси джойнта му, изпука кокалчетата на пръстите си и безшумно като плъх влезе в къщата.

84.

Хънтър присви очи срещу изображението на компютърния екран и после примигна три пъти.

— Какво е това, по дяволите? — Гласът му прозвуча озадачено, но не си въобразяваше. Там наистина имаше нещо. Нещо в очите на убиеца, от което го побиха тръпки.

Мнозина мислят, че очите са „прозорец към душата на човека“. Робърт не беше сигурен дали го вярва, или не. Не беше убеден дали този убиец има душа. Смяташе и знаеше, че очите разкриват много за характера на човека. Можеха да разкрият и самоличността му.

Той се наведе напред и доближи лице само на няколко сантиметра от екрана.

— Петно ли е това? — попита на глас.

Нещото беше твърде малко, за да се определи със сигурност какво е.

Ръката му се стрелна към компютърната мишка. С две щраквания увеличи изображението десет пъти, докато на екрана вече се виждаха само очите на убиеца. Робърт примигна още веднъж и почувства, че в стомаха му се преобърна нещо.

Не гледаше петно.

— Дяволите да ме вземат!

Изображението се бе разделило на пиксели, както се очакваше, след като е увеличено десет пъти, но не беше необходимо Хънтър дори да променя наситеността на цветовете. Не беше необходимо и да се обажда на Денис Бакстър от отдел „Киберпрестъпления“, нито да изпраща кадъра на криминалистите от отдел „Информационни технологии“, защото във вътрешното ъгълче на лявото око на убиеца, на половината разстояние между слъзното каналче и ириса, имаше малък, но много отличителен кръвен съсирек с формата на преобърнато сърце.

И все пак, за да бъде сигурен, че не му се привижда, Хънтър отвори палитрата за филтриране на приложението за разглеждане на

изображения, което използваше. Не беше експерт, но знаеше достатъчно, за да може да изглади разделеното на пиксели изображение. След по-малко от минута вече нямаше съмнение.

Робърт седеше и гледаше втренчено монитора, напълно стъписан от петънцето кръв, което в действителност не беше по-голямо от три милиметра, дори по-малко.

Онова обаче, което накара гърлото на Хънтър да се свие и сърцето му да заблъска лудешки в гърдите, беше фактът, че той не за пръв път виждаше този кръвен съсирек с форма на преобърнато сърце.

Беше го виждал и преди.

85.

Вероятността двама души да имат кръвни съсиреци с еднаква форма на едно и също място на склерата на очите си беше едно на шейсет милиона. Хънтър трябваше да потърси и тази информация.

Той отмести стола от бюрото си, стана, отстъпи две крачки назад и отново се втренчи в екрана.

Почувства, че краката му треперят.

— Къде? Къде съм го виждал? Къде?

Подтикна мозъка си да си спомни, но това беше нещо, което не можеше да контролира. Беше изключително възприемчив още като малък. Очите му забелязваха най-дребните детайли в хора, предмети, места, изображения, всичко, но страхувайки се от претоварване, мозъкът му автоматично изтласкваше „прекомерната информация“ в подсъзнанието. И изваждането ѝ оттам не беше забавна игра. Освен това Хънтър беше изправен и пред второ предизвикателство — броят на лицата, които беше видял през последните няколко дни, дори през последните няколко часа, беше поразително голям.

След като Денис Бакстър му изпрати двете фалшиви самоличности за социалните мрежи, както беше поискал, Робърт бе прекарал остатъка от деня, разглеждайки уебсайтове на социални мрежи. Започна със страниците на жертвите. Прегледа всичките им снимки и постинги през последните две години. След това се придвижи към хората, на които се беше обадил убиецът, и направи същото. Още снимки. Още постинги. После започна да съпоставя приятелите на жертвите.

Не беше сигурен какво точно търси, но бе убеден, че убиецът е използвал сайтове на социални мрежи, за да се сдобие с информация за жертвите, затова ако на Хънтър му провървеше, нещо можеше да привлече погледа му. Резултатът щеше да бъде претоварване с образи, но в единия той беше съзрял същия кръвен съсирек с форма на преобърнато сърце. В един от тях Робърт беше видял и убиеца. Сигурен беше в това.

Знаеше, че няма лесен начин да изпълни задачата си. Трябваше да започне отново цялото търсене. Той си пое дълбоко дъх, разкърши тялото си, за да се опита да се отърве от схващането на мускулите си, и пак седна пред компютъра.

Когато започна да пише на клавиатурата, десният му лакът докосна няколко папки, които бяха сложени на ръба на бюрото, и ги събори на пода. Във всички посоки се разпръснаха листове и снимки. Хънтър понечи да ги събере, но когато взе един стар доклад, стаята се завъртя около него.

— Да ме вземат дяволите — в унес промълви той, защото едва тогава осъзна, че дълбоко е грешил.

Не беше видял кръвния съсирек с форма на преобърнато сърце на снимка в интернет.

Беше го видял на живо.

86.

С пистолета „Зиг Зауер“ със заглушител в ръка, господин Джей прекоси безлюдната кухня и спря до вратата, която водеше към дневната. Там не светеше. Той се заслуша за момент, но единственият звук наоколо беше неспирното тихо бръмчене на стария хладилник в ъгъла на кухнята. Господин Джей надникна покрай вратата, пригответвайки следващия си ход.

Дневната беше малка и подредена. Това улесняваше нещата, защото господин Джей трябваше да стигне до малкия коридор от другата ѝ страна. Пет бързи и безшумни стъпки го заведоха дотам. Все още нямаше следа от Кори Русо.

Господин Джей огледа коридора. Там имаше четири врати — две вдясно, една вляво и една в дъното насреща. Последната беше широко отворена, с угасени лампи, като и първата врата вдясно. Другите две бяха затворени, но под вратата вляво струеше ярка светлина.

Господин Джей влезе в коридора и долепи гръб до стената вляво, а после пристъпи странично четири крачки и стигна до вратата. Затаи дъх, опря ухо до вратата и се заслуша внимателно. Вътре определено имаше някого.

Господин Джей се отдели от стената и зае позиция пред вратата. По навик погледна наляво, после надясно, пое си дълбоко дъх и го задържа в дробовете си няколко секунди. Стъпи стабилно на пода с левия си крак и с десния ритна дръжката на вратата толкова силно, че рамката се напука.

Кори Русо, който седеше на тоалетната чиния и прелистваше порнографско списание, отскочи назад от страх толкова силно, че удари главата си в стената отзад и едва не загуби съзнание. Отново се тресна върху тоалетната чиния с ужасено изражение на лицето.

— Хей, здравеняко — каза господин Джей и насочи пистолета към челото му. — Е, какво ще кажеш? Искаш ли пак да опитаеш онзи ритник в гърдите ми?

Господин Джей носеше абсолютно същата дегизировка, с която беше, когато посети Русо предишния път.

Русо го погледна, леко зашеметен от удара в главата.

— Мамка му, човече. — Погледът му се плъзна за секунда надолу по голите му крака. — Това е унижително.

— Мислиш ли? — Едва тогава господин Джей долови миризмата в стаята и се намръщи. — По дяволите, разложен животински труп ли изходи?

— Какво? — Русо не мислеше, че моментът е подходящ за шеги.

— Казах ти, че ще те намеря, нали? — рече господин Джей.

Русо се намръщи.

— Не си толкова наперен без шибаната маска, а?

Погледът в очите на Русо се втвърди. Той все още не го беше познал заради дегизировката, но най-после разбра за какво говори господин Джей.

87.

Подсъзнателният спомен може да бъде отключен и изстрелян обратно в съзнанието почти от всичко — образ, звук, миризма, място, име... И именно това се случваше в главата на Хънтър. Когато се наведе и посегна към разпилените листове на пода, очите му се спряха на доклад от лабораторията и нещо най-отгоре на страницата отвори пряк път до спомена, който търсеше. Наистина беше детайл, който очите му бяха забелязали, но умът бе изхвърлил като несъществен, изпращайки го в подсъзнанието, но сега Робърт знаеше, че не е видял този детайл на снимка.

Споменът, който търсеше, не се промъкна обратно в съзнанието му, както се надяваше, а се блъсна в него като грозна влакова катастрофа. В един момент той не разполагаше с нищо, а в следващия... се появиха очите, кръвният съсирек и лицето.

— Не може да бъде — измърмори Робърт, докато се съпротивляваше на спомена, който му казваше, че е бил близо до убиеца, че го е гледал в очите и че двамата са дишали един и същ въздух.

Той заряза докладите и снимките на пода и взе синя папка, която беше сложена вляво от екрана на компютъра. Не след дълго намери онова, което търсеше.

Погледна уголеменото изображение на монитора и отново се втренчи в очите на убиеца. Споменът в главата му се сблъска с разума, но Хънтър много добре знаеше, че пътищата на разума и насилственото убийство рядко се кръстосват. Все пак само споменът не беше достатъчен. Трябваше му повече информация, при това незабавно.

Той минимизира програмата за разглеждане на изображения и отвори друго приложение. Докато се зареждаше на екрана, Робърт написа името, което взе от синята папка, и натисна Enter. След няколко секунди на екрана се появиха основните данни за човека, включително портретна снимка.

Нямаше кръвен съсирек.

Хънтър увеличи снимката.

Съсирекът не беше там, но Робърт знаеше, че такова нещо може да се появи в окото по всяко време и по ред причини. Човек трябваше да претърпи някаква травма, която да накара крехките кръвоносни съдове под тъканта, покриваща бялото на окото, да се спукат.

Снимката, която гледаше Хънтър, беше правена преди седем години. Кръвният съсирек можеше да се е появил по някое време след това.

Въпреки че знаеше всичко това, Робърт започна да изпитва съмнения. Толкова ли отчаяно искаше някоя улика, че мозъкът му беше подхвърлил фантазия, маскирана като спомен?

Знаеше, че е твърде вероятно, но защо този човек? И защо споменът беше толкова ярък в паметта му?

Той минимизира портретната снимка, върна се на личното досие на човека и започна да преглежда информацията на страниците — име, адрес, място на раждане, семейно положение и така нататък, но едва когато стигна до третата страница, нещо го накара да затаи дъх. Нещо за произшествие.

— Чакай малко... Какво?

Хънтър се върна в началото на страницата и я прочете отново, този път по-бавно. Информацията беше оскъдна, но му предостави два важни детайла, които можеше да използва в по-прецизно търсене. Заинтригуван, той направи точно това.

Файлт, който откри търсенето, не беше много дълъг, но информацията и снимките, които съдържаха, шокираха Робърт по две причини. Първо, опустошителната тъга, която променя живота. И второ, ако Хънтър беше прав за убиеца, това сигурно беше причината за действията му.

Изведнъж, докато четеше файла за втори път, Робърт си спомни две снимки, които беше видял, докато преглеждаше сайта на една от социалните мрежи този следобед.

В гърлото му заседна буца.

— Будалките ме — промълви той. Вече се съмняваше в смахнатата теория, която току-що се бе оформила в главата му.

Бързо презареди търсачката и отново влезе в уебсайта на социалната мрежа. Този път знаеше точно чии страници да търси. Вече

не търсеше на сляпо.

Отне му около пет минути да намери първата снимка и когато я видя, имаше чувството, че стените на кабинета започват да го притискат.

— Не може да бъде.

Стъписан се премести на друг профил и снимките там. Превъртя изображенията, докато намери онова, което търсеше.

— О, боже мой!

Двете снимки, въпреки че бяха от различни уебстраници и принадлежаха на двама души, които не се познаваха, бяха на една и съща тема.

— Това е лудост.

Сърцето му заблъска като басов барабан, но Хънтър все още не беше приключил. Жертвите бяха три. Трима души. Трябваше да провери три различни страници на социални мрежи.

— Дано да грешиш, Робърт — каза си той, докато пишеше третото и последно име в търсачката. — Дано да грешиш.

Страницата се зареди и Хънтър отиде право на снимките. Очите му започнаха да оглеждат миниатюрните изображения като лъв, който търси плячка — четиридесет, шейсет, сто снимки. Нищо. Не беше там. Сто и десет, сто и двайсет. Не. Теорията му наистина беше смахната...

— Не може да бъде. — Стените сякаш го притиснаха още по-силно. Пръстът му се отмести от колелцето на компютърната мишка и очите му се втренчиха в една снимка. — Не, не, не.

Той я увеличи.

Там беше — фотография на абсолютно същата тема като предишните две, които току-що беше видял.

Хънтър стана и започна да крачи из стаята. Почувства, че мускулите му се напрягат и че го заболява главата.

Часовникът на стената показваше 01:54.

Мозъкът му беше уморен. Всъщност изтощен. В момента единственото му желание беше да си отиде вкъщи и да поспи, но едва ли щеше да може.

Той спря пред таблото със снимките и дълго ги гледа. Жертвите, свидетелите на видеообажданията и жестокостта на местопрестъпленията. Навсякъде имаше липсващи парчета и Хънтър

знаеше, че няма да ги открие, като крачи из кабинета или седи зад бюрото.

Той се замисли какво да направи.

Импровизирай, Робърт — каза глас дълбоко в главата му. — *Импровизирай.*

88.

Хънтър намери безпроблемно къщата — двуетажен фамилен дом с тухлена фасада, добре поддържана морава отпред и идеално оформен жив плет. Къщата тънеше в мрак с изключение на мъждива светлина, която обливаше верандата в слабо жълто сияние.

До звънеца имаше бележка, на която пишеше: „Не работи“. Робърт почука три пъти на вратата и зачака. Никой не отвори. Той почука отново, този път по-силно. Пак тишина. Отстъпи назад от верандата и огледа къщата. Никъде не светеше. Не се забелязваше никакво движение. Не се чуваше никакъв звук.

Какво правиш тук, Робърт? — запита се той. — *Трябва да си отидеш у дома.* „Разумната“ половина на мозъка му реши да поведе разговор. Хънтър не ѝ обърна внимание и прескочи живия плет около градината, а после се опита да отвори прозореца вляво. Беше заключен и завесите бяха дръпнати, затова не можеше да надникне вътре. Не му провървя и с прозореца вдясно.

Това е знак, Робърт. Върви си у дома, обади се пак разумната половина.

Хънтър заобиколи от дясната страна на къщата, където намери врата с голям прозорец от матирано стъкло, през което не се виждаше много, освен че вратата води към кухнята.

Той се замисли за възможностите си за избор, а после съблече якето си и го уви около десния си юмрук. Погледна наляво, сетне надясно. Всичко беше тихо. Затаи дъх, стъпи стабилно на краката си и разби матираното стъкло. Инстинктивно се огледа отново. Все още беше тихо.

— Страхотно — измърмори Хънтър. — Влизане с взлом и незаконно претърсване на къща. На капитана много ще ѝ хареса.

Извади латексови ръкавици от джоба си, нахлузи ги, пхна ръка през строшеното стъкло и отключи вратата. Измъкна тънкото си като писалка фенерче от кобура на пистолета си и влезе в къщата.

Бързо огледа тъмната кухня и продължи към просторна дневна, обзаведена с комбинация от старинни и модерни мебели. Стълбището в южния край водеше към втория етаж на къщата. Хънтър реши да огледа горе по-късно.

Сега, след като си тук, Робърт, какво всъщност търсиш, по дяволите? — запита се той. — *Имаш ли представа?* — Приблужи се до вратата от другата страна на дневната, която водеше в кабинет с кожени канапета, меки бели килими и висока библиотека. Източната стена беше остъклена и гледаше към задния двор. Хънтър погледна някои от заглавията на книгите в библиотеката и в стомаха му се образува празнота. Там имаше учебници по медицина, електроника, машинно инженерство, информационни технологии, право, криминална психология и полицейски процедури.

— Той, изглежда, обича да проучва — каза си Робърт и се приготви да отиде да провери стаите горе, когато забеляза дървена врата в другия край на библиотеката. Отдолу струяха слаби ивици светлина. Той се приближи предпазливо, допря ухо до вратата и се заслуша. Отвътре се чуваше монотонно бръмчене.

Пробва дръжката на вратата. Не беше заключена. Докато превърташе валчестата дръжка, почувства, че сърцето му ускорява ритъма си. По гърба му полазиха неприятни тръпки, като предупреждение за нещо. Този път Робърт се опита да го послуша, но гласът на разума си беше казал мнението и бе замлъкнал.

Хънтър протегна ръка към пистолета си.

Вратата се отвори, без да изскърца нито веднъж, и разкри тесни бетонни стълби, които се спускаха към нещо като сутерен. Стълбите бяха осветени от една-единствена електрическа крушка, окачена на жица над главата на Робърт. Въздухът беше влажен и миришеше на мухъл. В дъното на стълбите имаше друга затворена врата.

Хънтър слезе, прескачайки по две стъпала наведнъж, като внимаваше да не стъпи накриво или да се подхлъзне. Стисна полуавтоматичния си пистолет и когато стигна до долу, очите му няколко пъти се стрелнаха от едната към другата врата. Робърт застана неподвижно и се ослуша. Отново чу само тихото монотонно бръмчене, което се разнасяше от другата страна на втората врата.

Хънтър избърса чело с опакото на ръката, с която държеше пистолета, и пробва дръжката на вратата. Беше отключена. Той я бутна

и я отвори само колкото да може да надзърне вътре. Фенерчето вече не му беше необходимо. От другата страна на вратата пред очите му се простираше голяма сутеренна стая. До стените вдясно и вляво имаше стелажи, отрупани с различни по големина кашони.

Със затаен дъх наблюдава от вратата две минути, без в тялото му да трепне нито един мускул. Нищо. Никакво движение. Пое си дълбоко дъх, сложи пръст на спусъка на пистолета и влезе вътре.

Големият сутерен беше осветен от флуоресцентни тръби, монтирани успоредно една до друга на тавана. Монотонното бръмчене, изглежда, се разнасяше иззад единия стелаж в другия край на помещението.

Робърт тръгна напред с малки стъпки. С всяка крачка очите му внимателно оглеждаха обстановката, но имаше толкова много стелажи и кашони, че все едно вървеше в минно поле.

Тръпките по гърба му се увеличиха.

След десетата крачка нещо вляво привлече вниманието му и той спря. Погледът му се стрелна в тази посока и към голямото табло, закрепено на стената.

Когато осъзна какво всъщност гледа, кръвта му се смрази във вените.

— О... мамка му...

89.

Кори Русо продължаваше да гледа господин Джей, без да мига.

Господин Джей го наблюдаваше спокойно. Пистолетът му все още беше насочен към челото на Русо. Той нямаше нищо против предизвикателния поглед в очите на Русо и самодоволната усмивка на устните му. Беше ги виждал много пъти и всъщност му доставяха удоволствие, защото знаеше, че много скоро предизвикателността, самодоволството и цялото поведение на „нахакано копеле“ ще изчезнат и на тяхно място ще се появят парализиращ страх, молби и плач.

Господин Джей бръкна в джоба си и извади малка снимка.

— Помниш ли я?

Очите на Русо се спряха на снимката за не повече от три секунди.

— Не. Не съм виждал кучката.

Господин Джей се беше втренчил в очите му и видя, че Русо позна Касандра. Разбра, че той лъже.

— Така ли?

Русо също го гледаше.

Господин Джей не попита втори път и натисна спусъка на пистолета. Деветмилиметровият куршум прелетя на милиметри от лявото ухо на Русо, експлодира в белите плочки зад него и разпръсна отломки и прахоляк във въздуха. Господин Джей не улучи нарочно.

Ръката на Русо се стрелна към ухото му.

Предизвикателната усмивка изчезна. Държанието на нахакано копеле се изпари. Скоро щеше да дойде плачът.

— Какво ти става, мамка му? — изкрещя Русо. — Да не си откачил?

Господин Джей отново натисна спусъка. Този път куршумът профуча покрай дясното ухо на Русо. Още отломки и прахоляк.

Русо вдигна другата си ръка.

— Мамка му! Какво правиш? Престани!

Господин Джей не каза нищо и почука с пръст по снимката.

— Добре, добре — каза Русо. — Но си хванал грешния човек. Тя не беше от моите.

Отговорът се стори малко странен на господин Джей.

— От твоите? По-добре започни да говориш разбрано. — Той размаха дулото на пистолета.

— Тя не беше от моите — повтори Русо. — Трябваше да е от онези на Тоби. — Той леко вирна брадичка.

— Не. Пак не звучи смислено — отговори господин Джей.

Русо видя непоколебимата решителност в очите му и разбра, че господин Джей отново ще натисне спусъка.

— Чакай, чакай! — изкрещя той и вдигна ръце в знак, че се предава. — Ето как го правехме — започна той с разтреперан глас. — Аз търсех жени за него, а Тоби търсеше жени за мен и после обменяхме информация. Живеем в различни краища на града и мислехме, че няма как някой да свърже жените с нас. В неговите ноци аз ходех на места, пълни с хора, и се стараех да ме запомнят. Разбираш ли какво говоря? В моите ноци Тоби правеше същото. — Русо млъкна и кимна към снимката. — Но Тоби не стигна до нея. Да, аз му я намерих. Дадох му нейна снимка и всичко, той не я оправя. Още не. Тя... предстоеше.

Господин Джей беше стъписан. Сега осъзна, че е спипал погрешния човек. Кори Русо беше боклук, но не боклукът, който беше убил Касандра. Той и неговото дрогирано приятелче бяха двама лайняни изнасилвачи, които бяха измислили хитър план, за да не ги заловят. С работата си като водопроводчик Русо несъмнено посещаваше по няколко дома седмично. Тоби сигурно имаше подобна работа и правеше същото. Избираха жертви един за друг, вероятно въз основа на някакъв извратен критерий. Обменяха информация и после избираха ден. Докато Русо изнасилваше някоя клета жена, Тоби беше в някой бар или парк... някъде, където има много хора, и правеше всичко възможно да го забележат. Ако жертвата докладваше престъплението, а господин Джей знаеше, че тъжната действителност в САЩ е, че по-малко от петдесет процента от жертвите на изнасилване съобщават за нападението, имаше вероятност разследващият екип да почука на вратата на Тоби, но Тоби щеше да има няколко свидетели, които да потвърдят къде е бил в деня или

нощта на престъплението. Същото се случваше, когато Тоби ходеше да изнасилва.

В сърцето на господин Джей започна да се отваря нова бездна на омраза.

— Какъв беше периодът от време? — попита той. Въпреки гнева гласът му остана непроменен.

— Какво?

— Периодът от време. Колко време минаваше между избирането на жертвата и нападението?

Русо не отговори.

Голяма грешка. Господин Джей натисна спусъка за трети път. Куршумът експлодира в дясната ръка на Русо, разпръсна кръв и плът върху стената, раздробил няколко кости и откъсна два пръста, които отскочиха върху студените плочки на пода.

Русо политна назад и се блъсна в стената. Лицето му се изкриви от болка. От осакатената му ръка потече кръв.

— Мамка му, мамка му, мамка му. — Лявата му ръка се придвижи към остатъците от дясната. — Луд ли си? Ти си шибано ченге. Не можеш да правиш това.

— Периодът от време.

— Изчаквахме между шест и осем месеца. — От устата на Русо се разхвърчаха слюнки. — Ще съдя шибания ти задник, копеле. Ще съдя цялата полиция за тази гадост. Можеш да се сбогуваш с проклетата си значка, чуваш ли?

— Толкова си глупав, колкото изглеждаш, знаеш ли? Нека те попитам нещо. Знаеш ли какво представлява тази тръбичка на дулото на пистолета ми?

Болката на лицето на Русо се замъгли от объркване.

— Знаеш ли?

— Да, това е шибан заглушител. И какво от това?

Сега господин Джей се усмихна самодоволно.

— Колко ченгетата си виждал да се разхождат с пистолети със заглушители?

Русо отвори широко очи.

Куршумът го уцели точно между тях.

Докато излизаше от къщата през вратата на кухнята, господин Джей спря до Тоби, който все още лежеше в безсъзнание на пода.

Господин Джей спокойно го хвана за главата с две ръце и с едно бързо, но отривисто движение от ляво надясно прекърши врата му.

90.

Хънтър стоеше пред голямо табло, разделено на дванайсет колонки. Всяка колонка започваше със снимка на човека, за когото се отнасяше. Имаше осем жени и четирима мъже. Под всяка снимка беше закачен лист с напечатана информация за обекта на снимката — име, адрес, възраст, телефонен номер и така нататък. Последната точка на всеки лист гласеше: „Въпроси, които да бъдат зададени“. Върху лицата на три от дванайсетте обекта бяха нарисувани червени кръстчета. Три лица, които вече бяха познати до болка на Робърт, но странното беше, че не принадлежаха на трите жертви на „телефонния убиец“.

Докато гледаше снимките, му се догади и стомахът го присви, защото разбра, че е прав.

Всички снимки на таблото бяха свалени от уебсайтовете на социални мрежи. Бяха абсолютно същите, които Робърт беше разглеждал в кабинета си.

— Как не съм забелязал досега?

Щрак.

Звукът от зареждане на полуавтоматичен пистолет се чу на няколко крачки зад него.

— На твое място бих хвърлил пистолета, детектив.

Когато Робърт позна мъжкия глас, мускулите му се напрегнаха и пръстът му се уви около спусъка на неговия „Хеклер и Кох Марк 23“.

— Наистина ли мислиш, че си достатъчно бърз? — попита убиецът, сякаш прочете мислите му.

Хънтър беше отличен стрелец и се движеше много бързо, но да се завърти и да стреля, преди куршумът на убиеца да го улучи, беше трик, който едва ли щеше да успее да изпълни.

— Хвърли пистолета, детектив — повтори убиецът с непроменен глас, — или ще ти пръсна черепа, и тъй като оръжието, което държа, е „Магнум 357“, с което съм сигурен, че си запознат, *ще отнесе* главата ти от раменете. Единственият начин, по който ще могат да те

идентифицират, след като изстъргват мозъка ти от стената, ще бъде по пръстови отпечатащи или ДНК.

— Ти го знаеш много добре, Ник — отговори Робърт. — В края на краищата, това е специалността ти, нали? Пръстови отпечатащи.

Никълъс Холдън, криминалистът експерт по пръстови отпечатащи от екипа на доктор Сюзан Слейтър, се усмихна.

— Е, след като си дошъл непоканен в моя сутерен, очевидно си се досетил кой съм. Заинтригуван съм как си го направил, защото знам, че не допуснах грешки, но скоро ще стигнем дотам. А сега хвърли оръжието или разговорът ще завърши много лошо, поне за теб.

Хънтър затвори очи и се прокле. Да влезе сам в сутерена беше грешка. Трябваше да се довери на тръпките си преди няколко минути. Трябваше да повика подкрепления. В сутерена имаше твърде много стелажи. Твърде много места, където да се скрие някой. Нямахме как да претърси и да обезопаси сам цялото помещение. Трябваше да доведе екип на специалните части.

Сега беше късно за това.

— Вдигни ръце и ги разпери широко, детектив. Оръжието ти да виси на левия ти показалец.

Твърде много стелажи в сутерена. Твърде много места, където да се скрие някой. Това важеше и за двамата. Щом Холдън можеше да се скрие зад тях, Хънтър също можеше... или поне така си мислеше.

Без да обръща глава, Робърт бързо погледна наляво и после надясно. Най-близкият стелаж до него беше вляво, но се намираше на два метра — твърде далеч, за да стигне до него, преди някой куршум да пръсне черепа му или да пробие дупка с големината на грейпфрут в гърба му.

— Още ли се чудиш дали си достатъчно бърз, детектив? — попита Холдън. — Защо не пробваш и ще разберем. Залагам на себе си. Искаш ли да се обзаложим?

Хънтър не отговори.

— Вдигни ръце и ги разпери широко, детектив — повтори Холдън. — Оръжието ти да виси на левия ти показалец. Направи го веднага.

Робърт знаеше, че няма друга възможност за избор, освен да се подчини. Той си пое дълбоко дъх и направи каквото му казаха.

— А сега го подхвърли наляво. Не го пускай, а го *подхвърли*, и го направи така, че да ти повярвам.

Хънтър не помръдна.

— *Веднага*, детектив.

Да ядосаш човек, който държи „Магнум 357“, е грешка във всеки въобразим сценарий. А да ядосаш сериен убиец, който държи „Магнум 357“ е направо глупаво.

Робърт врътна китка и пистолетът му излетя в стаята. Падна на пода на няколко крачки и се плъзна към картонен кашон до единия стелаж. Хънтър го проследи с поглед.

— Дръж ръцете си нагоре и широко разперени, детектив — каза Холдън. — Спуснеш ли ги, оставаш без глава. Ясно ли е?

— Кристално.

Последва дълго мълчание и Хънтър се запита дали Холдън ще го застреля в гръб. Какво имаше да губи? Той вече беше убил трима души и според неговото „табло на смъртта“ му оставаха още девет. Добавянето на Робърт към този списък нямаше да има никакво значение.

— Признай, детектив... — най-послед наруши тишината Холдън и Хънтър разбра, че той се е придвижил малко вляво от него. — Смаян си от работата ми, нали?

Робърт не видя, но Холдън кимна към таблото.

— Не съм сигурен дали бих употребил думата „смаян“, Ник. — Въпреки че сърцето му блъскаше силно в гърдите, Хънтър успя да запази спокойствие. — По-скоро... ми се догади.

Мълчанието, което последва, беше тягостно и Хънтър се запита дали току-що не е подписал смъртната си присъда с избора си на думи.

— Защото не разбираш, детектив.

Този път Робърт вложи повече мисъл в отговора си.

— Какво има да разбирам, Ник?

Хънтър използва малкото име на Холдън по една елементарна причина — опитваше се да вложи подсъзнателно послание в изреченията си, да внуши на подсъзнанието му да го приеме като приятел, не като враг. Докато говореше, оглеждаше таблото пред себе си. Колкото повече го гледаше, толкова повече неща му се изясняваха.

— Ти... наказваш невинни хора, като убиваш техен близък човек. Някого, когото те обичат.

Трите познати лица с червени кръстчета не принадлежаха на трите жертви на убиеца, а на хората, на които той се беше обадил — Таня Кейтлин, Джон Дженкинсън и Ерика Барнс. Те бяха истинските мишени на „телефонния убиец“.

— Невинни? — иронично попита Холдън. — Видя ли снимките най-отгоре на всяка колонка?

— Да — призна Хънтър.

— Не видя ли какво правят? — Гласът на Холдън все още беше спокоен, но Робърт долови, че в тона му започва да се прокрадва гняв.

— Видях.

Злополуката, за която Хънтър бе прочел в кабинета си, беше връзката между Холдън и мишените му... жертвите му. Това беше причината за изтезанията и за всичките му убийства.

Катастрофата беше станала преди три години и половина в Ланкастър, северен Лос Анджелис. В два часа след полунощ на магистралата „Сиера“, която свързва Лос Анджелис с Мохаве, син „Форд Фюжън“, движещ се на юг, бе пресякъл в платното в северна посока и се беше сблъскал челно с бял „Сатурн S“. Дватама пътници във форда, двойка на двацет и няколко години, бяха загинали мигновено. В сатурна бе пътувало четиричленно семейство: Никълъс Холдън, съпругата му от десет години Дора и двете им дъщери, деветгодишната Джули и Меган, на седем и половина. Никълъс Холдън беше единственият оцелял от този трагичен сблъсък.

Хънтър безпроблемно бе получил достъп до доклада на отдел „Разследвания на автомобилни катастрофи“. Заключение на разследващите детективи беше, че катастрофата се е случила, защото шофьорката на форда е отклонила вниманието си от пътя. Причината за това според шофьора на друга кола била, че тя използвала мобилния си телефон, за да си направи селфи с гаджето си, докато автомобилът се движел с висока скорост.

Това беше повтарящата се тема във всички снимки на таблото на Холдън — селфи, заснето с приятели или семейството, докато обектът шофира.

На снимката на Таня Кейтлин, същата, която намери Робърт, докато търсеше в социалните мрежи, тя и Карън Уорд се усмихваха широко, докато Таня държеше мобилния си телефон на една ръка

разстояние. Размазването, което се виждаше през стъклото вляво, не оставяше съмнение, че снимката е заснета в кола, която се движи.

Господин Дженкинсън беше направил подобна снимка. Съпругата му Касандра седеше до него на предната седалка и се усмихваше. Синът им Патрик им правеше „заешки уши“ с пръстите си от задната седалка.

Ерика Барнс и сестра ѝ, доктор Гуен Барнс, кривяха лица в смешни гримаси, докато Ерика шофираше и снимаше.

— Знаеш ли, че една от всеки четири катастрофи в САЩ става в резултат на това, че шофьорът използва мобилен телефон? — Тонът на Холдън стана по-гневен. — Една от всеки четири, детектив.

Хънтър знаеше статистиката, но не каза нищо. Ръцете му започнаха да се уморяват.

— В онази нощ загубих цялото си семейство — продължи Холдън. — Съпругата ми, която беше на трийсет и шест, и двете ми дъщери. Голямата беше на девет, а малката — на седем. Всичките умряха, защото някаква тъпачка беше решила да си прави селфи, докато кара по магистрала, за да го качи на проклетата си страница във Фейсбук. Честно ли е това?

Още едно парче от загадката се подреди на мястото си — уебсайтовете на социалните мрежи. Затова Холдън се ровеше в тях.

— В онази нощ аз също загубих живота си, детектив — каза той. Гласът му вече не беше гневен. — В един момент имах всичко, за което да живея — красива съпруга и две прелестни дъщери, а в следващия... всичко изчезна. Животът ми остана без смисъл. Сърцето ми вече няма за какво да бие.

Отново последва тягостно мълчание.

— След катастрофата — продължи Холдън — прекарах шест месеца в болница, а после още една година, като само... съществувах... вегетирах в този свят. Правех всичко машинално, без да влагам мисъл. За мен животът се превърна във вакуум.

По посоката, от която идваше гласът, Хънтър забеляза, че Холдън пак се е придвижил, този път малко надясно.

— Въпреки психотерапията нищо не можа да спре разрушителните мисли, които ме измъчваха всеки ден. Не към другите, а към мен. Без семейството си сякаш вече не принадлежах на този свят. Но не е ли ирония животът, детектив? Когато най-последно бях на път да

се предам на разрушителните мисли, когато най-сетне реших, че вече не мога да вегетирам, станах свидетел на нещо, което промени живота ми. Докато седях в едно кафене и се чудех по кой път да тръгна, видях как една кола блъсна майка с дете на пешеходна пътека. Произшествието се случи, защото шофьорът се разсея. Искаш ли да отгатнеш защо?

Не беше необходимо Хънтър да отговаря.

— Точно така. Той говореше по шибания си мобилен телефон. — Холдън произнесе последното изречение с толкова много гняв, че Робърт си помисли, че ще натисне спусъка. — Майката оцеля, но детето умря. Шофьорът не спря да им помогне.

Последва дълго мълчание.

— Онова, което видях в онзи ден, и начинът, по който ме накара да се почувствам, запали нещо ново в мен. — Гласът на Холдън отново звучеше безчувствено. — И тогава прозрях, че наистина трябва да престана да вегетирам. Не за да сложа край на всичко това, а за да започна да живея отново. Най-после бях намерил нещо, за което да живея.

— И започна да планираш — каза Хънтър, който искаше да запълни празнотите.

— Да, започнах да планирам — потвърди Холдън. — Да се върна на работа беше лесно. Психотерапевтката ме караше да го направя от месеци. Все повтаряше, че най-доброто за мен е да правя нещо и да поддържам зает мозъка си. Седенето вкъщи по цял ден несъмнено принуждаваше ума ми да блуждае, а в състоянието, в което бях, това не беше хубаво. Вероятно щях да се ровя в спомени за катастрофата или по-лошо, да натрупвам разрушителни мисли, което, без тя да знае, правех от погребението на семейството си. Затова, когато най-после се съгласих и ѝ казах, че е права и че заетостта и връщането на работа ще ми се отразят добре, психотерапевтката одобри идеята с широка усмивка. И след това започна истинската работа.

— Намирането на жертвите ти — каза Робърт, без да откъсва очи от таблото пред себе си.

— Точно така. Започнах да преглеждам уебсайтове на социални мрежи, търсейки някой, който е качил селфи, заснето в движещо се превозно средство. — Холдън се засмя. — Ще се изненадаш какво качват хората на страниците си, детектив, от снимките им. Можеш

лесно да намериш всякаква лична информация за тях, за приятелите им, за семействата им, всичко. Можеш да научиш какво харесват, какво не харесват, предпочитанията им, къде ще ходят в определен ден и по кое време, какво знаят, какво не знаят и какво би трябвало да знаят, но не знаят. — Холдън пак се засмя оживено. — Сайтовете на социалните мрежи са като свободен пазар на информация за хора. Информация, която те самите безплатно качват там, за да я видят други.

— Истинската ти мишена е бил човекът, който е правил селфито — отбеляза Хънтър. — Хората, на които си се обаждал, не онези, които си убил.

— Разбира се — призна Холдън. — Убиването им би било твърде лесно. Не това беше смисълът на упражнението.

Упражнение — помисли си Робърт. — *Така ли гледа на убийствата си Холдън?*

— Знаеш ли, детектив, наистина много ми се иска да бях умрял в катастрофата, но се заклеших. Знаеш ли това?

Хънтър не го знаеше. Това не се споменаваше в докладите, които беше прочел.

— Не можах да се освободя от седалката. — Холдън отново млъкна — дълго и напрегнато. Когато заговори гласът му беше изпълнен с тъга. — Съпругата ми и голямата ми дъщеря не загинаха мигновено. Отне им пет минути. Наложих се да ги гледам как умират пред очите ми, без да мога да направя абсолютно нищо. Бях там, толкова близо, но не можех да помръдна. Не можех да стигна до тях.

Още едно парче от ребуса дойде на мястото си — причината за видеообажданията. Холдън искаше мишените му да гледат как страдат любимите им хора и как умират, също както той беше гледал как умира семейството му. Искаше да се чувстват безсилни, също както той се беше чувствал в онази нощ.

— Всяка нощ чувам гласа на дъщеря си, детектив. „Моля те, помогни ми, татко... Моля те, помогни на мама.“ — Гласът на Холдън стана дрезгав. — Виждам лицата им всеки път, щом затворя очи. Разбираш ли какви разрушителни чувства произлизат от това да си безпомощен, детектив?

Хънтър не отговори.

— РАЗБИРАШ ЛИ?

Робърт кимна.

Вина.

Намести се още едно парче от загадката — причината за играта с въпроси. Холдън искаше не само да накара мишените си да гледат как любимите им хора страдат от болка, преди да умрат, както той беше гледал съпругата и дъщеря си. Холдън искаше и да им вдъхне фалшиво чувство на сила, вярата, че могат да спасят живота на близките си, за да изпитат после безпомощност като него. Оттам идваше истинската болка и унищожението на душата — от вината. Идваше мисълта, че са можели да променят нещата, ако са знаели отговора на един лесен въпрос — отговор, който би трябвало да знаят. Холдън искаше *вината* да бъде постоянна част от живота на мишените му, така както беше в неговия.

Хънтър не беше сигурен още колко дълго ще може да държи ръцете си вдигнати. Болката в раменете бе започнала да го заслепява. Нуждаеше се от план. Трябваше да измисли нещо, при това бързо.

— Искаш ли да знаеш как умряха, детектив? — попита Холдън. — Семейството ми?

Карай го да продължава да говори — помисли си Робърт. — *Карай го да продължава да говори.*

— Как?

— Джули, голямата ми дъщеря, седеше зад съпругата ми. При удара тя беше изстреляна напред като куршум и въпреки че беше с предпазен колан, главата ѝ се удари в седалката пред нея. — Последва кратко мълчание. — Знаеш ли какво е пирамидална фрактура, детектив?

Хънтър затвори очи, когато и последното парче от ребуса дойде на мястото си. Методите за убиване на Холдън.

— Да... знам.

— Мъничкото ѝ черепче беше пълно с тях. Мозъкът ѝ беше пробит тринайсет пъти. — Холдън се закашля, сякаш в гърлото му заседна нещо.

Вниманието на Робърт се изостри.

— Меган — продължи Холдън, — малката ми дъщеря, седеше зад мен. Лицето и черепът ѝ бяха смазани от седалката ми — като менгеме. Ударът от сблъсъка беше толкова силен, че седалката ми се откъсна от релсите и полетя назад към нея. Тя нямаше шанс.

Мускулите на раменете на Хънтър вече агонизираха, твърде уморени, за да държат ръцете му нагоре още дълго, но логиката му казваше, че и ръцете на Холдън са уморени.

Разговаряха вече близо осем минути. Полуавтоматичният пистолет „Магнум 357“ тежеше един килограм и сто и трийсет грама и след осем минути беше добавил значително усилие към мускулите на ръката и рамото му, докато държеше на прицел Хънтър.

— Съпругата ми Дора страда най-много. — Холдън отново направи пауза, сякаш трябваше да си вдъхне сили, за да обясни: — При сблъсъка предното стъкло се пръсна в колата и посипа и двама ни, но тъй като моята седалка се откъсна от релсите и полетя назад, Дора пое силата на удара. Лицето ѝ беше разкъсано от стъклата. Пет минути кръвта ѝ изтича и после тя умря. Не можех да направя нищо, освен да я гледам... да пищя... и да плача... но не можех да стигна до нея. Нито до моите момиченца.

Холдън изрече последните думи с много болка и със задавен глас. Хънтър не го виждаше, но не се съмняваше, че очите му са пълни със сълзи.

Насълзени очи, уморени ръце. Сега или никога.

91.

Без да може да се обърне с лице към Холдън, Хънтър знаеше, че единственият му шанс е да рискува... при това на сляпо.

От пет минути той внимателно слушаше гласа на Холдън. Търсеше някакво потрепване в него, чакаше и се надяваше, че ще получи шанс, макар и само за част от секундата.

Насълзени очи, уморени ръце.

Отново придвижи очи наляво, без да помръдва глава. До най-близкия стелаж имаше два метра — твърде далеч, за да успее да стигне дотам... или не?

От това разстояние, когато цялото му внимание беше насочено към мишената, и с прицелен и готов за стрелба пистолет, Холдън не можеше да пропусне. Хънтър отлично съзнаваше това, но насълзените очи и уморените ръце не допринасяха за пълно внимание и точно прицелване. Ако щеше да рискува, Робърт трябваше да го направи сега.

Холдън не забеляза, но Хънтър вече беше преместил краката си. И двата бяха леко обърнати наляво и дясната пета бе повдигната два-три сантиметра над земята, готова за рязкото движение. Десният му крак светкавично се изтласка напред с всичка сила и тялото на Робърт се изстреля наляво, но вместо да побегне, той се хвърли на пода и се претърколи колкото можа по-надалеч.

БУМ.

БУМ.

В затвореното пространство пистолетът „Магнум 357“ прозвуча като оръдие. Оглушителният звук отекна в стените във всички посоки, но Хънтър разчете риска като професионалист. Припомнянето и повторното преживяване на катастрофата бяха изпълнили с чувства Холдън. Очите му наистина се бяха напълнили със сълзи, които замъглиха зрението му. За да компенсират тежестта на пистолета и за да освободи част от напрежението в мускулите си, ръката му с оръжието и пръстът на спусъка също се бяха отпуснали малко.

Резултатът беше невнимателен, лошо насочен първи изстрел. Когато Холдън се съсредоточи и стреля втори път, Хънтър вече се беше скрил зад стелажа.

Вторият куршум прелетя съвсем близо до Робърт, взриви се в бетонния под и разпрати прахоляк и отломки във въздуха.

Когато стигна до временната безопасност на стелажа, Хънтър веднага се изправи, но щом погледна нагоре, го обзе отчаяние. Изглежда само беше забавил неизбежното. Без да може да обърне глава, за да види по-добре, преценката му за маршрута за бягство бе ограничена от онова, което видя, като завъртя очи наляво, докъдето можа. Сега ясно видя, че няма маршрут за бягство.

Беше се хвърлил в импровизиран коридор. От едната страна имаше тухлена стена, а от другата — плътно наредени стелажи без разстояние между тях. Единственият начин, по който Хънтър можеше да се измъкне от коридора, беше, ако дотича до края му и отново се скрие зад последния стелаж, който обаче беше твърде далеч. Нямаше как да стигне дотам, преди Холдън да заобиколи първия стелаж и да стреля още веднъж, и този път сигурно щеше да улучи.

Мисли, по дяволите, мисли.

Робърт стори единственото възможно. Отново рискува.

Холдън бе направил точно каквото предполагаше Хънтър — беше изтичал напред към стелажа, зад който се криеше той, насочил пистолета и готов да стреля отново. Хънтър, от друга страна, не направи онова, което очакваха от него. Той не побягна по импровизирания коридор към последния стелаж, а стори точно обратното и побягна към мястото, откъдето току-що беше дошъл.

Моментът беше идеално подбран. Когато Холдън тръгна да заобикаля стелажа, очаквайки Робърт уплашен да бяга към другия край на помещението, Хънтър го блъсна с максималната си сила. Разликата беше, че Холдън не очакваше сблъсъка, а Робърт го очакваше.

Беше се хвърлил с главата напред и я заби право в гърдите на Холдън. Пръстът на Холдън инстинктивно натисна спусъка на пистолета, но ударът беше толкова силен, че го отхвърли няколко крачки назад. Ръката му с оръжието се вдигна нагоре и куршумът се заби в тавана. Докато падаше по гръб, той изпусна пистолета, който изтрака на пода и изчезна под стелажа. Задъхвайки се за въздух и с болката, която вече изгаряше ребрата му, Холдън тронаво се стовари

по гръб върху бетонния под. Очите им се срещнаха и за момент всичко превключи на забавен кадър. Хънтър видя, че грозният белег на брадичката на Холдън се изкриви, и се сепна. Не го беше виждал преди. Как така не го бе забелязал? Дебелият белег минаваше по цялата брадичка, от левия край на устната, по челюстта и бузата и изчезваше под дясното ухо.

И тогава Робърт осъзна защо си бе припомнил толкова ясно очите на Холдън, когато беше в кабинета си. Никога не беше виждал цялото му лице. Бяха се срещали само няколко пъти, все на местопрестъпления. Защитната маска винаги закриваше долната половина на лицето на Холдън и качулката на предпазния гащеризон винаги беше смъкната над главата му и Робърт виждаше само очите му.

Когато Никълъс Холдън разбра какво се е случило, вече беше късно... поне за него.

С една гигантска крачка Хънтър се хвърли върху него. Беше необходим само един добре премерен удар в лявото слепоочие на Холдън, който изгуби съзнание.

92.

Дванайсет часа по-късно

Главното управление на полицията

Хънтър и Гарсия бяха зад бюрата си и пишеха доклади, когато капитан Барбара Блейк влезе в кабинета им.

— И така — каза тя с изненадан и озадачен тон. — Как се случи това? Някой да ми обясни, моля.

Двамата детективи спряха да работят и я погледнаха.

— Вчера, когато излязох от кабинета си — започна капитанът, — имаше две жертви и нищо друго. Никакви улики, никаква връзка между жертвите, никакви заподозрени, нищо. Пресслужбата ни се готвеше да издаде кратко, но експертно запълнено с измишльотини изявление.

Карлос сдържа усмивката си.

— Не започвай — рече Блейк и насочи пръст към него.

— Нищо не съм казал. — Гарсия вдигна ръце в знак, че се предава.

— Това беше вчера — продължи Барбара. — Идвам тук днес и откривам, че не само има нова жертва, но и случаят е решен. Разкрит и приключен. „Телефонният убиец“ седи в проклетата килия долу. И доколкото разбирам, е бил един от криминалистите, които са обработвали местопрестъпленията. — Тя повдигна вежди и обърна длани нагоре. — Как така се придвижихме от „нищо“ до „приключен“ само за няколко часа? Какво се случи за една нощ, по дяволите?

Гарсия посочи Хънтър.

— Стучи се Робърт, капитане. Какво друго? Аз все още бях на местопрестъплението. — Погледът, който Карлос отправи към Хънтър, можеше да смълчи малка тълпа. — Той дори не благоволи да ми се обади, за да ми каже какво става. А аз съм неговият *партньор*.

— Не знаех какво всъщност става. — Робърт погледна Гарсия и после капитан Блейк, а след това ѝ разказа как са се развили събитията снощи. Показа ѝ екранния кадър, който Ерика Барнс бе направила с

мобилния си телефон, и кръвния съсирек с форма на преобърнато сърце в лявото око на убиеца. Обясни й как е бил сигурен, че е виждал същия кръвен съсирек и преди, но не можел да си спомни къде, нито в чии очи, докато не съборил папките на бюрото си. И че докато събирал разпилените листове, погледът му попаднал на доклад за пръстови отпечатащи.

Пръстови отпечатащи... пръстови отпечатащи... пръстови отпечатащи...

И тогава прозрял истината. Никълъс Холдън бил експерт по пръстови отпечатащи.

Хънтър разказа на капитан Блейк, че отворил досието на Холдън, открил за катастрофата и после прочел доклада на отдел „Разследвания на автомобилни катастрофи“.

— Кръвният съсирек е бил последица от злополуката — каза Барбара. — Затова не си го видял на снимката в досието му.

— Точно така — потвърди Хънтър. — Тъкан от белег, останала от травмата и кръвоизлив в окото. Снимката в досието му е правена няколко години преди това.

— Откога е бил криминалист?

— От седем години. Катастрофата станала три години и половина след като започнал работа. Прекарал пет месеца в болница и близо една година на психотерапия и после поискал да му разрешат да се върне на работа.

— Седем години? И никога не сте го срещали преди това? — Блейк погледна първо единия, а после другия детектив.

— Само два пъти, капитане — обади се Гарсия. — Винаги на местопрестъпления и той винаги е бил с маска на носа и устата и с качулка на предпазния гащеризон, смъкната над главата му.

— Как така само два пъти?

— Холдън работеше в лабораторията — обясни Хънтър. — И беше много добър. И е много умен, защото изигра правилно картите си. Една година и седем месеца е събирал информация за жертвите. По това време е бил лаборант. Когато най-после решил, че е готов да осъществи плана си, поискал да бъде прехвърлен в полевия екип за обработване на местопрестъпления. Това е станало преди пет месеца.

— Удобно — отбеляза капитанът.

След това Робърт обясни, че когато прочел заключенията на отдел „Разследвания на автомобилни катастрофи“, че злополуката, отнела живота на цялото семейство на Холдън, е станала, защото шофьорката на другата кола е използвала мобилния си телефон, за да направи селфи, нещо прещракало в мозъка му и си спомнил селфитата, направени по време на шофиране, които бил видял на страниците на Таня Кейтлин и Джон Дженкинсън в социалните мрежи. Беше ги запомнил, защото ги бе видял същия ден.

Той показва двете снимки на капитан Блейк.

— Шегуваш се — каза тя, когато най-после започна да свързва нещата.

— Това не е всичко — рече Хънтър. — Снощи имаше трета жертва, помниш, нали? — Той зареди една последна снимка в компютъра си — още едно селфи по време на шофиране, на Ерика Барнс и сестра ѝ доктор Гуен Барнс.

Капитан Блейк онемя за момент. Като Хънтър и Гарсия, и тя не вярваше в случайности.

— Щом си разбрал, че Никълъс Холдън е вашият човек, защо не си повикал екип на специалните части да атакува дома му? — попита Барбара. — Защо не се обади на Гарсия? Защо отиде сам там, по дяволите?

Карлос погледна Робърт със същия смразяващ поглед, както преди.

— Да, защо не се обади на *партньора* си?

— Защото цялата ми теория се основаваше на един спомен, капитане. Колкото и да мислех, че съм сигурен, няхах реално доказателство, че Холдън е „телефонният“ убиец. Трябваше ми потвърждение, че той наистина има същия кръвен съсирек с форма на сърце в лявото си око, защото това беше единственото реално доказателство, с което разполагахме, за да идентифицираме убиеца.

— Ха! — изсмя се Гарсия. — А сега ѝ разкажи за плана си как да получиш потвърждението.

Капитан Блейк погледна въпросително Хънтър.

— Няхах план — започна Робърт. — Не знаех какво да направя, но знаех, че съм попаднал на всичката онази умопомрачителна информация в разстояние на един час. Информация, която евентуално

ни беше предоставила самоличността на убиеца, и не исках да чакам до сутринта за потвърждение.

— И затова взел доклад за пръстови отпечатъци от едно разследване — поде Карлос — и отишъл в дома на Холдън.

Капитан Блейк започна да разбира защо Гарсия се бе развеселил.

— О, моля те, не ми казвай, че планът ти е бил да почукаш на вратата му с извинението, че искаш експертното му мнение за нещо... в два часа след полунощ.

Усмивката на Карлос стана по-широка.

— Позна от веднъж, капитане. Наистина това е бил планът му. Безотказен, не мислиш ли?

Барбара се засмя.

— Добре, съгласен съм, че планът беше глупав — съгласи се Хънтър. — Но накрая някак проработи.

След това Робърт разказа на капитан Блейк всичко, което се беше случило от момента, когато влезе в къщата на Холдън, до момента, когато се обади да докладва за случилото се.

— Дванайсет души на таблото? — попита Барбара. Веселието беше изчезнало от гласа ѝ. Очите ѝ гледаха шокирано.

— Най-страшното е, че това е трябвало да бъде само началото — добави Хънтър. — Нямало е да спре след тези дванайсет.

Шокът на капитана се видоизмени в озадаченост.

— Какво?

— Умът на Никълъс Холдън е... помрачен — обясни Робърт. — Гневът, болката, вината, безкрайната мъка... всичко е било твърде много, за да го понесе. Съсипвало го е отвътре. Единственият начин, по който е можел да се справи мозъкът му, е бил да намери нещо като изпускателен клапан — да освободи всичко — болката, вината, гнева. Той самият го каза — нещо, което да даде на живота му нова цел, нов смисъл.

— И затова е решил да обвини всеки шофьор в света за смъртта на семейството си? — В думите на капитан Блейк прозвуча гняв.

— Не, не всеки шофьор — поправи я Хънтър. — Само онези, за които е намерил доказателство, че са си направили селфи, докато шофират. Тъй като за него, в края на краищата, това е било действието, което е причинило смъртта на семейството му, всичките са били виновни колкото шофьорката на синия „Форд Фюжън“.

— Това е нелепо — поклати глава Барбара.

— Случва се всеки ден по целия свят, капитане — отбеляза Робърт. — Расизъм, сексизъм, хомофобия... Всичко е стереотип. Именно това е правил Холдън — създал си е стереотипна представа на много лично ниво.

Капитан Блейк не беше мислила за случая от тази гледна точка.

— Говори ли с Холдън? — попита тя. — Разпитахте ли го вече?

— Опитавме се — отвърна Гарсия, — но той настоява за адвокат от самото начало. Не отронва нито дума.

— Не бих очаквала друго.

— Преди час се върнахме от дома му — уведоми я Карлос. — Екипът ни все още е там и търси повече доказателства, но със сигурност знаем, че хората на „таблото на смъртта“ са били само началото. Те са онези, които той е открил, откакто е започнал да проучва уебсайтовете на социалните мрежи, и за които е планирал всичко, включително какви въпроси да им зададе. Криминалистите от отдел „Информационни технологии“ започнаха да работят по двата лаптопа, които намерихме в сутерена му, затова бог знае какво още ще открием, но само на записки на хартия намерихме доказателства, че Холдън вече е събирал информация за най-малко още пет души. Пет нови жертви.

— Десет — поправи го Гарсия.

— Какво? — Капитан Блейк не изглеждаше сигурна.

— Всяка от жертвите на Холдън се брои за две — поясни Хънтър. — Човекът, когото той убива, и човекът, когото съсипва психически. Онзи, когото Холдън смята за истинската мишена. На когото се обажда.

— Да — каза Барбара, нарушавайки последвалото мълчание. — Разбирам как болният му мозък е успял да обвини всичките тези невинни хора за смъртта на семейството си. Разбирам и причината за видеообажданията, играта с въпросите, вината, безпомощността, всичко, но защо са били бележките? Защо е използвал метода на действие на преследвач?

Робърт привлече вниманието ѝ към таблото със снимките.

— Виж хода на разследването, капитане. Накъде мислиш, че се бяхме отправили?

Блейк най-после схвана мисълта му.

— В погрешна посока.

— Умът му може да е помрачен, но Холдън не е глупав — отбеляза Гарсия. — Той е криминалист. Познава подробно и отвътре работата ни. Разбира процедурите на разследването по-добре от всеки престъпник. Холдън ни подхвърля нещо реално като бележка, намерена в домовете на жертвите, и ни праща за зелен хайвер в продължение на години.

— Може би завинаги — каза Хънтър. — Ако не беше екранният кадър на Ерика Барнс, не съм сигурен колко време щеше да ни отнеме, докато стигнем до него. Вероятно никога. Холдън не допусна нито една грешка, капитане. Извадихме късмет.

— Най-лошото е, че адвокатите сигурно ще използват защитата за „помрачения ум“, когато се стигне до съд — рече Карлос. — Ще твърдят, че болката и скръбта са изкривили представата му за света и хората около него. Ще заявят, че той е „невменяем“ — дума, която ние „обожаваме“ — и вероятно ще го изпратят в психиатрично заведение.

Капитан Блейк тръгна към вратата.

— Знаеш, че това зависи от съдията и съдебните заседатели, Карлос. Не е наша грижа. Нашата работа беше да го хванем и да му попречим да убие отново и ние направихме точно това, затова поздравления за добре свършената работа. — Тя отвори вратата и спря. — Когато приключите с докладите, искам и двамата да си починете. Разбирате ли? Вземете си два дни отпуск. Това е заповед. Ако видя лицата ви в тази сграда през следващите два дни, ще раздавате глоби за неправилно паркиране в Комптън.

— Няма да оспорвам тази заповед — каза Гарсия, след като капитанът излезе от кабинета им.

— Нито пък аз — съгласи се Хънтър.

— Тъй като ще почиваме два дни, защо не дойдеш на вечеря днес, Робърт? Ана много ще се радва да те види. — Карлос се усмихна дръзко. — Може да доведеш гаджето си, ако искаш.

Хънтър погледна партньора си.

— Ами имам предвид червилото на устата ти снощи — поясни Гарсия.

Робърт се усмихна.

— Кой знае, може да я доведе.

93.

Един месец по-късно

Психиатрична клиника в Калифорния

Коридорът беше дълъг и широк, ярко осветен от редица флуоресцентни лампи в средата на тавана. Мирисът, който се бе задържал във въздуха, беше... сложен. Започваше с тежка миризма на антисептик, сякаш цялото място бе основно почистено от някой със силна фобия от микроби, но след всеки няколко крачки се долавяха различни миризми — на повърнато, на кръв и на нещо, което той не можеше да определи. Мирисът сякаш се излъчваше от скърцащо чистия под, рикошираше в безумно белите стени и го удряше в носа. Въпреки че беше отблъскваща, миризмата всъщност не го дразнеше.

Вървеше бавно, с безразлична походка. Не беше там отдавна, но вече мразеше това място. Добрата новина беше, че скоро щеше да го напусне.

Той зави зад ъгъла и мина през тежки двойни врати. Отново долови миризма на повърнато, сякаш се беше скрила зад вратата и го чакаше да влезе, за да го зашлеви в лицето. Не й обърна внимание, зави зад друг ъгъл и най-после спря пред дебела метална врата с малко прозорче на нивото на очите. Не погледна през прозорчето. Не беше необходимо. Отключи вратата и влезе.

Никълъс Холдън, който лежеше на леглото в килията си и прелистваше списание, вдигна глава.

Мъжът сложи на пода кутията, която носеше, и двамата мълчаливо се втренчиха един в друг.

— Кой си ти, по дяволите? — попита Холдън.

— Аз съм онзи, на когото ти се обади — отвърна мъжът и затвори вратата.

— Сбъркал си килията, друже. Не съм се обаждал на никого.

Господин Джей извади от джоба си снимка на Касандра и я показа на Холдън.

— Сигурен ли си?

94.

На другия ден, 8:24 ч.

Малкото, невзрачно кафене се намираше на Чатсуърт стрийт, притиснато между търговска къща за автомобили и китайски ресторант. Заведението не беше голямо, но кафето беше свястно, обслужването добро и палачинките с боровинки бяха божествени. Господин Джей току-що бе изял последната от трите си палачинки, поръсени с кленов сироп, когато усети, че някой се приближава зад гърба му и спира на две крачки от масата. Той изви врат и видя детектив Хънтър.

— Детектив? — попита господин Джей с озадачено изражение.

— Господин Дженкинсън — каза Робърт. — Съжалявам, че прекъсвам закуската ви.

— О, не, ни най-малко. Приключих. — Господин Джей отмести чинията си настрана. — Моля, седнете. — Той посочи свободния стол срещу себе си.

— Благодаря — отговори Хънтър и седна.

Двамата мълчаливо се втренчиха един в друг.

— Да ви поръчам ли кафе, детектив? Кафето тук е превъзходно.

— Не, благодаря.

Господин Джей се вгледа изпитателно в Хънтър, но изражението на детектива не издаваше нищо.

— Случило ли се е нещо? — попита той.

Робърт се замисли за момент и после кимна.

— Всъщност дойдох по официална работа.

— Добре. — Актьорската игра на господин Джей отново беше безупречна. Интересът, който той вложи в гласа си, беше идеално балансиран. — Каква... официална работа?

— Дошъл съм да ви уведомя за ново развитие в разследването на убийството на съпругата ви.

Господин Джей се намръщи.

— Ново развитие? Какво? — Интересът му се засили.

— Както знаете — започна Хънтър, — Никълъс Холдън беше затворен в психиатрична клиника, докато чака съдебния процес.

— Да. — Господин Джей сложи лакти на масата и преплете пръсти. — Моля ви, не ми казвайте, че извратеният е избягал.

— Не, не е избягал.

Господин Джей въздъхна облекчено.

— Но няма и да бъде съден — добави Хънтър.

— Какво? Какво, по дяволите, искате да кажете, детектив? Как така няма да го съдят? — Гневът, интонацията на гласа, широко отворените очи — всичко беше изпълнено безукорно.

Хънтър се вгледа изпитателно в лицето на господин Джей.

— Няма да го съдят, защото е бил убит в килията си късно снощи.

— Убит?

— Точно така.

Господин Джей се престори, че размишлява върху думите му.

— Как може да сте толкова сигурен, детектив? Откъде знаете, че проклетият страхливец не е избрал лесния начин да свърши със себе си?

— Не е било самоубийство — увери го Робърт.

— Защо мислите така?

— Защото кожата му е била одрана от лицето и сърцето му е било изрязано от гърдите и оставено на пода — обясни Хънтър. — Плъхове са се угощавали с него, когато са го намерили в ранните часове на утрото.

— Плъхове?

Робърт кимна.

— Никой няма представа как са влезли в килията му. Клиниката никога не е имала проблем с плъхове. Смята се, че ги е донесъл убиецът.

— Донесъл е плъхове?

Хънтър кимна.

Господин Джей се облегна назад на стола си с шокирано изражение на лицето. Очите му безцелно се стрелкаха насам-натам.

Робърт го гледа мълчаливо няколко секунди и после стана.

— Помислих си, че ще искате да знаете — каза той. — Реших, че е по-добре да го чуете от мен, отколкото да го прочетете във

вестниците или да го видите по сутрешните новини.

Хънтър се обърна да тръгне.

— Детектив — повика го господин Джей.

Робърт се обърна с лице към него.

— Какво ще стане сега? *Вие* ли ще търсите убиеца?

— Не — поклати глава Хънтър. — Холдън вече е бил гост на калифорнийската наказателна система. Престъплението е станало на територията на тяхна институция. Те имат свои вътрешни следователи за такива престъпления.

— И още едно последно нещо, преди да тръгнете. — Господин Джей отново спря Хънтър. — Как го открихте? Не ми казахте как разбрахте кой е убиецът?

Робърт се втренчи в очите му. Няколко секунди никой от тях не мигна.

— Очите му — отговори накрая той. — В очите на убиеца винаги има нещо, което го издава. — Леко намигна на господин Джей. — Пазете се, господин Дженкинсън.

Хънтър се обърна и излезе от кафенето.

Издание:

Автор: Крис Картър

Заглавие: Смъртоносно обаждане

Преводач: Юлия Чернева

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: Ера

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: бразилска (грешно указана американска)

Печатница: Експертпринт ЕООД

Редактор: Евгения Мирева

ISBN: 978-954-389-422-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6818>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.